NANCY THAYER

Spiritul rătăcitor

ALCRIS

Capitolul 1

Fantomele și vampirii ciocăneau în ușa mare de la intrarea în vechea casă de piatră din Cambridge.

Willy deschise ușa casei prietenilor ei și-și scoase capul afară, privind curioasă în jur. Un vânt înghețat de toamnă târzie intră în casă făcând-o să tremure, deși era îmbrăcată într-o rochie groasă de cașmir.

Era șase și jumătate, dar deja se întunecase. Casa aceea era situată mai departe de drumul principal și iluminatul stradal nu ajungea până la ea. Ca să ajungă la casă, copiii erau nevoiți să străbată o cărare lungă și strâmtă, pavată cu piatră și prost luminată. Willy era surprinsă de curajul de care dădeau ei dovadă, atunci când se aventurau serile pe acel drum, doar pentru a primi câteva bomboane.

Anne și Mark stinseseră luminile de pe verandă, pentru a descuraja copiii cu „ne dați sau nu ne dați". Puțin mai devreme, invitații costumați în diferite

personaje cu ocazia sărbătorii Halloween, întâmpinaseră colindătorii cu râsete, glume și bomboane. Acum, plictisiți să facă glume pe seama colindătorilor, stăteau adunați în jurul mesei de lângă șemineu, conversând unii cu alții.

Anne și Mark, care serviseră până atunci băuturi și sandvișuri invitaților, se așezaseră și ei alături de ceilalți, lângă foc. Anne, însărcinată în luna a șasea, tocmai își așezase picioarele pe o măsuță veche de cafea, când, cineva ciocăni în ușă. Willy, amabilă ca deobicei, îi făcu semn să stea liniștită și se duse să deschidă în locul prietenei sale.

Luă punga de pe măsuța de la intrare și oferi „vampirului" și „fantomei" bomboane. „Fantoma" avea pe sub cearșaf o haină mai groasă, dar „vampirului" îi clănțăneau dinții de frig. Îi sfătui să se întoarcă acasă și să se îmbrace mai gros, când, lângă un copac, puțin mai departe, i se păru că vede o siluetă. Deci, copiii erau însoțiți, așa că nu mai avea de ce să se îngrijoreze.

– Sărbători fericite, le ură ea, înainte să închidă ușa.

– Mulțumim, răspunseră copiii politicoși, dar ușor dezamăgiți.

Willy se gândi că probabil, acei copii se așteptaseră la ceva mai consistent din partea proprietarilor unei case așa de impunătoare și sumbre. Ceva mai interesant, mai incitant. Poate că era mai bine dacă îi aștepta între tufișuri și le trăgea o sperietură pe cinste, decât să le ureze un banal „Haloween fericit" și să le ofere câteva dulciuri. Evident că asta era o prostie. Ce părere și-ar fi făcut părintele care-i aștepta lângă copac?

Intră grăbită în camera de zi călduroasă și se așeză pe un taburet lângă foc, alături de Anne și Elaine Flynn. Elaine povestea o întâmplare amuzantă cu o blondă drăguță dar cam prostuță, care venise în căutarea unei slujbe la agenția la care lucra ea, Blackstone Group. Willy mai auzise povestea și nu mai era atentă la subiect. Se relaxă ascultând zumzetul molcom al conversațiilor și muzica liniștitoare, în surdină.

Casa lui Mark și Anne arăta minunat în seara aceea. Spațioasă, cu tavane înalte, părea locul perfect pentru organizarea petrecerilor de Halloween. Anne o decorase cu dovleci și porumb uscat. Lumânări mari și aromate sclipeau misterios pe mese, aruncând pe pereți umbre ciudate. Willy o ajutase în dimineața aceea să coacă porumb, dovleci și să prepare sandvișuri. Pe la prânz pregătiseră masa, decorând-o de sărbătoare.

Willy nu ținea minte când petrecuseră ultima dată așa de bine. Se distrase cu Anne pe cinste pregătind petrecerea. Ea își privi prietena. Willy și John se mutau la Nantucket, o insulă izolată din Oceanul Atlantic, unde nu cunoșteau pe nimeni, loc în care John se putea concentra mai bine asupra muncii lui.

Simți privirile lui Anne și îi aruncă un zâmbet complice. Se cunoșteau bine. Nu aveau nevoie de vorbe ca să se înțeleagă. Și Nantucket nu era la capătul pământului. Puteau să se întâlnească, dar mai rar, ce-i drept. Aveau să-și simtă lipsa una celeilalte. Era adevărat că amândouă urmau să fie preocupate de alte probleme. Anne trebuia să nască și Willy avea o căsnicie fericită

cu John și voia să-l ajute să reușească în ceea ce-și propusese. Dar o prietenă devotată nu era așa de ușor de înlocuit.

Anne se aplecă spre ea, făcându-i un semn și șoptindu-i:

– Willy!

În vocea ei era un avertisment pe care Willy îl sesiză imediat. Privi în direcția indicată de prietena ei. John se sprijinise de ușa de la intrare, cu un pahar cu băutură în mână, zâmbindu-i unei tinere slabe, îmbrăcată într-o rochie neagră și sexy. Erica Hart, artista agenției la care lucra John, se costumase în vrăjitoare și arăta senzațional.

– Vai, Anne, râse sigură pe sine Willy, nu te îngrijora. Erica este inofensivă.

– Nu prea cred, spuse suspicioasă Anne.

Willy nu fusese în viața ei geloasă, deși John era mai frumos ca bărbat, decât ea, ca femeie. Fusese crescută într-o familie iubitoare, cultă și solidă. Părinții ei muriseră într-un accident de avion, când ea avea paisprezece ani. Nașul ei o luase sub ocrotirea lui, și la adăpostul banilor moșteniți, cu educația primită, Willy ajunsese o femeie cu un caracter solid, sigură pe sine.

Acum, la treizeci de ani, nu mai era preocupată de aspectul ei. La șaisprezece ani, avea un metru optzeci și era foarte complexată, dar nașul ei o ajutase mult ca să treacă peste acest handicap. Când intrase la facultate, realizase că aspectul nu era chiar așa de important. Ea nu era dulcică și delicată, dar putea fi impunătoare și elegantă. Și mulți bărbați o curtau.

Fusese luată prin surprindere doar atunci când John o ceruse de soție. Era un bărbat frumos, după care alergau multe fete. Și ea se îndrăgostise de el în taină, dar nu crezuse că era posibil ca ei doi să fie împreună. Trecuseră opt ani de atunci și erau la fel de îndrăgostiți unul de celălalt.

Iar acum se mutau în Nantucket, și Willy nu avea de ce să se simtă amenințată de prezența Ericăi în preajma soțului său.

*
* *

– Ești așa de curajos, îi spuse Erica lui John, privindu-l cu admirație. Nu-mi vine să cred.

John zâmbi amuzat, simțindu-se flatat. Nu era impresionat de atenția pe care i-o acorda Erica. De ani de zile încerca să-l seducă, și el deja se plictisise de avansurile ei. Era impresionat de faptul că Erica înțelesese că pentru a se muta, îi trebuise într-adevăr mult curaj.

Când John o ceruse pe Willy de nevastă, nu știuse că ea moștenise o adevărată avere. În ciuda faptului că el avusese o copilărie plină de lipsuri, John îi ceruse lui Willy să trăiască alături de un artist sărac, și să încerce să se descuce doar din banii câștigați de el. Muncise mult ca să ajungă acolo unde se situa în acel moment. Mulți profesori și critici îl sfătuiseră să con-

tinue cu perseverență ceea ce începuse, pentru că se afla pe drumul cel bun. Simțise nevoia să-i demonstreze lui Willy că dragostea lui pentru artă nu era doar un moft.

Dar asta fusese mai de mult. Acum, înverșunarea lui de a nu se folosi de acea moștenire i se părea prostească. Își dădea seama că acei bani puteau să-l ajute să se concentreze mai bine asupra muncii lui de artist.

Venise într-o noapte de primăvară acasă, și îi spusese lui Willy că ar fi vrut să renunțe la slujba de la agenție, care le aducea bani, dar care nu-l ajuta să se împlinească, ca artist. Willy îl sprijinise din tot sufletul, plăcându-i ideea. Petrecuseră nopți întregi discutând, făcându-și planuri, visând.

John își dorea de mult timp să scape de prejudecățile oamenilor, de colegii plictisitori de la serviciu, de oamenii pe care-i întâlnea pe stradă atunci când făcea jogging dimineața. Voia să se izoleze, pentru a-și redescoperi chemarea artistică. Voia o schimbare esențială.

Își petrecuseră primăvara și vara făcând mici excursii pe insulă, căutând o casă potrivită. Nantucket era locul vacanțelor lui Willy, un mic paradis idilic, perfect pentru dispoziția în care voia să se afle John. Acolo erau practic izolați de lume. Găsiseră o casă minunată, veche, plină de atmosferă și ajutându-se de moștenirea lui Willy o cumpăraseră imediat.

În ultimele luni, căsnicia lor, solidă de altfel, căpătase un strop de sare și piper, devenise mai incitantă. Se iubeau mult, dar în opt ani de zile, pasiunea

care-i anima se transformase într-o prietenie confortabilă. Această nouă perspectivă trezise ceva în ei. Și așteptau cu bucurie momentul în care aveau să se mute și să-și schimbe viața.

Așa că Erica nu avea de ce să-l intereseze. Nu că ar fi fost urâtă. Era chiar foarte sexy. De când se angajase la agenția aceea la care câștiga bani frumoși, ușor blazat de munca de proiectare, plictisit de design-ul de frigidere și alte obiecte casnice, observase că Erica începuse să-i facă ochi dulci. Și el era bărbat. O remarcase, dar o iubea prea mult pe Willy ca să riște ceea ce avea pentru o aventură trecătoare.

Totuși în seara aceea avea chef de distracție. Se întreba ce ar fi zis soția lui dacă l-ar fi văzut flirtând cu Erica.

– Mă gândeam să plec și eu de la agenție, spuse aceasta. Vreau să mă ocup mai mult de pictură. Știi, mă inspiri.

John privi coafura Ericăi. Părul ei negru era excesiv de tapat, făcând-o să semene cu o vrăjitoare veritabilă și senzațional de sexy. Apoi aruncă o privire spre Willy, care stătea lângă foc. Willy îi zâmbi ușor amenințător. Îl înțelegea. Nu era geloasă. Formau o pereche unită.

Acum câțiva ani, John ar fi considerat zâmbetul lui Willy o insultă. L-ar fi găsit frustrant, intimidant. De fapt multe lucuri îl intimidau la soția lui, și cel mai important era acela că Willy răzbătea cu o serenitate uimitoare prin lume.

John nu-i dorea răul. Voia doar ca Willy să se zbată puțin mai mult pentru a obține ceva. Moștenise o avere și muncea doar din plăcere.

Willy broda fețe de masă, șervețele, așternuturi, cămăși de noapte, cu mult stil și bun-gust. Culorile folosite de ea erau vii, frumoase și numai John ar mai fi fost în stare să le combine așa de bine. Le vindea ca pe pâinea caldă la diverse magazine, ale căror proprietari le erau prieteni. Dar Willy lucra prea încet pentru a-și asigura existența din aceste câștiguri și tocmai de aceea, se bucura de munca ei, realizând modele unice.

Lui John i se părea uimitor faptul că pe Willy n-o interesa dacă broderiile ei se vindeau sau nu. Se bucura atunci când primea telefoane de apreciere, dar uita totul aproape imediat după ce încheia conversația. Bucuria ei era mai mult interioară și mulțumirea venea după ce termina o broderie. În momentul în care începea alta, n-o mai interesa precedenta și nici banii câștigați pe ea.

Și nu erau puțini. Se scrisese despre ea până și în ziarul local. Willy se bucurase, tăiase articolul din ziar, cu intenția de a-l înrăma. Dar, împachetând pentru plecare, John desoperise bucata de ziar aruncată într-un colț și pătată cu cafea.

Părinții lui Willy muriseră înainte să-i cunoască John, dar aflase din povestiri că fuseseră norocoși, bogați, educați și plini de viață. Și Willy îi moștenise din toate punctele de vedere. Era atât de senină, blândă și reținută! Și John și-ar fi dorit s-o vadă mai nervoasă, mai înfocată, măcar o dată.

– Ei, cred c-ar fi bine să te gândești serios înainte să-ți dai demisia, o sfătui John pe Erica. Ești tânără. Mie mi-a trebuit

mult timp până să-mi dau seama că pictura este mai importantă. Cu toate astea, o să duc dorul agenției, minți el.

– Serios, bătrâne? O să duci dorul agenției? Impresionant! interveni Donald Hood, colegul lui John, bătându-l pe umăr.

– Sigur că da. Dar acum, știi ceva? Mi-e cam foame. Hai să mâncăm ceva.

Îi zâmbi în semn de scuză Ericăi și ea scutură din cap înțelegătoare. Donald băuse cam mult, și fiind o persoană importantă în agenție, toată lumea trebuia să se poarte cu el cu mănuși.

Camera de zi era plină de invitați, însumând aproape treizeci de persoane. Și toți, în afară de Willy și Mark, care era avocat, lucrau la agenția de publicitate Blackstone Group. Când Anne îi spusese că voia să dea o petrecere de despărțire cu ocazia plecării lor, și a Halloween-ului, John știuse că vor fi invitați toți colegii lui. Și pe Willy n-o deranja. Singura persoană de la care voia soția lui să-și ia la revedere era Anne.

Președintele agenției, Harrison Adder, se așeză lângă Willy exact în momentul în care ea mușca cu poftă dintr-o felie de pâine neagră unsă din abundență cu unt de casă. Harrison era un bărbat elegant, înalt, zvelt, grizonant, și se purta cu toată lumea cu superioritate. O sărută pe obraz, făcând-o pe Willy să se simtă prost. Nu putea găsi un moment mai nepotrivit s-o facă. Dar acela era stilul lui Harrison. Nu pierdea niciodată ocazia să-și arate superioritatea. Și asta demonstra că Harrison nu era chiar așa de domn precum părea.

Willy înghiți cu noduri îmbucătura, se șterse la gură cu un șervețel și spuse:

– Ia loc. Ai mâncat?

– Da, da, spuse Harrison. Când plecați, dragă?

– Mâine vom trimite bagajele și mobilierul. O să dormim la Mark și Anne. Noi plecăm peste două zile.

– Este o schimbare importantă în viața voastră, remarcă el grijuliu. Cum te simți?

– Foarte bine! Mă bucur că plecăm. Pentru mine este ca o aventură. Sunt foarte încântată.

– Mă bucur, dragă. Povestește-mi despre noua voastră casă. Cum arată?

Willy îl privi cu atenție. Niciodată nu știai ce urmărea Harrison. John o avertizase de multe ori să aibă grijă ce vorbește cu el. Ca orice om prea elegant, cu o poziție importantă într-o firmă, Harrison avea o latură negativă. Se purta bine cu angajații, dar întotdeauna urmărea ceva.

– Am cumpărat o casă minunată, spuse Willy. Este plină de șarm și... Vai, Harrison, trebuie să mă scuzi, dar cred că Anne vrea să aducă desertul. Trebuie să mă duc s-o ajut.

– Sigur, dragă. Ai nevoie de ajutor?

– Nu, mulțumesc. Singurul mod în care mă poți ajuta este să stai cu ceilalți invitați și să te simți bine.

Willy se grăbi spre bucătărie, bucuroasă că scăpase de prezența lui Harrison.

– Ce tip nesuferit! oftă ea, privind-o pe Anne. Sub pielea și hainele lui elegante parcă se ascunde Satana. Nu știu cum puteți să lucrați cu el.

– Cel puțin la suprafață pare amabil. Ar trebui să-l cunoști pe partenerul lui Mark. Este de o inteligență sclipitoare, dar agresiv, caustic și mereu pus pe harță.

În bucătărie intrară două invitate și Anne schimbă subiectul. Spălară împreună vasele și apoi începură să discute despre haine, copii și sarcină.

– Hai să ducem desertul și cafelele, propuse Anne în cele din urmă.

Crema de ciocolată, salata de fructe, fursecurile și cafelele stăteau înșirate pe masa din camera de zi ca-ntr-un spectacol gastronomic. Willy și Anne turnară băuturi în pahare și se așezară pe scaune, bucurându-se de atmosfera caldă.

– Ce petrecere minunată, spuse Willy.

– Draga mea, spuse Anne, în seara asta se va întâmpla ceva...

– Ce?

– Nimic rău, presupun, dar fii atentă. Vai, Scott, cum te simți? schimbă Anne subiectul în momentul în care un invitat se apropie de ele.

Willy se plimba printre invitați. John veni pe la spatele ei și o luă în brațe. Era la fel de înalt ca ea, așa că își sprijini bărbia pe umărul ei.

– Te simți bine? întrebă el.

– Minunat. John... începu ea, dorind să-l întrebă ce voise să-i spună Anne înainte de a apărea Scott.

Dar toate luminile din casă se stinseră pe neașteptate și invitații țipară speriați.

– Ce se petrece? întrebă un invitat.

În scurt timp se acomodară cu lumina flăcărilor șemineului și a lumânărilor.

– A căzut curentul, spuse Harrison. Mark, du-te în pivniță să vezi ce se petrece.

– John, vino te rog să mă ajuți, spuse Mark.

John își dădu seama imediat că era vorba de o înscenare. Dar o lăsă pe Willy cu invitații și îl urmă liniștit pe Mark în hol.

La jumătatea drumului se opri, ușor speriat. Holul era întunecat și în fața lui se profila o siluetă înaltă, ce părea imaterială. Se apropia de el. Ochii și gura ciudățeniei erau verzi. Tăcerea mormântală era întreruptă din când în când de chicotelile invitaților.

Cineva țipă.

– Doamne! Ce dracu' se petrece? strigă Donald Hood.

Un foșnet ciudat umplu încăperea.

Oaspeții amuțiră.

– John Constaaable, vorbi fantoma pe un ton profund și tremurat. John Con-sta-ble!

Silueta de la capătul holului îl striga pe nume, dar John nu știa cum să reacționeze. Era convins că avea de-a face cu o glumă, dar trebuia să recunoască faptul că se speriase puțin.

– John Constaaable, te vreaaau, vorbi pe același ton silueta.

– John, șopti Willy, luându-și soțul de braț.

– Eu sunt John Constable, râse el nervos. Ce vrei de la mine?

– Urmeaaază-mă, spuse fantoma.

John înaintă, încurajat de prezența soției lui. Simțea că toți colegii îl urmau, dar nu știa de ce erau așa de tăcuți. Fantoma, sau ce era, intră în biroul lui Mark.

John intră și el înăuntru și ochii lui acomodați cu întunericul remarcară o schimbare. Biroul fusese dat la o parte și cineva pusese în mijlocul încăperii multe scaune. Pe un perete era întins un ecran de proiecție.

Creatura se retrăsese în spatele draperiilor.

– Luați loc, spuse fantoma. Și tu, John Constable, stai în față.

Zgomote ciudate umpleau camera. Invitații, vizibil speriați, se așezară pe scaune. John se așeză pe rândul din față, lângă soția lui.

– John Constable, vorbi iar fantoma, știi ce se petrece?

– Nu, dar presupun că este o glumă, râse John încercând să pară degajat.

– Cam nesărată, adăugă Willy încet.

– Nu te speria, dragă, o liniști John. Ai uitat că suntem la o petrecere de Halloween?

– V-ați așezat?

– Da, răspunse John.

– Atunci putem începe, spuse fantoma și cineva dădu drumul la aparatul de proiecție.

Pe ecran apărură litere negre, scrise pe un fond roșu-sângeriu:

JOHN CONSTABLE

O muzică de Vivaldi umplu încăperea.

FANTOMELE DE LA BLACKSTONE GROUP.

Apoi apăru o imagine, folosită de agenție ca material promoțional, cu John stând la planșetă, înconjurat de Harrison, Donald și Erica.

– Vai, ce urât sunt! strigă Donald și toată lumea începu să râdă.

FANTOMELE ÎL PREZINTĂ PE JOHN CONSTABLE ÎN ROLUL LUI JOHN CONSTABLE, LA BLACKSTOE GROUP.

Muzica își schimbă ritmul. Acordurile unei formații de rock umplură încăperea. Pe ecran apăru o fotografie făcută de Erica, în care John stătea cu picioarele pe planșetă, cu mânecile cămășii suflecate, cu părul ciufulit, zâmbind larg. John era mândru de fotografia aceea.

– Ce bine arăți, șopti Willy, strângându-l de mână.

– Bine, John! strigă cineva din cameră.

Imaginea se schimbă.

FANTOMELE ÎL PREZINTĂ PE JOHN CONSTABLE, PLECÂND DE LA BLACKSTONE GROUP.

Muzica se schimbă, căpătând tonalități dramatice, funerare.

Imaginea prezenta un bărbat care semăna cu John, dar care era îmbrăcat în haine largi, murdare, rupte,

părea mult mai slab și albit. Sub ochi avea cearcăne negre și era cocoșat. Stătea pe trotuar și avea în mână o cană cu mărunțiș. Sub imagine era scrisă o explicație: „Imaginea unui artist în mizerie”.

– John! strigă Willy.

În încăpere se făcu liniște.

– La naiba! exclamă surprins și Mark, de undeva din spate.

Lui John îi venea să rupă ecranul de hârtie. Nu suporta acea imagine. Pentru că toată viața îl urmărise frica de a nu ajuge un artist în mizerie.

Imaginea se schimbă.

FANTOMELE PREZINTĂ VARIANTA A DOUA: JOHN CONSTABLE SE ÎNTOARCE LA BLACKSTONE GROUP.

Muzica se schimbă din nou în ritmuri de rock și imaginea îl înfățișă pe John fericit, sănătos și arătos, la planșeta lui de la agenție.

Invitații începură să aplaude. Muzica crescu în volum și imaginea se schimbă iar.

ÎȚI VOM SIMȚI LIPSA, JOHN. TE AȘTEPTĂM SĂ TE ÎNTORCI LA NOI, ACOLO UNDE ÎȚI MERGE CEL MAI BINE!

CELE MAI BUNE URĂRI, BLACKSTONE GROUP.

Încăperea se umplu de aplauze și ovații. Ecranul se stinse și luminile se aprinseră. Invitații se ridicară în picioare. John și Willy oftară ușurați. Buna dispoziție revenise printre ei.

– Harrison mi-a făcut-o, șopti John printre dinți. L-aș pocni drept între ochi.

– Johnny, stai, îl opri Willy. N-a avut intenții rele. A fost o glumă proastă, dar sunt sigură că a vrut să-ți arate cât de mult îți vor simți lipsa.

– Nu, Willy, mă duc să vorbesc cu el.

– Nu, John, calmează-te. Nu i-o lua în nume de rău.

– La naiba, Willy, de ce te ferești de confruntările directe? întrebă John, îndreptându-și furia spre soția lui.

În acel moment de după draperie apăru și fantoma, care își dădu cearșaful jos. Un bărbat tânăr sări de pe picioroange. Semăna mult cu John. În mâini avea două lanterne cu lumină verde. Harrison se îndreptă spre John.

– Ți-l prezint pe actorul Mike Upton.

– Uoooo, făcu Mike, râzând.

– John, vrei să stăm puțin de vorbă? îl rugă Harrison.

John se apropie de fostul său șef, cu o figură supărată.

– Uimitoare asemănare, nu-i așa? întrebă Harrison.

John făcu cunoștință cu tânărul actor și îl ascultă absent pe Harrison care-i spunea cât de mult îi va simți lipsa. Își ceru scuze pentru gluma sinistră și îi ură succes în munca lui de artist. Apoi, în semn de împăcare, îi oferi un cadou împachetat în hârtie argintie. John îl desfăcu și descoperi cu bucurie un portofel de piele fină.

Acela era stilul lui Harrison. Te făcea cu ou și cu oțet, ca apoi să-ți ofere o surpriză plăcută și neașteptată.

– Mulțumesc, spuse John, simțindu-se ca un copil. O să-mi fie dor de voi.

Și nu mințea. Îl privi pe Donald, care se sprijinea beat de un perete și era mai inteligent decât mulți oameni treji, apoi îl văzu pe Bob Desmond, cu care juca tenis în weekenduri, Erica, frumoasa lui admiratoare, cu care lucrase cot la cot în diverse campanii de publicitate și toți ceilalți, fără excepție, care formau un colectiv unit, muncitor, dar cu care te puteai distra la fel de bine.

– Ei, dragi colegi și prieteni, spuse John, eu nu mă pricep la discursuri. Poate de aceea desenez așa de bine. Aș putea să fac o schiță despre sentimentele pe care aș vrea să le exprim. Îmi pare rău că mă despart de voi și sper să nu ajung așa cum m-ați înfățișat. Ați fost niște colegi minunați, cum rar întâlnești. Și... vă mulțumesc pentru cadou.

Invitații aplaudară. Erica începu să plângă. Donald desfăcu o sticlă de șampanie. Dopul zbură prin aer și spuma efervescentă țâșni victorios și festiv din sticlă. John aduse pahare și le împărți invitaților.

– Un toast! țipă Donald.

John ridică paharul și o îmbrățișă pe Willy. Era fericit. Se simțea în centrul atenției acelor oameni care țineau cu adevărat la el.

După acel moment, invitații se împrăștiară prin încăpere. John și Willy ascultară explicațiile actorului,

care povestea modul în care făcuse scenariul. Muncise o săptămână întreagă pentru a realiza efectele și John nu avea de ce să-i poarte pică. În fond, nu fusese ideea lui. Fusese ideea lui Harrison și actorul o pusese în practică. Fusese plătit să facă așa ceva.

După ce plecară toți invitații, John, Willy, Mark și Anne se prăbușiră pe canapeaua de lângă focul care ardea mocnit.

– Nu știam ce să fac, spuse Anne. Harrison m-a rugat să-l ajut să-ți facă o surpriză. Jur că nu știam despre ce este vorba. Și nu l-am putut refuza.

– Cred că mă urăște, spuse John.

– Nu-i adevărat, protestă Willy.

– Nu te urăște, spuse Mark. Este doar gelos pe tine. Ca orice artist care nu are posibilitatea să facă ceea ce-i place.

– M-a blestemat!

– Fii serios, dragă, spuse Willy.

– Nu știam că ești superstițios, spuse Anne.

– Nu sunt, dar... La naiba!

– O să fie bine, spuse Willy. Peste câțiva ani o să râzi de întâmplarea din seara asta.

– Are dreptate, amice, spuse Mark. Uită ce s-a întâmplat în seara asta. Amintește-ți ce ți-au spus criticii și profesorii. Ai talent. Persevera. Vei reuși.

– Da... Voi reuși, spuse John relaxându-se.

Focul se stinse și încăperea se întunecă. Începură să vorbească despre ce aveau de făcut a doua zi. Deși era târziu, nu se mai săturau să vorbească. Se simțeau bine împreună și știau că în curând nu mai aveau să aibă parte de asemenea seri.

Capitolul 2

Willy și Anne priviră pe geamul mansardei casei din Nantucket, spre port.

– Strada asta, explică Willy, se numește Orange și pe aici se întorceau căpitanii vaselor și marinarii acasă. Nevestele priveau pe geamurile mansardelor în largul oceanului, sperând să vadă vasele bărbaților lor întorcându-se în port. Uneori, bărbații erau plecați de acasă cu anii. Nu existau mijloace de comunicare și niciodată nu se știa data exactă a întoarcerii.

– Doamne! exclamă Anne. Cum suportau femeile alea să stea atâta timp singure? Eu cred că aș fi înnebunit de dor.

– Ele nu înnebuneau. Unele dintre ele chiar se bucurau, pentru că își petreceau timpul nestingherit cu amanții.

– Nu mai spune!

– Da. Sau luau laudanum, un derivat al opiului și uitau de griji.

– Ce chin! Și de ce făceau asta? De ce nu-i rugau pe soții lor să nu mai plece pe mare?

– Nu-ți dai seama cu câte bogății se întorceau bărbații lor acasă? Merita efortul. La aduceau servicii de porțelan, bijuterii, mătăsuri...

– Aș prefera să-l am pe Mark lângă mine, în locul tuturor bogățiilor din lume. El este unica mea comoară.

– Nu chiar, zâmbi Willy, privindu-i pântecele umflat.

– Tu ce ai de gând? o întrebă Anne. Ai treizeci de ani. Nu-ți dorești un copil?

– Mai am timp. I-am promis lui John că-l voi lăsa cinci ani să creeze.

– Cinci ani? Dar atunci vei avea treizeci și cinci!

– Majoritatea femeilor nasc la vârsta asta.

– Poate.

– Știu ce simți, Anne. Ai dori ca toate femeile din lume să fie însărcinate, ca și tine, să se bucure, să trăiască ceea ce trăiești tu. Sunt convinsă că este un sentiment minunat. Nu te îngrijora. Va veni și rândul meu. Și noi ne dorim copii. Dar deocamdată vreau ca John să se împlinească. Suntem așa de fericiți împreună. Și asta după opt ani de căsnicie. Mai rar așa ceva. Și voi la fel. Câți ani ați făcut împreună? Șase?

– Da. Suntem norocoase amândouă.

– Și privește locul ăsta. Este raiul pe pământ. Aici vrea John să lucreze, în mansardă. Bine, o s-o reamenajeze corespunzător, cu lumini, planșete, șevalete...

Anne își privi prietena, ușor supărată că nu-i împărtășise opinia cu sarcina. Willy era o femeie generoasă, bună, dar prea indiferentă, pasivă. Dar trecea prin viață cu delăsare. Avea nevoie de un stimulent.

Willy era la fel de înaltă ca și bărbatul ei. Fusese genul de femeie sportivă. Jucase tenis, înotase, călărise, schiase, iar acum, culmea, se apucase de brodat. Și avea talent.

Avea niște ochi albaștri, o piele fină și o structură osoasă impresionantă, dar nu i-ar fi stricat puțin machiaj. Părul blond și lung și-l ținea strâns într-o coadă fără personalitate. Era tipul clasic de englezoaică și Anne era convinsă că după naștere avea să se îngrașă. Da. Willy era delăsătoare! Dar acesta era singurul ei defect.

Anne o cunoscuse pe Willy cu opt ani în urmă, prin soțul său. John era prieten bun cu Mark, dar ele două nu avuseseră ocazia să se împrietenească. Într-o vacanță de iarnă, când soții lor se hotărâseră să meargă la băi, Anne avusese ocazia să petreacă mai mult timp cu Willy.

Într-o după-amiază, relaxându-se pe marginea piscinei, discutaseră despre căsniciile lor, despre copilărie și slujbă. Apoi se duseseră în camera cu ultraviolete. Anne se dezbrăcase în vestiar și când intrase în cameră, o găsise pe Willy dezbrăcată, relaxată și fără să se jeneze de prezența Annei.

– Dumnezeule, nu este de mirare că John te iubește așa de mult. Arăți ca o zeiță, spusese Anne, privind-o admirativ.

Îmbrăcată, Willy nu părea să aibă un corp nemaipomenit, dar dezbrăcată arăta senzațional. Trupul ei înalt era bine clădit, frumos proporționat și voluptuos.

– Nu cred că pentru asta mă iubește John.

– Sunt convinsă, dar trebuie să recunoști că ai un trup de invidiat.

– Și tu arăți bine.

– Știu, dar tot timpul îmi fac probleme. Uneori mi se pare că sunt prea grasă, disproporționată... Tu nu ai complexe?

– Aveam în adolescență. Eram cea mai înaltă fată dintre toate colegele mele. Și nu eram la fel de dulce ca celelalte prietene de vârsta mea. Mi-a luat mult timp ca să mă împac cu aspectul meu. Și mai ales de când m-am căsătorit, nu-mi mai fac nici un fel de probleme.

Și atunci, Anne descoperi latura aceea nepăsătoare a lui Willy, care o făcea să pară că nimic n-o atingea!

Când Anne aflase că Willy broda, nu-i venise să creadă. O femeie așa de înaltă, făcea lucruri atât de delicate. Acul cu care lucra părea ridicol în mâinile ei impresionante. În timp ce lucra, Willy asculta Vivaldi, Gershwin sau Nielsen, muzica ce o insipra.

Prima oară când Anne o vizitase pe Willy acasă, aceasta era atât de absorbită de munca ei, încât n-o remarcase decât după zece minute.

– Anne! exclamase Willy ridicându-se în picioare. Mă bucur că ai venit pe la mine. Mă doare spatele. Ce-ar fi să ne relaxăm și să bem un ceai?

Anne fusese surprinsă să descopere că satisfacția muncii lui Willy era mai mult interioară. Primea bani și scrisori de apreciere, dar nu părea impresionată. Willy era prea pasivă!

Acum o privea bucurându-se de oportunitatea soțului ei de a se realiza prin artă. Pentru binele lui Willy, Anne spera ca John să reușească. Dacă nu, toată povestea avea s-o afecteze pe ea mai mult decât pe John. Willy era așa de generoasă!

– Hei, ce faceți voi două aici? exclamă John din ușă. Veniți! Hai să ne plimbăm pe malul mării până nu se face prea târziu.

– Bine. Venim imediat, spuse Willy.

Stinse luminile și se pregătiră să coboare din mansardă. Ea o zi însorită, a doua după Ziua Recunoștinței.

– Camera asta este foarte... interesantă, spuse Anne, aruncând o ultimă privire împrejur. Nu crezi? Este plină de... atmosferă. De ce nu ți-o oprești pentru tine? John poate lucra la fel de bine și jos.

– Nu. Este cea mai mare încăpere din casă. Aici are suficient loc să se desfășoare cu lucrările. Vrei să te ajut să cobori? Scările astea de lemn sunt cam șubrede.

*

* *

Cei patru prieteni se plimbară pe malul mării, discutând diverse probleme. Mark o auzi pe soția lui povestindu-i lui Willy despre exercițiile de respirație învățate la cursurile prenatale la care participa conștiincioasă.

John le explica schimbările pe care avea de gând să le facă la mansardă și bucătărie. Balustrada de lemn a scării care ducea la etaj trebuia reparată. Casa lor era veche, solidă, construită în anul 1820, dar necesita multe reparații. John voia să restaureze pictura de pe șemineul din camera de zi și să înlocuiască tocurile de lemn ale geamurilor și ale ușilor din toată casa, care putreziseră.

– Mă uimești pe zi ce trece, spuse Mark.

– De ce?

– Nu te știam așa de preocupat de aspectul casei în care locuiești. Credeam că nu-ți place să meșterești.

Mark avea dreptate. Opt ani de zile John și Willy locuiseră într-un mic apartament cu două camere, în Boston. Lui John nu-i păsase niciodată cum arăta casa lor. Părerea lui era că o locuință trebuie să servească strict la depozitarea lucrurilor, la dormit și la spălat. Lui îi plăcea să trăiască printre oameni. Petrecea mult timp la serviciu, la clubul de tenis, la bar sau cafenea. Pe vremea când era student și împărțea cu Mark un apartament în campus, camera lui era un adevărat haos.

Deși se cunoșteau de pe vremea studenției, John rămânea o necunoscută pentru Mark. Îl surprinsese cel mai tare atunci când aflase că avea de gând să se

căsătorească cu Willy. Niciodată Mark nu-și dăduse seama ce îl atrăsese pe John la ea. Willy era așa de mare! Bine, și John era înalt, dar era subțire, elegant, cu oase lungi și fine. Avea ochii albaștri și părul negru. Era un bărbat frumos. Și toate fetele erau înnebunite după el. Dar el se îndrăgostise de Willy și îi rămăsese fidel.

Într-o zi, Mark trecuse pe la biroul lui John, ca să meargă împreună la sala de sport la care se antrenau săptămânal. Îl întâmpinase o secretară roșcată demnă de revista Playboy.

– Nu te învinuiesc dacă nu-i reziști, oftase Mark intrând în biroul lui John, făcându-și vânt cu mâna.

– Poftim? făcuse John ridicându-și nasul din proiectul la care lucra.

– Ai o legătură cu secretara, nu-i așa? Normal. Nici eu n-aș rezista unei astfel de femei.

– Ce naiba tot vorbești? râsese John. Și eu și tu suntem însurați. Sau ai uitat? Și pe lângă asta, secretara mea este doar o copilă.

– Ce copilă?! Nu te uiți la ea?

– Psihic vorbind, intelectual, Mark.

– Lasă asta...

– Mark, termină! Nu i-aș face așa ceva lui Willy nici în ruptul capului.

Mark se gândise că atitudinea lui John era legată de carieră. Obișnuit să lucreze într-o agenție de publicitate, înconjurat de fotomodele, nu mai reacționa la vederea unei femei sexy. I se părea ceva banal.

Dar Mark își admira prietenul. Era căsătorit de opt ani de zile și încă își mai iubea soția. Și Mark își iubea soția, dar Anne era mult mai frumoasă decât Willy. Sau poate că el era subiectiv.

La fel de uimit fusese și atunci când John îl anunțase că se mută pe insulă. Renunța la poziția importantă câștigată în cadrul agenției, la salariul bun și sigur, pentru o viață de artist, departe de lume. Și toate astea în mai puțin de trei luni.

– Îmi doresc ceva mai mult de la viață, îi explică John încercând să acopere zgomotul valurilor care se spărgeau de dig. Vreau să fac ceva pentru sufletul meu. Nu râde. Când am împlinit treizeci de ani, mi-am dat seama că mă blazasem în munca de la agenție. Mi-am dat seama că fac ceva artificial. Lucrul pe computer este o porcărie. Vreau să-mi îmbogățesc viața. Și banii nu mă ajută.

– Ce-ai dragă, împotriva banilor?

Întotdeauna când ajungeau la acel subiect, se certau. Părerile lor erau diferite. Mark considera că nepăsarea lui John pentru ziua de mâine provenea din siguranța pe care i-o insufla averea lui Willy. Și John lua întotdeauna remarca lui Mark ca pe o insultă, scăpând din vedere o realitate: familia Constables nu avea de ce să se îngrijoreze din cauza lipsei banilor, pe când familia Hunter avea.

– Știi ce vreau să spun, zise John. Vreau... la naiba! Vreau să descopăr sensul vieții. Mă înțelegi? Tu nu vrei asta? Nu-ți dorești ceva special?

– Dar aștept ceva special, spuse Mark. Anne trebuie să nască peste trei luni.

– Da, și asta... Dar pentru mine nu a sosit momentul să fac un copil. Cred că nu poți să mă înțelegi pentru că ești „prins” cu munca ta.

– Și tu erai la fel de „prins”. Erai cel mai bun designer de la agenție.

– Da, dar tu ești avocat. Ajuți oamenii. Munca ta are un scop nobil.

– Începi să semeni cu studentul John. Ești la fel de înflăcărat ca în tinerețe.

– Cum să-ți explic? Tu ești avocat, ajuți oamenii... Munca ta îți dă satisfacții, care îți place. Eu nu sunt satisfăcut. E drept, câștig bani frumoși, dar asta nu-mi ajunge. Vreau ceva care să mă împlinească. Știi, uneori o invidiez pe Willy. Broderiile ei nu schimbă cu nimic soarta omenirii, dar prin ele reușește să facă clienții fericiți. Știi câte telefoane și scrisori de apreciere primește? Lucrările ei sunt admirate și cel mai important este că-i place ceea ce face. Se simte împlinită prin munca ei. Și o face cu atâta plăcere! Nu se grăbește, nu urmărește un câștig. Nici măcar nu urmărește să câștige aprecierile oamenilor. Astea vin de la sine. Willy muncește pentru propria-i plăcere.

– Și tu îți dorești același lucru?

– Nu știu. Vreau să fiu un artist. Vreau faimă și recunoaștere din partea omenirii. Vreau să fiu fericit prin munca mea. Da, cred că asta îmi doresc.

– Sper să obții ceea ce-ți dorești. Ai investit cam mult pentru asta.

Cei doi bărbați se îndepărtară puțin de soțiile lor, care se așezaseră pe stânci. Începuse să se însereze. Briza era puternică și rece. Pescărușii țipau deasupra capetelor lor, învârtindu-se în cercuri largi. Peisajul era superb și intimidant. Dar parcă avea ceva trist în el.

– Vreau să fiu deosebit, spuse John.

– Ești deosebit pentru mulți dintre noi.

John scutură din cap nefericit. Încă nu era deosebit pentru el însuși.

*

* *

Cei patru prieteni se așezară la masa din sufragerie, mâncând resturile cinei pregătite cu ocazia Zilei Recunoștinței. Apoi aprinseră focul în camera de zi și jucară scrabble până târziu.

– Îmi place la nebunie jocul ăsta, spuse Willy. Îți pune mintea la contribuție.

– Și mie-mi place, întări Anne spusele lui Willy din spirit de solidaritate.

– Normal că vă place. Mai aveți puțin și ne bateți, se plânse Mark în glumă. Întotdeauna femeile sunt mai bune decât bărbații la cuvinte.

– Tu parcă erai avocat, spuse John, făcându-i cu ochiul. Sau ți-ai greșit profesia?

Toți patru izbucniră în râs.

– Îți spun asta pentru că dacă ai de gând să-ți schimbi profesia te aștept... Am loc în atelierul meu din mansardă de încă o persoană.

– Nu cred, spuse Mark râzând. Ajunge un artist în familie.

– De fapt vă vom simți lipsa, spuse Willy cu regret.

După câteva secunde, se lăsă tăcerea. Vântul șuiera izbind cu putere în obloanele de lemn, care scârțâiau sinistru. Părea că cineva încerca să intre în casă.

– Ce noapte! remarcă Anne, zgribulindu-se.

– Sinistră, completă Mark. N-o să vă fie greu singuri, în casa asta mare?

– Ba nu. Mie-mi place, zise Anne.

– Mă bucur că-ți place, spuse John. Ne-a costat o avere să ne mutăm aici. Numai transportul mobilei a fost de o mie de dolari.

– Mobila voastră este foarte grea, spuse Anne. Aveți multe piese vechi, antichități valoroase. Cred că toate cântăresc cel puțin o tonă. Dar se potrivesc cu locul ăsta. În vechiul vostru apartament păreau că sunt depozitate.

Vântul izbi obloanele și deodată începu să tune și să fulgere. La scurt timp începu să plouă în rafale. Ropotul picăturilor de ploaie făcea un zgomot dezolant.

– Nu cred că aș putea să locuiesc aici, spuse Anne. Uitați-vă și voi cum bate vântul și cum plouă! Și suntem abia în noiembrie...

– Păi, Anne, interveni John, suntem la o sută de kilometri de continent, în Oceanul Atlantic. Nantucket este o insulă mică, fără dealuri sau păduri. Vântul ăsta nu este nimic. Am auzit că de obicei sunt adevărate furtuni pe-aici. Și de cele mai multe ori cade curentul

din cauza furtunilor prea puternice. Ar trebui să ne instalăm un generator. Dar până atunci am avut grijă să ne facem provizii de lumânări.

– Ce romantic! spuse Willy.

– Cred că o să aveți o factură la energia termică...

– Până acum noi v-am cam luat cu casa noastră mare, râse Anne. De-acum voi o să ne depășiți.

– Mă duc să fac o Irish coffee. Cine vrea? întrebă Willy.

– Minunat! exclamă Anne. N-am mai băut așa ceva de ani de zile. Cred că puțin alcool nu-i va strica micuțului, nu-i așa, Mark? Aseară n-am pus în gură nici un strop de vin.

– Draga mea, spuse Mark, luându-și soția în brațe, tu bei destul de moderat cât să faci din copilul nostru un *bon vivant.*

– Ce facem, nu mai jucăm scrabble? întrebă Anne.

– Păi ne-ați bătut, ce mai vreți? făcu John, strângând piesele în cutie.

Se ridică în picioare și mai aruncă un lemn în foc, apoi se așeză tăcut alături de prietenii săi, privind dansul flăcărilor. Zgomotele furtunii se întețeau.

– Mă bucur că nu mă aflu pe un feribot, spuse Mark. Cred că m-ar fi apucat răul de mare.

– S-ar putea să nu navigheze pe vremea asta, spuse John.

Willy intră în cameră cu o tavă pe care se aflau patru cești cu cafea.

– Vai! exclamă Anne, privind încântată cafeaua pe care Willy o preparase perfect. Ce bine arată, și cred că

are un gust... Ne răsfățați. Ne-ați plimbat pe malul mării, acum ne oferiți desertul ăsta minunat în fața șemineului! Asta da, viață!

– Meritați să fiți răsfățați. Sunteți prietenii noștri cei mai buni, spuse Willy. De fapt, sunteți singurii noștri prieteni. Nu cunoaștem pe nimeni aici.

– Nu mi-ar plăcea să fiu în locul vostru, spuse Anne. M-aș simți abandonată.

– O să ne facem noi prieteni. Nu că ar putea cineva să vă înlocuiască. Dar avem nevoie de oameni în jurul nostru. Suntem abia de trei săptămâni pe insulă. Avem tot timpul la dispoziție.

– Eu nici nu vreau să-mi fac prieteni, spuse John. Vreau să mă concentrez asupra muncii. Nu vreau să fiu deranjat. De asta m-am mutat aici, pentru a-mi găsi liniștea și pacea. Dacă tu vrei prieteni, Willy, n-ai decât.

– John, interveni Mark, nu ți se pare că treci cam brusc de la o extremă la alta? Te știam un om sociabil. Izolarea asta nu ți se potrivește.

– Sunt sociabil. Dar acum simt nevoia să mă izolez. Am nevoie de liniște ca să mă concentrez. Vreau să realizez ceva. Nu vreau să pierd cinci ani fără să găsesc ceea ce caut.

– Vei realiza, îl asigură Willy încrezătoare în talentul soțului ei.

– Trebuie, spuse John.

– Ei, interveni Mark pe un ton ridicat, încercând să schimbe subiectul, ați găsit vreo fantomă în casa asta? Am auzit că Nantucket este bântuită de fantome.

– Fantome! râse John. Nu cred în existența lor. În ce secol te crezi?

– Nu știu, spuse Willy amestecând ușor în cafea. Ieri am făcut o mică excursie. M-am plimbat îndelung, am privit tufișurile și copacii desfrunziți, cu crengile lor întortocheate, chinuite. Mi-au plăcut. Aveau un aer trist și romantic. Spre seară s-a lăsat o ceață deasă și lăptoasă care lua diverse forme. Și formele acelea păreau spirite umane.

– Nu era decât o simplă ceață, spuse John.

– Păreau așa de melancolice și parcă vorbeau, continuă Willy ignorând intervenția soțului său. Parcă spuneau: „plecați... plecați... nu mai veniți aici..."

– Willy, ce-i cu tine? Ai înnebunit de singurătate? se zgribuli înfricoșată Anne.

– Willy este o visătoare nebună, spuse John, mângâindu-și tandru soția.

– O să uit ce-ai spus, zise Willy râzând. Dar vorbesc foarte serios. Nu m-ar deranja să mă împrietenesc cu o fantomă. Așa n-aș mai suferi de singurătate. Dacă John nu vrea prezențe umane în jurul lui...

– Willy, mă înspăimânți, spuse Anne. Parcă erai mai optimistă. Fii serioasă. Fantomele nu sunt prietenele oamenilor. Sunt spirite rele.

– *Poltergeist,* spuse Mark, făcând referire la filmul cu același nume.

– Da, aprobă Anne.

– Cine spune că fantomele sunt rele? întrebă John, luându-i apărarea soției sale.

– Toată lumea știe asta, spuse Anne. Fantomele sunt spiritele oamenilor nemulțumiți de viața lor pe pământ. Ele sunt supărate pe lume. Nu-și găsesc pacea și de aceea bântuie. Se răzbună pe ființele vii.

– Ai văzut prea multe filme, spuse John.

– Nu, serios, replică Anne ridicându-se în picioare. Eu port în pântece o ființă care n-a mai existat până acum. O ființă cu personalitatea ei, cu caracteristicile ei unice. O ființă vie. Sunteți de acord? Dacă sunteți de acord că în pântecele meu poate apărea din senin sufletul unei ființe vii, de ce n-ar apărea și-n Univers aceste forme de viață despre care nu știm nimic?

Ce trei o priviră uimiți de vehemența cu care pleda.

– Ființa din pântecele tău nu a apărut din senin, spuse John, încercând să nu-și jignească soția. A avut loc un proces chimic. Omenirea a desoperit că se poate concepe un copil și *in vitro*. Nu avem certitudinea că există viață după moarte sau spirite care bântuie printre noi.

– Cred că toți vrem să credem că există spirite și viață după moarte, spuse Willy. La fel cum credem în Dumnezeu. Dar John are dreptate. Încă nu s-a demonstrat științific existența acestor entități.

– Hormonii sunt de vină, spuse Anne. Mă refeream la mine. Sunt însărcinată și poate de aceea văd lucrurile într-o lumină romantică și mistică. Iertați-mă.

– Acum serios, Anne, ar trebui să te culci. Este cam târziu, spuse John.

– Ai dreptate. Trebuie să dorm nouă ore ca să mă odihnesc opt. Bebelușul mă trezește în fiecare noapte.

Știți cum dă din piciorușe? Dacă îl iau în brațe pe Mark, și el simte loviturile. O să fie un copil puternic. Doamne ajută.

– Somn ușor, Anne, spuse Willy sărutându-și prietena pe obraz. Ești în vacanță, așa că poți să dormi cât îți poftește inima. Odihnește-te cât mai ai timp. După ce o să se nască micuțul n-o să mai ai timp pentru tine.

Mark și Anne se duseră la culcare în dormitorul de oaspeți de la etaj. Willy și John rămaseră lângă foc.

– O invidiezi, nu-i așa? o întrebă John.

– Poftim? Ce vrei să spui?

– Ți-ai dori să ai și tu un bebeluș, Willy. Te cunosc bine. Ți-am văzut privirile.

Willy își luă soțul în brațe.

– Vai, John, sigur că vreau un copil. Dar nu acum. Nu avem de ce să ne grăbim. Pot să mai aștept. Ți-am mai spus. Te vreau pe tine. Vreau să fim fericiți. Crede-mă.

– Te iubesc, Willy, spuse John sărutându-și soția cu dragoste. Și-ți mulțumesc.

Willy zâmbi cuibărindu-se în brațele soțului ei. Rămaseră îmbrățișați multă vreme. John își mângâie soția privind gânditor flăcările și întrebându-se dacă avea să-și găsească vreodată mulțumirea sufletească, altfel decât printr-un copil.

Capitolul 3

Duminică după-amiază Willy și John își conduseră prietenii la aeroport. Se întoarseră apoi în casa care părea mai goală ca niciodată. În liniștea mormântală se auzea doar răpăitul molcom al ploii.

Aprinseră luminile în toată casa și dădură drumul la foc. Cu toate astea atmosfera părea la fel de tensionată. Pur și simplu nu se simțeau ca acasă. Ceva plutea în aer. Deși erau împreună, se simțeau abandonați, părăsiți de lume.

Pe podeaua camerei de zi stăteau împrăștiate ziarele de dimineață pe care le citiseră împreună cu prietenii lor. Dar acum dimineața veselă petrecută alături de familia Hunter părea departe. Ceștile de cafea goale și farfuriile murdare de la micul dejun erau încă pe masă. Poate că și această dezordine contribuia la atmosfera tensionată, așa că se apucară să facă curat. Lui John și lui Willy nu le luă mult timp ca să strângă farfuriile și ceștile.

După ce terminară, constatară că nu mai aveau nimic de făcut. Era noiembrie și avea să se întunece devreme. Perspectiva nu era plăcută. Se plictiseau, ca niciodată.

– Este ceva interesant la televizor? întrebă John întinzându-se pe canapea.

– La ora nouă avem o piesă de teatru.

– Cât este ceasul?

– Aproape unu.

– Până atunci nu avem la ce să ne uităm?

– La ora șase o să fie un film de Alfred Hitchcock.

– Ce propui să facem?

– Putem să ieșim în oraș, la un restaurant. Nu am chef să gătesc. Putem să mergem la Atlantic Cafe.

– Bine.

Tăcură un timp, privindu-se ca doi oameni care abia se cunoscuseră într-o sală de așteptare și care nu prea aveau ce să-și spună.

– Ce plictiseală! oftă Anne căscând.

– Știi de ce? încercă John să-și explice mai mult lui fenomenul. Pentru că până acum am tot despachetat, am mutat mobilă, am avut casa plină de zugravi, tâmplari, apoi am fost ocupați cu pregătirile pentru Ziua Recunoștinței, i-am avut musafiri pe Hunteri, nu ne-am dat seama când a trecut timpul. Abia acum simțim că ne-am mutat cu adevărat.

– Ai dreptate. Durează până ne obișnuim.

– Willy, știi ce cred? Poate greșesc, dar simt că nu cred că trebuia să facem asta.

– La ce te referi?

– Nu trebuia să ne mutăm, oftă iritat John. Am greșit. Nu trebuia să renunț la slujbă. Faptul că nu sunt angajat mă face să mă simt inutil. Mâine nu trebuie să mă mai trezesc devreme ca să mă duc la serviciu. Am prea mult timp la dispoziție. Nu mai am prieteni, colegi, un program fix, angajamente, termene pe care să le respect.

– Prostii, zâmbi Willy, încercând să pară degajată. O să-ți faci un program numai pentru tine, pe care nu te obligă nimeni să-l respecți. Vei picta. Vei lucra pentru tine, pentru sufletul tău. Ai așteptat momentul acesta de multă vreme. Dar trebuie să treacă un timp ca să te obișnuiești. Știu că vei lucra. Ai libertatea să decizi momentul și timpul. Gândește-te. Nu te grăbește nimeni. O să ne permitem să ne petrecem după-amiezile cum vom avea chef. Înțelegi aluzia?

Willy se ghemui în brațele lui, gâdilându-l și sărutându-l. Dar John nu avea chef de hârjoneli. Se gândea din ce în ce mai serios la munca lui. Simțea nevoia să urce la mansardă ca să vadă de unde să înceapă.

– Willy, stai cuminte, se feri el. Mi-a venit o idee. De fapt tu mi-ai dat o idee. Vreau să mă duc sus și să mă gândesc de unde să încep.

– Nuuu, se plânse Willy.

– Este vina ta, zâmbi John.

– Hmmm. Bine. Cum vrei.

John îi sărută mâinile și o mângâie pe frunte.

– Fata mea dragă, te iubesc.

– Și eu te iubesc. Hai, du-te sus! Ești liber să pictezi când vrei. Sâmbătă seara, duminică, la miezul nopții, oricând.

– Tu ce-o să faci?

– Nu știu. Cred că voi face o prăjitură cu fructe sau poate voi broda. Nu știu.

Willy se duse în bucătărie fredonând o melodie veselă. John o urmări cu privirile. O invidia. O invidia cu toată ființa. Willy era așa mulțumită cu ea însăși. Era obișnuită și se împăca bine cu solitudinea. Și tot ceea ce făcea, făcea cu plăcere. Ca de exemplu prăjitura cu fructe. Era specialitatea ei. O făcea pe-ndelete și îi ieșea minunat. Toți cunoscuții și toate rudele adorau prăjitura ei delicioasă. Și Willy le trimitea tuturor câte-va bucățele, împachetate în folie de aluminiu. Concluzia era aceeași. Willy făcea totul cu plăcere și nu se plictisea și nici nu se simțea inutilă.

John mai avea multe de învățat de la ea. În primul rând trebuia să învețe să se descurce cu timpul liber și singurătatea. Se ridică în picioare și alergă pe scări la mansardă.

La etaj aveau trei dormitoare și o baie. O scară îngustă și șubredă din lemn ducea la mansardă. Noul lui atelier era la fel de mare cât toată suprafața casei. Mansarda era luminată natural de două ferestre mari cu vedere spre port și spre strada Orange, și de un luminator.

John își așeză șevaletul sub luminator, lângă fereastra care-i oferea priveliștea care spera să-l

insipre. Ascultă răpăitul ploii care cădea pe acoperișul de țiglă, întrerupt de niște zgomote înfundate. Se gândi cu groază că era posibil să aibă șoareci. Ideea aceea o speria teribil pe Willy, așa că John se hotărî să-i ofere de Crăciun o pisică.

Se așeză pe scaunul lui înalt de pictor privind împrejur debusolat. Vorbise cu electricianul săptămâna aceea ca să-i tragă niște fire electrice după un plan stabilit de el, dar acesta nu venise. Nu venise nici tâmplarul care-i promisese că-i va face niște rafturi pe care să-și pună tuburile cu vopsea și pensulele. Mai avea nevoie de un radiator, pentru că iarna bătea la ușă și mansarda nu era încălzită. Ca soluție temporară putea să deschidă ușa, ca să vină căldura din camerele de jos. Dar mansarda era prea mare ca să se încălzească doar în acel fel.

Luă o foaie de hârtie și începu să facă o listă. Deci avea nevoie de: tâmplar și electrician, un radiator, un radio... Da, radioul era o idee bună. Lui Willy îi plăcea să asculte muzică atunci când lucra. Poate că era bine să-i urmeze și el exemplul. Tăcerea aceea nu-l inspira. La birou era obișnuit cu gălăgia făcută de colegi, de clienți și de telefoanele care sunau continuu.

Privi pe fereastră. Ramurile copacilor îi ascundeau mult din peisaj. Din cauza lor nu vedea decât o bucățică din mare și port. Trebuia să taie vârfurile crengilor. Acum, copacii fiind desfrunziți, putea să vadă mai mult, dar la primăvară, frunzele aveau să-i fure toată priveliștea.

John întoarse foaia și începu să schițeze ramurile întortocheate ale copacilor, cu unghiurile lor ciudate. Păreau degetele unei mâini imense. Schiță rapid, simțindu-se cuprins de o frenezie ciudată. De asta venise la Nantucket. Asta sperase să găsească aici. Libertatea de a desena, neîngrădit de unghiuri drepte, simetrie și sclipiri artificiale. Ducea dorul formelor aleatorii, forme pe care numai natura le putea concepe atât de unitar și plin de esență. Dacă reușea să prindă acel adevăr, să-l descifreze să-l poată schița dintr-o mișcare...

Desenă plin de pasiune, fără să-și dea seama că se lăsase seara. Abia mai vedea la un metru în față, dar deja desena din instinct. Vedea cu ochii minții, simțea că era aproape.

La un moment dat lăsă desenul deoparte și răsfoi mapa cu schițele pe care le făcuse săptămâna trecută. Desenase oceanul zbucimat, o barcă, un pescăruș, faleza stâncoasă... Formele naturii erau uimitoare. Abia aștepta să le coloreze. Știa exact ce nuanțe avea să folosească: vinețiu, gri, mult gri, bej, maro, albastru stins, verde... Văzuse pe o stâncă neagră, de un negru umed, strălucitor, urme de alge verzi... un verde viu. Și forma petei de verdeață semăna cu părul unei femei, întinse pe acea stâncă.

John luă o altă foaie de hârtie și schiță acea formă ondulată. Părul unei femei, din semi-profil, care...

Privi pe fereastra mansardei. Se întunecase, dar deslușI silueta unei femei, undeva în spatele ferestrei.

O femeie tânără, care stătea din semi-profil, cu părul negru, lung, fluturându-i pe spate. Semăna cu femeia pe care tocmai o schițase.

Uimit, scăpă creionul pe podea.

– Ce naiba?

Femeia dispăru.

John se frecă la ochi și își privi ceasul. Era ora cinci. Lucra de patru ore și probabil că era epuizat. I se mai întâmplase și altădată să aibă halucinații. Ca acum. Se simțea ca un drogat. Dar nu era înspăimântat. Era fericit. Intrase din nou în starea aceea favorabilă creației.

Era extraordinar de fericit! Își strânse lucrările și coborî din mansardă. Abia aștepta să-i povestască și lui Willy. Cât de bine reușise să lucreze, și asta încă din prima zi!

Dar nu-i putea povesti lui Willy despre halucinație. Era prea ciudată. Și Willy putea să nu-l ia în serios. John o invidiase întotdeauna pe Willy pentru că părea ruptă de realitate. Avea secretele ei. Ei, bine, și el avea să aibă secretele lui!

*

* *

Deși ploua foarte tare, Willy și John ieșiră ca să cineze la Atlantic Cafe. Străzile pavate cu piatră cubică din Nantucket păreau lustruite de ploaie și reflectau luminile gălbui ale felinarelor. Trecătorii mergeau

grăbiți pe lângă ei, cu gulerele hainelor ridicate, cu umbrele și pălării trase peste ochi, semănând cu niște spioni.

Restaurantul era cald și intim. Barul era plin de pescari, tâmplari și tineri bărboși, care vorbeau și râdeau, uitând de vremea urâtă de afară.

Willy și John se așezară la o masă retrasă, luminată de lumânări. Comandară hamburgeri, aripioare de pui condimentate și bere neagră la halbă.

– L-am văzut pe tâmplarul nostru la bar, spuse Willy.

– Serios? Eu nu l-am văzut. Care este? Cel îmbrăcat în haină albastră?

– Da. Vrei să-l salutăm? Cu ocazia asta putem să-i amintim că ne-a promis să treacă și pe la noi.

– Am auzit că insula duce lipsă de tâmplari. De aceea sunt foarte ocupați și întârzie cu lucrările. Nu reușesc să facă față. Revine cam un tâmplar la o sută de locuitori.

– Nu mai spune? Hai, vrei să-l salutăm? Ne punem bine cu el... râse ea.

– Nu știu, Willy. Să deranjăm omul duminica? Nu vezi că se relaxează? Presupun că a muncit toată săptămâna, de asta n-a putut să vină ca să ne ajute.

– Ai dreptate. Dar aș vrea să terminăm mai repede cu reparațiile, ca să simt și eu că ne-am mutat cu adevărat.

Chelnerița la aduse tava cu mâncare și John își aminti ceva și spuse:

– Știi ce m-am gândit? Mi-ar plăcea să pot urca pe acoperiș.

– Poftim???

– Mă refer la luminatorul de la mansardă. Părerea mea este că inițial se putea ieși pe acoperiș prin luminator. Aș vrea să vorbesc cu tâmplarul să înlocuiască tocul gemului, ca să pot ieși când am chef pe acoperiș.

– De ce?

– Nu știu. Ca să respir aer curat.

– Poți să deschizi ferestrele.

– Știu, dar nu este același lucru. Vreau o... poartă spre cer. La vară voi lucra în grădină, dar până atunci... Vreau să ies la aer, în ploaie, în vânt, oricând simt nevoia.

– Ai început să lucrezi, nu-i așa? zâmbi Willy.

– Da, recunoscu John. Cred că am reușit să pornesc. Sunt așa de fericit!

– Atunci trebuie să-ți creem toate condițiile. O să vorbim cu tâmplarul să-ți deschidă luminatorul.

– Te iubesc, Willy.

– Și eu te iubesc.

Începură să mănânce, discutând despre amenajările pe care le mai aveau de făcut în casă. Willy îl rugă s-o lase să restaureze ea pictura de pe șemineu și să vopsească pereții dormitorului. John fu de acord. Willy se pricepea la culori la fel de bine ca și el, iar dacă făcea ea toată treaba, el avea timp să se concentreze asupra muncii lui.

După ce terminară de mâncat se întoarseră acasă. Willy se schimbă într-o cămașă de noapte comodă și făcu o cafea fără cofeină, apoi se așezară pe canapea,

în fața televizorului. Urmăriră un film la HBO până la miezul nopții, după care se hotărâră să se culce.

– Ce bine că nu trebuie să pun alarma ceasului să ne trezească dimineața! se bucură Willy. Ce răsfăț! Putem să dormim cât vrem.

– Asta înseamnă că putem să ne culcăm la orice oră vrem, spuse John, luându-și în brațe soția. Și putem să facem ce vrem... He-he-he! râse el amenințător.

Willy îi primi îmbrățișarea cu bucurie. Se cunoșteau bine, își știau așteptările și dorințele, știau cum să-și facă plăcere. Dar pentru Willy nu era important orgasmul. Se simțea la fel de fericită și doar dacă-și ținea bărbatul în brațe. Adora senzația bărbii lui dimineața, când se freca de obrazul ei, buzele lui lipite de ale ei, respirația lui familiară, mirosul lui masculin, greutatea trupului lui gol peste al ei. John era totul pentru ea. Era bărbatul ei, copilul ei, eroul ei. Simțea că putea să omoare pentru el, să-și dea chiar viața. Îl iubea cu toată ființa.

*

* *

În următoarele zile, soarele le oferi câteva după-amiezi de vară. Temperaturile se ridicară în jurul valorii de treizeci de grade. Era ceva neobișnuit pentru acea perioadă a anului, dar toată lumea se bucura.

John își luă mapa cu planșe, culorile și pensulele, și se mută pe plajă. În fiecare dimineață pleca pe bicicletă la ora nouă, cu ustensilele și pachețelul cu mân-

care pregătit de Willy, și se întorcea pe-nserate. Se simțea ca un navetist. Acum serviciul lui era pe plajă. Avea un motiv ca să se trezească dimineața.

Willy îi pregătea sandvișuri cu friptură și ceapă, care să-l ferească de răceli, un măr pentru vitamine, un termos cu cafea și uneori câte-o bere. Apoi, rămânând singură, nu se plictisea. Avea treabă. Vopsea dormitorul cu geamurile deschise, ascultând muzică. Pereții erau plini de crăpături, urme de cuie, desene făcute de copiii foștilor proprietari. Dar pe Willy n-o deranja. Îi plăcea să muncească.

Tâmplarul, Kirk Beauregard, veni să ia măsurătorile luminatorului, promițând că va termina lucrarea la sfârșitul săptămânii. Dar weekendul veni și Kirk nu termină treaba. Totuși familia Constable nu se supără. Nimic nu le putea strica o săptămână așa de plăcută.

Sâmbătă își pegătiră un coș pentru picnic și petrecură toată ziua pe malul mării, bucurându-se de soare și aer curat. Erau o familie fericită.

Duminică dimineața luară micul dejun și citiră ziarele. Citeau ziarele mai cu nesaț ca deobicei. Simțeau nevoia să păstreze contactul cu lumea reală de pe continent. Pe insulă se simțeau exilați, dar nu voiau să recunoască. Afară era la fel de frumos, dar începuse să bată vântul. Mai târziu John urcă în mansardă ca să-și pună în ordine lucrările și Willy se întinse pe canapea, cu o carte în mână.

John aruncă o privire prin mansardă, căutând un loc de depozitare a vopselelor și borcanelor cu pen-

sule. Văzu ascunse într-un colț niște lădițe, lăsate probabil de foștii proprietari și neobservate de el până atunci.

Le așeză una peste alta lângă șevalet. Până când tâmplarul avea de gând să-i aducă rafturile comandate, trebuia să se descurce singur cum putea mai bine.

Privi peretele din fața ușii de la intrare, pe care își atârnase lucrările din săptămâna aceea. Erau genul de schițe pe care turiștii le-ar fi cumpărat pe câțiva dolari, ca amintire. Nu erau grozave, dar mergeau. Oricum erau mai bune decât frigiderele sau cuptoarele cu microunde pe care le desenase atâția ani la agenție.

Până venea electricianul trebuia să rezolve cumva și problema iluminatului. Se duse în debaraua de la parter și luă câteva becuri de 100 de wați, pe care le înșurubă în fasungurile firelor care atârnau prin mansardă. Rezultatul nu era spectaculos, dar încăperea era suficient de iluminată ca el să poată lucra bine.

Luă o bucată de pânză albă și o așeză pe o ladă, apoi își răsturnă conținutul buzunarelor pe ea. Săptămâna trecută adunase de pe plajă o pană de pescăruș, o scoică perfectă, o piatră spartă și o rămurică de copac.

Privi îndelung combinația de culori și texturi și începu să deseneze. Se pierdu în munca lui câteva ore fără întrerupere. Când se opri, se făcuse deja noapte. Lucrarea era aproape terminată. Mai trebuia doar s-o coloreze. Era obosit, dar fericit. Se plimbă prin mansardă și începu să stingă, rând pe rând, toate

becurile. Abia atunci își dădu seama cât de tăcută era casa. Willy se dusese prin oraș ca să cumpere ceva și lui i se părea că ea îl părăsise. Deja se simțea epuizat phisic.

Mai rămase un moment privind îndelung pe geamul dinspre port. Apoi pufni în râs, amuzat de propria-i naivitate. Se aștepta să vadă din nou acea siluetă de femeie.

Scutură din cap și ieși din mansardă. Dar în acel moment i se păru că aude un ciocănit ușor. Fără să mai aprindă lumina, se întoarse în mansardă. Își ținu respirația și așteptă. Aveau șoareci? Trebuia neapărat să cumpere o pisică.

Auzi din nou ciocănitul. Parcă venea de undeva de sus. Își ridică privirile spre luminator. De acolo se auzea zgomotul. Aprinse lumina. Nu era suficient de curajos încât să riște dea pe întuneric de o pasăre, ca în filmul lui Hitchcock.

Așeză lăzile una peste alta și se sui pe ele, ajungând astfel cu fața practic lipită de luminator. Își lăsă capul pe spate și privi.

Și o văzu. Femeia care-i apăruse în geam acum câteva zile revenise. Halucinația reapăruse. Era aceeași. Cu părul lung și negru, cu un profil delicat și cu pielea foarte albă. Mâinile ei micuțe și transparente băteau în geamul luminatorului.

– Dumnezeule, murmură John.

De mult John nu mai fusese așa de înspăimântat. Își strânse pleoapele, dar femeia nu dispăru. Bătea în continuare în geamul luminatorului.

– Cine ești tu? șopti John.

Înnebunea? Ce se petrecea cu el?

– Willy! începu el să strige.

– Nu! spuse cu voce stinsă și rugătoare femeia.

John o privi cu atenție. Nu părea să arate ca o fantomă. Ochii ei negri și profunzi contrastau cu pielea albă, iar părul, la fel de negru ca și ochii, flutura în jurul umerilor ei delicați. Dar dacă nu era fantomă, cum ajunsese pe acoperișul casei lor?

– Cine ești tu? întrebă John cu voce tare. Cum ai ajuns pe acoperișul meu?

– Dă-mi drumul înăuntru. Te rog.

– Nu pot. Luminatorul nu se deschide. Vino la ușa de la intrare.

Dar femeia dispăru.

Nu plecase, pur și simplu se evaporase. Înnebunise el sau chiar văzuse o fantomă? John nu credea în fantome. Dar nici nu voia să creadă că înnebunise.

Coborî de pe lăzi cu genunchii tremurând de groază. Mai ascultă câteva momente, așteptând să audă din nou bătaia în geam. Dar acum se auzea numai vântul. Ieși din mansardă ametit.

Trebuia să vorbească cu Willy. Unde era Willy? Alergă în dormitor dar n-o găsi. Apoi coborî, aproape împiedicându-se, în camera de zi. O găsi pe Willy dormind pe canapea, cu televizorul în funcțiune.

John o privi o clipă. Willy era roșie în obraji, colorată și părea așa de vie.

– Willy! Trezește-te, Willy!

– John?

– Da, eu sunt, trezește-te. Te rog.

– Da, John. Ce ai pățit?

– Willy, am văzut o fantomă.

Ea zâmbi amețită de somn.

– Nu glumesc, Willy. Aș vrea să fie o glumă.

– Unde? Cum arăta?

– Terminasem de lucrat, când, am auzit niște zgomote. Veneau din dreptul luminatorului. M-am urcat pe niște lăzi ca să văd ce se întâmplă și am văzut-o.

– Era o femeie?

– Da, o femeie tânără. Avea părul lung și negru. Voia să intre în casă. M-a rugat s-o las să intre.

– Ți-a vorbit?

– Da. Dumnezeule, Willy! Știu că sună incredibil. Îți jur că era o fantomă adevărată. Am mai văzut-o acum câteva zile, dar nu ți-am spus. Credeam că am o halucinație. Dar acum sunt sigur că era o fantomă.

– Plutea la fereastră?

– Nu. Nu glumesc, Willy, ce naiba!

– Nici eu nu glumesc. Te-am întrebat ceva. Plutea ca o fantomă?

– Nu plutea. Dar nici nu știu cum putea să stea pe acoperiș. Sau cum a ajuns acolo. Și apoi a dispărut pur și simplu. Nu știu cum. Cred că s-a evaporat.

– Și ce te mai face să crezi că ai văzut o fantomă?

– Mi-a vorbit!

– Fantomele vorbesc?

– Nu știu.

– Hmmm, murmură Willy gânditor. Mi se pare interesant. Hai s-o văd și eu.

– Stai să-mi iau un scotch.

Se întoarseră în mansardă. Încăperea părea liniștită. Nu se mai auzea nici măcar zgomotul vântului.

– Nu cred că o să mai apară, spuse John.

– Șșș. Nu fi nerăbdător. S-o așteptăm.

Willy urcă pe lăzile lăsate în dreptul luminatorului de John, se uită cu atenție, dar nu văzu nimic. John se așeză pe scaunul lui înalt și privi în gol.

Așteptară o oră, dar fantoma nu mai apăru.

– Crezi că mai apare? întrebă Willy căscând.

– Nu știu, oftă John. Dar trebuie să mă crezi, Willy.

– Te cred. Hai să coborâm de aici. Este cam frig. Nu cred că mai vrea să apară. S-o fi speriat.

John terminase un pahar cu scotch și își mai umplu încă unul. Se așeză pe canapeaua din camera de zi și privi în gol la televizorul oprit. Willy se duse în bucătărie ca să pregătească cina. John o urmă ca un copil speriat.

– Mi-a plăcut desenul la care ai lucrat azi, schimbă Willy subiectul care creea o stare de tensiune. Mi se pare foarte bun.

– Mă bucur, zâmbi John. Nu este mare lucru, dar... O să-l termin mâine. Cu fantome sau fără fantome.

– Așa te vreau, spuse Willy sărutându-l pe vârful nasului încercând să pară liniștită.

Capitolul 4

În dimineața următoare John se trezi amețit, epuizat, și rușinat. Văzuse o stafie? Pe naiba! Făcu un duș și se privi în oglindă cu ochi critic.

– Ești nebun, concluzionă el cu voce tare.

Nu existau fantome. Noaptea trecută lucrase excesiv de mult și de aceea avusese o halucinație. Pentru că femeia pe care o văzuse nu putea exista în realitate, la lumina zilei. Stresul era de vină. John voia să reușească prin artă și era neliniștit din cauza unui posibil eșec. Dar nu avea de ce să fie îngrijorat. Doar avea cinci ani la dispoziție.

Willy își terminase de decorat camera de lucru. Pusese la ferestre perdele brodate de mâna ei, pe policioara sculptată, cumpărată de la un anticar așezase obiectele de lucru, cutia cu ace și papiotele cu ață colorată, pe pereți atârnase niște goblenuri înrămate, iar pe balansoarul pe care stătea când se relaxa așezase o

cuvertură scumpă și foarte veche, primită de la bunica ei. Bineînțeles că din cameră nu lipsea casetofonul la care Willy asculta piesele preferate, compuse de Vivaldi.

Acum se simțea puțin vinovată de egoismul ei. Pierduse prea mult timp cu amenajarea camerei sale de lucru. Așa că se hotărî să-și concentreze eforturile asupra pregătirilor de Crăciun. Adora Crăciunul. Scoase din debara podoabele vesele pe care le folosise în ultimii opt ani. Decorând camera de zi și holurile, se simți cuprinsă de melancolie. Era primul lor Crăciun departe de Boston. Și avea să fie un Crăciun trist, plin de singurătate. Aici nu aveau prieteni.

Duminică dimineața se trezi devreme și se duse la biserică. O făcu mai mult pentru că simțea nevoia să fie în mijlocul oamenilor. O uimea atitudinea lui John, care deși era un om sociabil, părea că singur se simte perfect.

Când se întoarse de la biserică, pe la prânz, John încă mai dormea. Nu-l trezi. În schimb, înșiră pe una dintre mesele din camera de zi niște statuete din lut, pe care le făcuse la treisprezece ani, care-i reprezentau pe Fecioara Maria, Sfântul Iosif, Iisus, un măgăruș, două oi, și-o iesle. Profesoara de arte o ajutase să le ardă, iar Willy le pictase în culori stălucitoare. De la treisprezece ani, în fiecare an, de Crăciun, statuetele stăteau la loc de cinste în camera de zi.

Mai târziu se trezi și John și, după ce citiră ziarele de dimineață, se plimbară pe plajă, mâncară la un restaurant din port, după care se întoarseră acasă și se

uitară la televizor. John nu lucrase toată ziua, așa că urcă în mansardă, dar nu stătu acolo mai mult de o oră. Se întoarse bine dispus și bău împreună cu Willy un pahar de vin bun.

John nu mai aminti nimic de stafii. Și cum trecuse o săptămână fără evenimente neplăcute, Willy spera ca-ntr-o bună zi, John să râdă de halucinația pe care o avusese.

*
* *

Mai trecu o săptămână fără fantome.

Sâmbătă dimineața, Willy se întinse leneș în patul cald pe care-l împărțea cu John.

– Ghici ce-o să faci astăzi, spuse ea, alintându-se. O să-ți iei zi liberă. Nu spune nu! Nu te-am văzut de mai bine de-o săptămână! E mai rău ca la Blackstone Group! Vreau să facem cumpărături de Crăciun.

John strâmbă din nas.

– Te rooog, se alintă Willy.

– Bine, spuse John după un moment de ezitare. Sunt al tău astăzi.

Se duse la baie ca să se bărbierească și Willy îl urmă.

– Uite, spuse el, arătându-i mustața care începuse să-i crească în dezordine. Ce părere ai de asta? S-o las să crească?

– Îți stă foarte bine, spuse Willy privindu-l cu atenție. Îți dă un aer de modă veche. Se potrivește stilului tău. De fapt, ție ți se potrivește orice.

John se privi în oglindă, cu ochi critic. Da. Willy avea dreptate. Mustața îi dădea un stil aparte. Părul negru îi creștea în dezordine, dându-i un aer rebel și în același timp de modă veche. Era singurul bărbat de pe Coasta de Est care nu-și făcea cărare pe stânga. John mereu își lăsase o mustață scurtă și îngrijit tunsă. Dar așa, cu mustața crescută în dezordine, avea un aer mai romantic, visător, de artist.

– Arăți ca Jesse James, spuse Willy ieșind din baie. Hai, frumosule, grăbește-te.

John se îmbrăcă într-o pereche de pantaloni maro și un pulover cu gât înalt, iar Willy își puse o pereche de pantaloni gri și un pulover vișiniu.

– Formăm o pereche frumoasă, spuse John, ajutând-o să-și pună haina de blană.

Petrecură dimineața alegând un brad frumos de Crăciun, după care dejunară într-un restaurant cu specific local. La ora două și jumătate porniră din nou la cumpărături. Willy îi cumpără lui Anne un șal elegant și haine pentru bebeluș. După o oră, John începu să se plictisească și se gândi că ar fi mai bine să se despartă și să se întâlnească mai târziu, ca să nu piardă timpul. De fapt, el voia să-i cumpere ceva frumos lui Willy.

Se plimbă pe străzile din Nantucket și intră în toate galeiile de artă care-i ieșiră în cale. Printre multe kitch-uri, reprezentând fotografii ale răsăritului de soare,

pescărușii, marinari și ambarcațiuni, John găsi câteva picturi în ulei, acuarele, desene în peniță și cărbune foarte interesante. Pe lângă lucrările lui, acestea erau cu adevărat reușite. Își dădu seama că mai avea multe de învățat.

Strada principală din Nantucket era îmbrăcată în haine de sărbătoare, cu pomi de Crăciun plini de luminițe și beteală. Oamenii grăbiți și veseli treceau pe lângă el parcă fără să-l vadă. Câțiva chiar se ciocniră de el. Sentimentul de inutilitate îl frământa iarăși chinuitor.

Lumea nu avea nevoie de încă un artist. Fusese un prost că renunțase la slujba lui de la agenție. Avea să rateze. Nu avea să ajungă niciodată un mare pictor.

Cu câte un ceai cu rom în față, într-o cafenea din port, Willy încercă să-l consoleze:

– Ai răbdare, John. Abia ai început să lucrezi. De unde știi că nu poți deveni celebru? Nimeni nu ți-a văzut până acum lucrările. Când o să expui, o să-ți dai seama. Și dacă doamne ferește ratezi, nu contează. Eu tot o să te iubesc.

Dar John nu mai putea fi scos din starea în care intrase. Eforturile lui Willy erau zadarnice.

Se întoarseră în casa rece și întunecată, tăcuți, cufundați în gândurile lor. Nu mai aveau chef să decoreze bradul și parcă nici nu le mai era foame.

Willy se întinse pe canapeaua din camera de zi, cu o carte interesantă în mână și cu un castron mare cu floricele de porumb în brațe, încercând să se detașeze de probleme.

John se hotărî să se ducă în mansardă, deși nu avea chef să lucreze. Aprinse toate luminile și privi îndelung scoica pe care o desenase din diverse unghiuri. Aproape că putea simți valurile care trecuseră peste ea. Părea așa de vie! De ce nu reușea să-i prindă spiritul?

Ce-i venise să-și târască soția în acel capăt de lume, departe de prieteni, trăind pe banii ei, știind că nu va reuși să iasă din mediocritate? Strânse scoica în palmă, dorind s-o sfărâme plin de ciudă și invidie, dar nu avu puterea. Ce-i dădea lui dreptul să distrugă o operă a naturii?

Un ciocănit ușor îi atrase atenția.

– Grozav! Iarăși mă vizitează fantomele! Lăsați-mă naibii în pace! spuse el cu voce tare dându-și ochii peste cap, mai mult ca să se încurajeze.

Băuse câteva cești de ceai cu rom la cafenea și se simțea suficient de viteaz ca să înfrunte orice stafie, oricât de înspăimântătoare ar fi fost ea.

Dar când se urcă pe lăzi și văzu chipul deja familiar al femeii, cu privirea aceea tristă, uitându-se la el din spatele luminatorului, se trezi brusc și se simți cuprins de panică.

Femeia aceea nu era înspăimântătoare. Avea un chip gingaș, frumos și trist. Nu era amenințătoare, ci părea foarte înfrigurată, sau speriată.

– La naiba! șopti John.

– Lasă-mă să intru, șopti femeia rugător. Mi-e frig. Mi-e frică. Sunt singură...

Vocea ei era subțire și cântată, iar John o auzi perfect.

– Bine. Dă-te la o parte, spuse John, sperând că poate așa avea să aibă dovada pe care să i-o arate soției lui.

Coborî de pe lăzi și luă o bucată de pânză, pe care și-o înfășură în jurul mâinii. Urcă pe lăzi și izbi cu putere geamul luminatorului. Bucăți de sticlă spartă se împrăștiară în jurul lui. Mâna îl durea. Când și-o privi, văzu că se rănise ușor. Sângele cald îi curgea încet, picurând pe podeaua de lemn. Privi în sus și... fantoma dispăruse. Dar în același moment se simți înconjurat de un aer înghețat. Parcă plonjase într-o piscină cu apă rece. Vântul iernii îi bătu în față, făcându-l să tremure. Dar nu tremura de frig, ci mai mult de groază. Ce făcuse?

– Bravo, John! spuse el cu voce tare. Ești al naibii de inteligent!

Căută o bucată mare de carton, cu care să acopere spărtura din geam și o lipi cu bandă adezivă. Cu toate astea, vântul puternic tot intra în mansardă. Nu mai putea lucra acolo până nu venea tâmplarul.

– Ce naiba îi spun lui Willy? Am înnebunit?

Își scutură din păr cioburile de sticlă și se uită la ele minunându-se cum sclipeau misterios pe podea. Ceva îi atrase atenția și privi spre scările care duceau la primul etaj.

Femeia fantomatică stătea acolo și-l privea cu ochii ei mari, întunecați și misterioși. Buzele și obrajii parcă i se coloraseră puțin în roz, dar pielea îi era la fel de albă și transparentă.

Lui John i se făcu frică. Inima îi bătu cu putere și gura i se uscă. Era înlemnit de groază.

– Mulțumesc, șopti femeia, după care se întoarse cu spatele și coborî grăbită treptele.

Când reuși să se miște, John alergă după ea. Dar femeia dispăruse.

– La naiba! înjură el, punându-și mâinile în cap. Hei, unde ești?

La primul etaj era întuneric și liniște. Persista în schimb acel aer înghețat. John intră în toate camerele, dar n-o găsi.

Urcă la mansardă.

Nimic.

Alergă la parter și căută în toate cotloanele camerelor.

Cineva se apropie de el pe la spate.

John se întoarse brusc, ridicând mâinile ca să se apere.

– Ce naiba ai, John? îl întrebă Willy somnoroasă. Dumnezeule, ce față ai! Ce-ai pățit la mână? Te-ai rănit?

– A intrat, Willy! Am lăsat-o să intre! spuse John cu ochii măriți de groază.

– Cine a intrat, John? întrebă Willy cât reuși ea de calm.

– Fantoma, naiba s-o ia! Willy, crede-mă! Am spart luminatorul și am lăsat-o să intre. M-a rugat s-o las înăuntru și eu... prost mare ce sunt... am spart luminatorul. A intrat. Am văzut-o cum a coborât pe scări în casă. Este pe undeva pe-aici, dar n-o găsesc.

– Te cred, John, te cred. Vrei s-o căutăm împreună?

– Da.

Se plimbară prin toată casa, căutând în toate cotloanele, dar nu găsiră nimic neobișnuit.

– Willy, mi-e frică. Mi-e mai frică acum, că n-o găsesc, decât atunci când stătea în fața mea. Să nu crezi că am înnebunit.

– Nu cred așa ceva, John, spuse Willy mângâindu-și soțul. Dar hai să ne culcăm. Este târziu.

– Să ne culcăm??? Nu, se scuturǎ John. Nu pot să dorm cu o fantomă în casă.

– E târziu, John. Hai, dacă vrei îți aduc un pahar cu scotch. Stăm de vorbă, dacă vrei. Dar hai în pat.

John și Willy se întinseră în pat, cu paharele cu băutură în mâini și luminile veiozelor de pe noptiere aprinse. John se simțea în siguranță, ca un copil în patul mamei sale, după un coșmar.

Îi povesti din nou scena lui Willy descriind cu exactitate fiecare amănunt.

– Era frumoasă, Willy, mărturisi John rușinat.

– Măcar atâta! zâmbi ea. Bine că nu este bătrână și zbârcită. Putea să fie mai rău.

– Spune-mi ce părere ai, Willy. Sincer.

Willy își strânse gânditoare genunchii la piept. Era îmbrăcată într-una din pijamalele de bumbac ale lui John, în care se simțea foarte confortabil.

– Uite ce cred, începu ea. Există două posibilități. Ori este vreo halucinație... Stai, lasă-mă să termin. Recunoaște! Există și această posibilitate.

Doar tu mi-ai spus de atâtea ori că ai mai avut asemenea halucinații când lucrai mult, până noaptea târziu.

– Nu cred. Și a doua posibilitate?

– Poate fi o fantomă. Eu nu cred în fantome. Și nici tu nu crezi. Dar de ce ar vorbi oamenii de fantome, dacă nu ar exista? Trebuie să existe un adevăr în toate poveștile cu fantome, nu? Locuim într-o casă veche, pe o insulă pe care se spune că bântuie fantome. Poate că noi nu suntem scutiți de așa ceva. Și ar fi interesant, nu? Adică, dacă avem o fantomă drăguță printre noi, de ce să ne speriem? Nu ne va trezi noaptea cu râsete și țipete înfricoșătoare sau apariții oribile. Poate că femeia asta a locuit aici și acum revine în casa ei de care-i e dor. Știi, aș vrea s-o văd și eu. Poate o să mi se arate și mie. Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu ea, să aflu mai multe despre lumea în care a trăit, despre spirite și viața de apoi. Și mai gândește-te la ceva. Dacă voia să te sperie o făcea de la început, nu crezi?

– Te iubesc, Willy. Ne înțelegem așa de bine, spuse John ghemuindu-se la pieptul ei.

– Și eu te iubesc.

– Fără tine...

– Știu eu cum o să te fac să adormi, spuse Willy sărutându-l cu pasiune.

Și într-adevăr, în jumătate de oră, John adormi.

*

* *

Willy se gândea încă de la începutul căsniciei că aveau să apară la un moment dat divergențe între ea și John. Toate cuplurile aveau momentele lor de criză. Își închipuia că problemele vor fi legate de creșterea copiilor sau de diverse decizii privind viața lor comună. Dar niciodată nu-și închipuise că avea să se confrunte cu așa ceva – cu o fantomă! Cine și-ar fi închipuit asta? Nu era pregătită pentru așa ceva.

Willy se gândise chiar, că poate, la o anumită vârstă, unul dintre ei avea să se îndrăgostească de altcineva. Asemenea lucruri se întâmplau des. Dar știa că acest lucru nu avea să ducă la divorț. Se iubeau prea mult. Puteau să rezolve problema, ducându-se în vacanță, mutându-se în Europa, sau construind o casă. Nu erau săraci. Își permiteau o schimbare costisitoare, din dorința de a-și salva căsnicia.

Ea și John fuseseră norocoși să se întâlnească. Se iubeau foarte mult. Aveau aceleași gusturi și dorințe. Iar atracția sexuală dintre ei era suficient de puternică, încât să dureze. Le plăcea chiar să stea în pat și să se sărute toată noaptea, și asta era mai mult decât o simplă atracție sexuală.

Dar fantoma aceea era de-a dreptul frustrantă. John o vedea în fiecarea noapte și Willy nu reușea s-o vadă niciodată. Dimineața, John îi povestea lui Willy cum fantoma îl trezea noaptea, doar ca el s-o privească, drept în ochi. Și apoi dispărea. Voia să stabilească un contact. Îi zâmbea lui John și apoi se evapora pur și simplu.

Dar după o săptămână, fantoma devenise mai insistentă. După spusele lui John, aceasta începuse chiar să-l atingă. Se trezea în miez de noapte mângâiat de mâna ei mică, delicată și rece. Când el deschidea ochii, ea îi zâmbea și apoi dispărea.

Noaptea trecută, John trăise o experiență nouă și ciudată și de zece ori mai deranjantă pentru Willy.

– M-a sărutat, îi spuse el, cu cafeaua de dimineață în mână.

– Te cred, John, dar ce pot eu să fac? Povestește-mi mai multe despre ea.

– Willy, știi ce frumos miroase? A mere verzi, a iarbă tânără și a pământ reavăn. Nu știu cum să-i descriu aroma. Și mă mir că nu i-ai simțit-o și tu. Umpluse camera.

– Cum își ținea gura? întrebă Willy, privindu-l cu atenție, uimită de curajul ei.

– Întredeschisă. Și m-a sărutat ușor. I-am simțit buzele umede și moi. I-am simțit respirația...

Willy se întoarse cu spatele la el. Dimineața de decembrie era minunată, însorită și caldă. Iar soțul ei îi povestea cum fusese sărutat de o altă femeie. Și nu de o femeie obișnuită, cu care să se poată lupta, ci de o fantomă!

– Willy, te rog, nu te supăra...

– Nu mă supăr. Dar știi ceva? Cred că am o idee, spuse Willy gata să pornească ofensiva.

*

* *

În noaptea aceea, Willy avu un vis minunat. Stătea în camera ei de lucru, cu geamurile deschise și afară era cald. Păsărelele cântau, florile de pe pervaz împrăștiau o aromă minunată și ea se simțea foarte fericită. Aștepta ceva. Nu știa ce, dar era foarte bucuroasă. Îi venea să strige în gura mare cât de frumoasă este viața! Dar în vis, se simți ciupită de braț.

Era confuză. Știa că trebuie să se trezească, pentru că ceva se întâmpla, dar mai voia să stea în visul acela minunat. Simțea că se desparte în două. Se zbătu câteva secunde și până la urmă se trezi de-a binelea. John o ciupea de braț cu putere. De ce?

Era miezul nopții. Camera era scufundată în liniște și întuneric, iar John o ciupea în continuare, cu putere, de mână.

Willy își aminti. Convenise cu John că dacă fantoma va mai apărea, s-o trezească ciupind-o cu putere, pe sub pătură, de braț. Acesta era planul lor.

Ea nu se mișcă, deși se trezise. Privi prin cameră printre gene, dar nu văzu nimic deosebit.

John o ciupea în continuare cu insistență.

– Au! Încetează, John! Mă doare!

John se ridică în capul oaselor și aprinse veioza de pe noptieră. Zâmbea triumfător.

– Ai văzut-o? întrebă el.

O clipă Willy fu tentată să-l mintă. Dar nu reuși.

– N-am văzut nimic!

– La naiba! Nu pot să cred! Cum naiba n-ai văzut-o? Stătea deasupra mea. Mă săruta pe obraz. Nu și-a dat

seama că mă treziseam. O priveam printre gene și te ciupeam ca să te trezești și s-o vezi și tu. Ești sigură că te-ai uitat?

– Da, dragă, m-am uitat. N-am văzut absolut nimic!

– A dispărut în momentul în care ai început să vorbești. Ai uitat de planul nostru? Te-ai uitat bine înainte să vorbești?

– M-am uitat cu atenție, John. Nu mă crezi, ce naiba? M-am uitat cu atenție, n-am văzut nimic și tu continuai să mă ciupești. De-aia am vorbit. Nu mai puteam de durere.

– N-ai văzut nimic...

– Nimic...

– La naiba! sări John din pat plimbându-se agitat prin dormitor. La naiba! Naiba s-o ia de fantomă! Nu mai suport!

Willy își strânse speriată plapuma la piept. Nu-și văzuse niciodată soțul în starea aceea de nervozitate. Parcă înnebunise. Oare?

– Ce tupeu are, spuse Willy. Adică vine și te sărută noaptea, în timp ce tu dormi în pat cu soția ta. Fantoma asta nu are pic de morală. Începe să mă calce pe nervi.

– Nu glumi, Willy!

– Nu glumesc deloc. Mă enervează la fel de tare ca și pe tine. Mă enervează că nu mă lasă s-o văd, că te sărută, că te mângâie... Ce pot eu să fac?

John își plecă umerii obosit.

– Vino în pat, spuse Willy. Te rog. Vorbim dimineață. O să ne fie mai ușor să discutăm la lumina zilei. Hai.

John se băgă în așternuturi, încă supărat pe Willy, pe fantomă și pe el însuși. Nu înnebunise. Știa că fantoma era reală. Dar de ce nu i se arăta și lui Willy? Se îndrăgostise de el?

Willy simți că John nu se relaxase și începu să-l mângâie liniștitor.

– Hai, John. Dormi. Sunt sigură că în noaptea asta nu va mai reveni.

*

* *

În dimineața următoare, era lapoviță și vântul bătea cu putere. Willy se duse la piață. Trecând pe lângă port, văzu fluturând steagul roșu de avertisment. Vremea se înrăutățise și vasele nu mai circulau în ziua aceea.

Se grăbi spre casă. Voia să discute cu John despre fantomă. Să stabilească un alt plan, prin care să scape de acea prezență inoportună, care-i deranja pe amândoi deopotrivă.

Ajungând acasă, îl găsi pe Kirk Beauregard stând de vorbă în bucătărie cu soțul ei. Kirk le arătă schițele rafturilor pentru biblioteca de la parter și apoi se duse cu John la mansardă ca să ia măsurile luminatorului.

John îl minți pe tâmplar, spunându-i că auzise niște zgomote pe acoperiș și crezând că este vorba de o pasăre, bătuse cu un băț în tavan, și din greșeală

spărsese geamul. Tâmplarul nu păru surprins și nici nu intră la bănuieli. Îi recomandă să cumpere plexiglas pentru a înlocui gemul spart.

Apoi apăru electricianul, un bărbat masiv, pe care nu l-ar fi crezut nimeni în stare să lucreze cu firele electrice delicate. Stabili un nou plan de iluminare și conveni cu John o dată limită de realizare a lucrării.

Ziua aceea fu plină și Willy nu reuși să discute serios cu John despre fantome.

Mai târziu, însă, stând la o cafea cu Kirk în bucătărie, John deschise subiectul mai mult în glumă:

– Soția mea crede că o fantomă ne bântuie casa. Tu ce părere ai?

– N-aș fi surprins, spuse Kirk mângâindu-și barba. Multe case vechi din Nantucket sunt bântuite de fantome. Am mai auzit asemenea povești, chiar de la oameni serioși.

– Dar tu ai văzut vreodată fantome? întrebă John. S-au le-ai auzit făcând zgomot prin casă?

– Sincer să fiu, nu, zâmbi Kirk. Și eu nu prea cred până nu văd cu ochii mei.

După ce Kirk plecă, John și Willy își petrecură ziua stând în fața televizorului, privind filmele de la HBO și mâncând *lasagna*. Obosiți, pe la ora zece, nu mai avură chef să discute despre fantome și se duseră la culcare.

– Willy, te superi dacă mă culc în camera de oaspeți? Poate că acolo nu mă mai deranjează fantoma.

Willy se bucură să afle că pe John îl deranjau atențiile fantomei, dar nu-i convenea să doarmă separat. Parcă ar fi fost certați.

– Nu, te rog. Nu pot să dorm singură. Mai bine hai să facem schimb de locuri. Tu dormi pe partea mea și eu dorm pe-a ta. Poate că așa reușim să păcălim fantoma și-o să pot s-o văd și eu. Ce spui?

– Bine.

Se întinseră în pat neliniștiți, știind că avea să-i aștepte o noapte grea. Somnul le zburase și începură să-și povestească diverse întâmplări din copilărie.

Când avea șapte ani, Willy se dusese în provincie, la ziua unei mătuși bătrâne. Cum nu aveau camere și paturi suficiente în care să-i culce pe toți invitații, Willy dormise în pat cu mătușa. Dormise era mult spus, pentru că nu reușise să închidă ochii toată noaptea. Mătușa adormise imediat și respirase greu și sacadat, sforăind și scoțând tot felul de zgomote ciudate. Copil fiind, Willy fusese înspăimântată de sunetele acelea și de faptul că stătea întinsă în întuneric lângă o femeie grasă, plină de riduri și zbârcituri. Se temuse ca bătrâna să nu moară în somn lângă ea.

John îi povesti lui Willy despre tabăra în care fusese într-o vară, când avea unsprezece ani, cu echipa de cercetași. Și ca în mai toate taberele, fusese nevoit să împartă patul cu un coleg. Conducătorul grupului hotărâse ca John să doarmă în pat cu un copil despre care se spunea că vorbea în somn. Așa că noaptea, John se trăsese spre marginea patului, încercând să

adoarmă cât mai repede. La un moment dat, în somn, se simțise imobilizat. Nu mai putea să se miște și simțea că se sufocă. Când se trezise, colegul lui de pat stătea deasupra lui, călare pe picioarele lui și îl privea drept în ochi. John țipase așa de tare, încât trezise toată tabăra și, din noaptea aceea, colegul lui dormise numai cu conducătorul grupului, și John singur.

Willy și John se strânseră în brațe, râzând de temerile din copilăria lor, și noaptea păru mai relaxată. Mai vorbiră o vreme și apoi adormiră pe nesimțite.

Willy avu un vis ciudat. Se făcea că avea cinci ani și își dezbrăca păpușa preferată. Îi scosese rochița și chiloțeii, căutând ceva...

În acel moment se trezi în dureri, penetrată de John, care stătea deasupra ei.

– John! Ce faci?

Willy încercă să-l dea la o parte, dar nu reuși. John părea să n-o audă. Se zbătea desupra ei, sufocând-o cu gura și răsuflarea lui sacadată.

– John! Lasă-mă!

În sfârșit, John se dădu la o parte și se trânti pe spate, lângă ea.

– Ce naiba a fost asta? întrebă Willy uluită.

– Ce vrei să spui?

– Ce ți-a venit să-mi faci asta? Aproape că m-ai violat.

– Poftim? Tu m-ai stârnit.

– Ce spui? Dormeam dusă și m-am trezit cu tine deasupra mea.

– Poate că nu știai, dar ai început să mă mângâi în somn. Tu m-ai trezit. M-ai provocat. Și nu spun că nu mi-a plăcut, zise John punându-i mâna pe sâni.

– John, potolește-te, spuse Willy dându-i mâna la o parte. Jur că nu te-am atins.

– Willy... spuse John încet. Te-am simțit. Mă atingeai, mă sărutai... Știu bine ce am simțit. N-am visat.

– John, crede-mă. Nu te-am atins. Dormeam cu spatele la tine. Îți jur că nu te-am sărutat și nu te-am atins.

Se priviră o clipă îngroziți, fără să se creadă unul pe celălalt.

– Rahat! spuse John printre dinți, întorcându-se cu spatele la ea.

Nu-și vorbiră mult timp, stând treji în întuneric, îngroziți de gândurile lor. Concluzia logică părea totuși incredibilă.

Willy începu să plângă încet. Își afundă capul în pernă, pentru ca John să nu-i audă suspinele. Dar el o simți. În cele din urmă se întoarse spre ea și o luă în brațe.

– Cred că am visat, Willy. Iartă-mă. Am avut un vis foarte ciudat, dar incredibil de real.

Minciuna aceea le convenea amândurora.

Capitolul 5

– Mintea omului este de nepătruns, spuse George Glidden. Am întâlnit pacienți care jurau că stătuseră de vorbă cu Iisus Hristos.

John se foi pe fotoliu luând o gură de vin alb. Nu-i plăcea vinul alb, dar avea nevoie de efectul anesteziant al alcoolului. Willy îl privea cu compătimire, încercând să-l încurajeze.

Erau în casa familiei Hunter, unde se hotărâseră să-și petreacă Crăciunul, după întâmplarea ciudată din seara în care John o trezise pe Willy așa de violent.

Spre bucuria lor, fantoma nu-i urmărise, pentru că de trei nopți John nu se mai trezise noaptea.

Le povestiseră încă de la început lui Mark și Annei despre problema cu care se confruntau și ei insistaseră să-i invite de Crăciun și pe soții George și Diana Glidden.

George era psihiatru și îi plăcea să se împăuneze cu cunoștințele sale. Era mândru de vocea lui. Îi plăcea să

se audă vorbind. Deși John era clar stânjenit de subiect, George nu părea dornic să renunțe.

– Fantomele sunt doar în mintea ta, John. Cu siguranță. Suntem oameni în toată firea, cu studii, vreau să spun. Nu mai trăim în Evul Mediu. Mintea ne joacă feste uneori. Stresul, anxietatea, nopțile pierdute, schimbările de mediu, toate astea ne pot da peste cap la un moment dat. Oricine poate ceda psihic. Nu spun că acesta este cazul tău... Ești artist, ai suflet de artist. Ești mai poetic decât noi, mai visător, ai alte trăiri decât oamenii de rând, cum s-ar spune. Acum cred că ai ajuns într-o perioadă de criză a vieții. Ai luat hotărârea de a lăsa munca la o parte, prietenii, viața ta obișnuită, pentru a te dedica artei. Te-ai izolat pe o insulă și probabil că îți trăiești obsesia vieții. Poate că te simți abandonat. Și Willy nu are nici o vină în toată povestea. Tu vrei să-ți dovedești singur că ești un artist bun. Subconștientul tău a cedat. Nimeni nu poate îndura atâta stres de unul singur. Așa că ți-ai creat... o muză.

George se trânti pe spătarul scaunului, obosit dar triumfător. Zâmbi și își aprinse un trabuc.

Anne îl privi fascinată.

– George, ești un geniu! exclamă ea plină de admirație. De unde ți-a venit ideea asta?

– Am pornit de la fantomă, zâmbi cu superioritate George. Sub ce înfățișare i s-a arătat? O femeie frumoasă, delicată. Willy nu a văzut-o niciodată. Fantoma aceasta vine în mansardă, acolo unde lucrează John. De unde vine? Din ceruri. A intrat pe luminator, nu? Îl

vizitează numai noaptea, atunci când simțurile noastre sunt ascuțite. John, ai inventat-o pentru că aveai nevoie de ea.

John își privi soția. Nu le povestiseră totul. La spuseseră doar că fantoma îl vizita ca să-l privească și să-i zâmbească. Nu suflaseră o vorbă despre atingerile ei intime.

– Părerea mea este, continuă George, că fantoma îți va mai apărea de fiecare dată când vei avea frământări interioare, în legătură cu munca ta. Este inevitabil. Doar tu ai creat-o pentru a te ajuta.

– Și ce-l sfătuiești? întrebă Anne.

– Să se obișnuiască cu ideea. S-o accepte. Să nu-i fie frică de ea. John, las-o să-ți intre în viață. Nu te lupta cu ea. Nu te enerva când mai apare. Te ajută. Muza ține cu tine.

În cameră să lăsă tăcere.

– George, spuse Mark, n-ai putea să mă-nveți și pe mine să-mi plăsmuiesc o fantomă ca a lui John? Hipnotizează-mă, fă-mi ceva. Vreau și eu o fantomă frumoasă care să vină noaptea la mine, fără s-o vadă Anne.

– Vezi că ți-o iei pe coajă! îl amenință râzând Anne.

După acest moment, tensiunea se spulberă și începură să discute alte subiecte. Willy își privi cu mulțumire soțul care discuta cu Diana.

Poate că George era cam îngâmfat, dar era un psiholog strălucit și îi dăduse o explicație interesantă lui John. Mintea umană era de nepătruns. Cine știe ce închipuiri avea John, din cauza stresului.

Anne îi servi cu prăjituri și brandy, după care se așeză pe canapea, lângă Willy.

– Cât mă bucur că am petrecut sărbătorile împreună! spuse Anne.

Willy îi zâmbi convențional. Relația ei cu Anne se răcise. Nu se mai simțea așa de apropiată de vechea ei prietenă. În cele trei zile petrecute în casa familiei Hunter, Anne o înnebunise cu discuțiile despre nașterea pe care trebuia s-o suporte în mai puțin de o lună, despre scutece și numele pe care ea și Mark voiau să-l dea copilului.

Anne dorise să-i împărtășească prietenei sale cele mai intime gânduri, dar pe Willy începea s-o plictisească. Se simțea datoare să-i povestească și ea la rândul ei întâmplările ciudate prin care trecuseră ea cu John, dar nu era în stare.

De fapt nu se simțea în stare să vorbească despre acele lucruri nici măcar cu John. Nici măcar ea nu mai voia să se gândească la acel incident.

Willy era supărată, frustrată, înspăimântată, geloasă. Nu știa ce să mai creadă. Nu existau cărți de specialitate care să-i îndrume și să le explice fenomenul. Și oricât de mult și-ar fi dorit să se prefacă, nu reușea să nege un adevăr. Fantoma îl provocase pe John sexual.

Spera din tot sufletul ca George să aibă dreptate. Spera ca fantoma să fie doar o închipire a lui John. O fantezie plăsmuită de mintea lui creativă de artist.

John trebuia să nu-și mai facă griji în privința fantomei. Vorba lui George – era o muză care-l ajuta pe

John în munca lui de creație și care implicit o ajuta și pe ea. Dacă John se împlinea prin artă și era fericit, și ea era fericită și căsnicia lor avea numai de câștigat.

*
* *

Următoarea seară plecară cu mașina spre Hyannis pentru a se îmbarca pe feribotul care-i ducea înapoi, acasă.

– Poate că George are dreptate, deschise Willy subiectul spinos. Poate că nu trebuie să te temi de muza ta.

– George este un bou! atacă violent John.

– Știu. Dar nu este prost. Explicația lui e plauzibilă și o prefer altor explicații mai fanteziste.

– Bine! spuse John enervat. Gata! M-am săturat! Nu vrei să schimbăm subiectul?

Willy își privi soțul cu compasiune, căutându-și cuvintele. John îi simți stânjeneala și grija și adăugă pe un ton mai blând:

– Te rog, Willy. Nu te supăra, dar nu mai vreau să vorbim despre fantome și muze.

– Bine, spuse Willy mângâindu-l pe cap. Cum vrei tu. Te superi dacă trag un pui de somn?

– Nu, spuse repede John.

De fapt se simțea ușurat. Mai aveau o oră până la Hyannis și el simțea nevoia să fie singur cu gândurile lui.

Nu era supărat pe Willy. Ea nu avea nici o vină. Voia doar să-l ajute. Dar îl enervase la culme George. Se simțise insultat, trădat, violat în intimitatea lui. George, un străin de altfel, îi spusese clar că apariția muzei se datora frământărilor lui interioare, fapului că se temea de eșec.

Nimeni nu avea dreptul să-l judece. Nici măcar Willy. Iar George avusese neobrăzarea să-i analizeze și să-i disece fără scrupule cele mai ascunse gânduri, expunându-le unei încăperi pline cu oameni.

Abia aștepta să ajungă acasă și să se ducă în mansarda lui ca să lucreze. Și dacă fanoma apărea iarăși...

De fapt ce era acea fantomă? Chiar exista, sau era doar o închipuire? Și dacă exista, ce rău îi putea face? Părea atât de fragilă și frumoasă. Angelică, putea spune.

Ce avea de făcut? Trebuia ca în cinci ani să ajungă un artist bun. Voia să se izoleze ca să creeze. Willy avea să-l înțeleagă. Știa cât de mult o iubea. Și era o femeie puternică. Nimic nu-i stătea în cale. Nici măcar o fantomă.

*

* *

Puțin după miezul nopții John și Willy ajunseră la casa lor de pe strada Orange, care părea rece și tăcută.

– Vii și tu la culcare? îl întrebă Willy îndreptându-se spre dormitor, după ce dădură drumul la căldură.

– Nu mi-e somn. Mai încolo.

Willy nu protestă și îl lăsă singur. John își turnă un pahar de scotch și urcă la mansardă. Așa cum bănuia, în încăperea rece și luminoasă îl aștepta ea. Fantoma lui. Îmbrăcată într-o rochie de culoarea fildeșului, frumoasa femeie stătea într-un colț întunecat și îl privea.

– Te-ai întors, zâmbi ea.

Doamne, ce frumoasă era! Și părea așa de fericiă să-l vadă!

– Da, spuse John încercând să-și păstreze calmul, deși inima-i bătea să-i spargă pieptul.

– Mi-a fost dor de tine. Nu mi-a plăcut că ai lipsit, spuse femeia zâmbindu-i seducător.

– Nici mie nu-mi place prezența ta, replică John rece.

– Dar aceasta este casa mea, spuse ea surprinsă.

– Poate că a fost! spuse John impasibil. Acum este a mea. A mea și a soției mele.

– Nu-mi place de soția ta, spuse ea, plimbându-se prin mansardă ca o adevărată stăpână a casei.

Din când în când îi arunca lui John câte un zâmbet plin de promisiuni. Și John nu era prost. Își dădea seama că fantoma voia să-l seducă.

– Cine ești tu? întrebă John. Cum te cheamă?

– Ce impertinență! exclamă ea oprindu-se.

Obrajii ei fini se înroșiră de indignare.

– Asta este casa mea! spuse femeia. Iubitul meu soț a construit-o pentru mine! Și tu mă întrebi cine sunt?! Ar fi trebuit să știi!

Era așa de furioasă încât John avea senzația că fantoma și-ar fi dorit să-l lovească. Îi simțea supărarea aproape fizic.

Dar femeia se liniști și se îndepărtă de el spre colțul întunecat al mansardei. Mergea așa de grațios încât parcă abia atingea pământul. Se opri și se întoarse zâmbind provocator spre el.

– Dacă nu știi poate că ar trebui să afli cine sunt.

– Cum?

– Nu este greu. Trebuie doar să-ți dorești.

Și dispăru. Dar John nu mai era surprins. Era doar foarte curios. Și nu-i mai era frică. Coborî din mansardă și se furișă în patul conjugal în care soția lui dormea dusă.

*

* *

Biblioteca veche a insulei, cu coloanele ei neoclasice era mult mai impunătoare decât casele dimprejur. Interiorul era foarte plăcut. John se îndreptă spre sectorul rezervat cărților despre Nantucket. Erau foarte multe. Alese câteva cărți de istorie și se retrase într-un colț luminat cald de soarele după-amiezii, care se strecura prin ferestrele înalte.

Cărți întregi povesteau istoriile familiilor celebre care trăiseră pe insulă – Coffin, Starbuck, Marcy, Hussey. Dar John găsi ceva interesant abia după două ore de căutări, puțin înainte de încheierea programului bibliotecii. Cartea cu coperți îmbrăcate în piele, publicată în anul 1920, avea un capitol întreg referitor la dezastre, tragedii și ciudățenii.

Una dintre cele mai romantice și tragice povestiri este cea a căpitanului de vas John Wright și a lui Jesse Orsa Barnes.

Căpitanul Wright a cunoscut-o pe miss Barnes în anul 1823 când el avea douăzeci și patru de ani. Poposind în Boston cu scopul de a-și vizita rudele, căpitanul Wright a întâlnit-o pe miss Barnes, care pe vremea aceea avea șaptesprezece ani și era o frumusețe. Se spune că era o femeie fragilă, grațioasă, delicată, cu ochi mari și negri și păr lung, negru și lucios.

Căpitanul Wright s-a îndrăgostit imediat de ea și a cerut-o de soție. Dar miss Barnes nu voia să părăsească societatea din Boston pentru a duce o viață fără de distracțiile cu care era obișnuită pe insula izolată de lume, Nantucket. Căpitanul Barnes i-a promis că-i va construi o casă minunată pe strada Orange dacă va accepta ca el să-i fie soț.

În ciuda sfaturilor prietenilor și nașului său – pentru că miss Barnes era orfană – tânăra s-a decis să-l urmeze pe frumosul căpitan. Dar căpitanul Wright trebuia să

plece într-o călătorie pe mare. Miss Barnes l-a așteptat trei ani de zile și se pare că era foarte îndrăgostită de el, din moment ce a refuzat alte cereri în căsătorie.

În mai 1826 căpitanul Wright s-a întors acasă mai bogat decât plecase și i-a construit soției sale o casă cum nu se mai afla în Nantucket.

Datorită faptului că domnul Wright era așa de bogat, Jesse Orsa avea o mulțime de servitori. Toată ziua cânta și dansa prin casă, cu ferestrele deschise, atrăgând ostilitatea vecinilor. Bea lichioruri scumpe, fuma și citea cărți comandate special pe continent, nepermise în biblioteca serioasă din Nantucket. Nu-și făcuse nici o prietenă dintre femeile de pe insulă și nu se ducea la biserică.

Dar în primăvara anului 1827 căpitanul Wright a fost nevoit să plece într-o altă lungă călătorie pe mare. Jasse Orsa a fost distrusă de știre. Își iubea mult bărbatul și nu dorea ca acesta să mai plece pe mare, dar el era nevoit s-o facă, pentru a-i asigura iubitei soții traiul lipsit de griji.

În vara anului 1828, vestea morții căpitanului o dărâmă pe Jesse Orsa. Nu avea copii, nu avea prieteni, nu avea rude. A trăit singură în casa construită de soțul ei, până la vârsta de optzeci de ani, când a murit de bătrânețe și singurătate.

În colțul paginii erau portretele pictate ale celor doi soți. Jesse Orsa era chiar fantoma care-l vizita pe John în mansardă. Iar căpitanul John Wright semăna izbitor de mult cu el!

John era așa de stupefiat încât nu reuși să mai întoarcă pagina ca să termine povestirea.

*
* *

În seara aceea abia reuși să se concentreze la discuția pe care o purta cu Willy. Era așa de confuz. Dar adevărul părea evident. Nu era nebun. Fantoma exista. Și era Jesse Orsa, fosta proprietară a casei de pe strada Orange, casa lui și a lui Willy.

*
* *

John se întoarse în mansardă. Jesse îl aștepta. Stătea lângă fereastră, îmbrăcată într-o rochie vaporoasă, cu părul ei lung, negru și drept desfăcut, curgându-i pe umeri ca o cascadă întunecată.

John își drese glasul. Era emoționat, fericit.

– Ai venit, spuse el.

– Da, zâmbi ea. Și mă voi întoarce de fiecare dată.

– Știu cine ești. Jesse Orsa Wright. Văduva căpitanului John Wright, care a murit pe mare.

– Unde ți-e sensibilitatea? întrebă Jesse pe un ton amar.

– Iartă-mă că-ți amintesc de el. Am uitat să mă prezint. Eu sunt John Constable.

– Îmi place numele tău, spuse ea zâmbind trist. John...

– Și mie îmi place numele tău. Și am atâtea întrebări să-ți pun! Nici nu știu de unde să încep.

– Nu-ți pot răspunde la toate întrebările. Dar putem sta de vorbă. Și totuși...

– Și totuși, ce? întrebă John îngrijorat.

– Cum să stăm de vorbă? Nu avem unde... Ai de gând să mă ții în picioare?

– Nu m-am gândit...

– Un scaun ar fi perfect. Două. Și o pătură. O masă. Și două pahare pentru brandy.

– Hai mai bine să mergem jos, în camera de zi!

– Nu vreau să mergem jos! refuză ea violent.

– De ce?

– Ai făcut atâtea schimbări.... Nimic nu mai este ca-nainte... Ea a făcut atâtea schimbări!

Se referea la Willy. De ce n-o plăcea pe Willy?

– O să stăm aici, spuse Jesse Orsa. Va fi locul nostru. Vreau să-l decorezi pe gustul meu.

– Sigur. Cum vrei tu. Ce-ți mai dorești?

– Scaune, zâmbi Jesse, plimbându-se prin încăpere.

John o urmărea cu privirea. Era așa de reală! Respira, pulsa plină de viață și căldură. Venele ei albăstrui i se zbăteau ritmic pe gâtul fragil.

– Și o pătură, continuă ea zâmbind. O masă, două pahare și o sticlă de brandy. Nu m-ar deranja niște bomboane de ciocolată. Îmi place mult ciocolata. Și... John...

John o privi drept în ochii negri, simțind cum se aprinde de dorință.

– Vom avea nevoie de un pat, adăugă ea.

John întinse mâna ca s-o atingă, dar Jesse dispăru.

*
* *

John nu avea timp să-și pună întrebări. Erau momente în viață când trebuia pur și simplu să acționezi din instinct. Nu avea de ales. Minunea aceea reală care i se întâmpla nu trebuia ratată. Ce bărbat cheltuia banii soției pentru a-și decora o cameră în care să petreacă momente intime cu amanta?

*
* *

Obrajii lui Willy luară foc.

– Asta-i o nebunie! țipă ea.

Dar John abia o auzi. Era pierdut în gândurile lui. Și pedala din ce în ce mai repede.

Era seară și mergeau cu bicicletele pe străduțele întortocheate din Nantucket, deși era încă frig. Dar mai mult o făceau din rutină, pentru că nu mai simțeau aceeași plăcere să se plimbe împreună.

John se îndepărtase de ea. Și la propriu și la figurat. Era pierdut în gândurile lui și când Willy îi spunea ceva, el abia o auzea sau îi răspundea răstit.

Willy se opri gâfâind pe marginea falezei. Privi orizontul, acolo unde apa se unea cu cerul. Vântul bătea puternic împrăștiind nisipul. Totul părea melancolic, trist, pustiit, ca sufletul ei.

În dimineața aceea se certase cu John. Dar nu din cauza faptului că el voia să-și cumpere mobilă nouă și scumpă pentru mansardă, ci din cauza nerăbdării lui neobișnuite.

– Ai stat atâta timp fără mobilă, încercă Willy să fie rezonabilă. De ce te grăbești tocmai acum?

Deja cumpăraseră o canapea antică, în stil franțuzesc, care, după cunoștințele lui Willy, nu era tocmai pe gustul lui John, o masă de mahon cu încrustații de sidef și două scăunele tapițate cu piele.

Acum John voia un pat!

– Tu ți-ai decorat cum ai vrut atelierul! replică cu violență John. Nu ți-am reproșat nimic.

– Nu-ți reproșez, dar nu te înțeleg...

– Sunt artist. Sau încerc să fiu. Dacă nu-mi oferi cele mai elementare condiții...

– Cele mai elementare?

– Cum să creez ceva frumos într-o atmosferă urâtă?

– De ce te înfurii, dragă, așa? Te întrebam doar...

Ultima oară când Willy vizitase atelierul lui John, fusese plăcut impresionată de schimbare. Mobila dădea un aer de intimitate și confort camerei. Observase pe măsuța de mahon, lângă o sticlă de coniac, două pahare.

– Două? ridicase Willy dintr-o sprânceană. Ai de gând să mă mai inviți pe la tine să-ți văd lucrările?

– Nu! replicase John violent.

Apoi, văzând expresia jignită de pe fața lui Willy, se îmblânzise.

– Dumnezeule, iartă-mă. Parc-aș fi nebun. Sigur că da.

Cu o zi înainte, John se scuzase, dar astăzi, nu. Singura scuză fusese propunerea de a se plimba cu bicicleta.

Deși erau împreună, John părea departe. Willy nu-l simțea alături de ea. Niciodată nu se simțise așa de singură. Și nu știa care putea fi motivul.

Putea să-l bănuiască, dar era așa de absurd!

Poate că era mai înțelept să-l lase pe John singur câteva zile, cu muza lui. Trebuia să plece la Boston.

Îi era greu să nu-l sâcâie cu întrebările. De ce el prefera să doarmă în mansardă, cu o fantomă, în loc să doarmă alături de soția lui? N-o mai iubea? Se îndrăgostise de fantomă?

Numai formulând întrebarea îi venea să râdă. Temerile ei erau absurde. Cum putea să fie așa de proastă și de geloasă?

Începu să pedaleze, întorcându-se spre casă. John dispăruse. De fapt, în plimbarea aceasta porniseră singuri. Trebuia să se ducă la Boston. Asta era singura soluție.

Fusese prea fericită atâția ani de căsnicie. Trebuia să vină și momentul acesta. Erau într-un impas. Dar ea și John se iubeau și aveau să treacă peste asta.

Dacă stătea să se gândească mai bine, așa era John întotdeauna când avea mult de lucru. Prefera să se izoleze. Dar și ea avea de lucru. O biserică din Boston îi comandase un goblen mare. Avea să fie cea mai amplă lucrare a ei. Se ducea la Boston din două motive: ca să onoreze contractul și să-l lase pe John să-și clarifice sentimentele. Da. Așa era cel mai bine.

Capitolul 6

Trecuseră zile întregi de când n-o mai văzuse. Decorase mansarda exact pe gustul ei. În seara aceea era sigur că avea să apară. Asta pentru că patul mult așteptat sosise!

Era ametit. Viața lui devenise o serie de evenimente fără semnificație, în așteptarea lui Jesse. Bea, mânca, dormea, bea, iarăși bea. Visa... Făcea totul automat. Câteodată mai și picta.

Era obsedat de un tablou de mari proporții la care lucra de multă vreme. O scenă grandioasă: marea agitată, frământată de o furtună violentă. Folosise culori sumbre, griuri, albastru cenușiu, câteva accente de argintiu... Nu-l terminase. Era o pictură dificilă. O temă greu de abordat, căreia nu-i putea da viață ușor.

Era deja ora nouă și jumătate. Willy era plecată de acasă. Deci, era singur. Și tot mobilierul comandat sosise și stătea cuminte în colțuri bine regizate. Măsuța de mahon stătea lângă fereastră, alături de patul cu așternuturi scumpe.

– Mătase crem! exclamase Willy surprinsă când văzuse cearșafurile fine.

– Le-am comandat dintr-un catalog și am lăsat să-mi trimită o culoare la alegerea lor. De fapt nu sunt pe gustul meu, dar nu mă interesează, mințise el dând indiferent din umeri.

– Vrei să te ajut să-ți faci patul?

– Nu, nu. Mulțumesc.

Willy se întorsese abătută cu spatele la el. John se simțise vinovat și o oprise.

– Willy!

– Da... oftase ea întorcându-se spre el.

– Te iubesc, spusese el sincer.

– Johnny, iubitule, se luminase ea toată. Și eu te iubesc.

Și acum își aștepta muza. Muza lui adevărată. Muza lui vie, reală! Și așa de frumoasă! John se simțea ca un adolescent așteptând-o. Îi tremura inima de emoție.

La un moment dat i se păru că aude o muzică suavă. Delira? Adormise? Se frecă la ochi, se scutură din letargia în care căzuse și ciuli urechile. Da. De undeva de jos, se auzeau acordurile unui pian.

În acel moment ușa de la mansardă se deschise și apăru ea. Jesse Orsa. Era îmbrăcată într-o rochie de satin roz și pe umerii goi avea un șal de dantelă albă.

– Ce frumoasă ești, șopti John dându-și seama cât de urât și neîngrijit arăta el în blugii murdari și puloverul rupt și pătat cu vopsea.

– Ce frumos este aici, remarcă Jesse privind încântată împrejur. Foarte frumos. Mulțumesc, John. Meriți un sărut pentru asta.

Și înainte ca John să se dezmeticească, Jesse se apropie de el și îl sărută expert. Buzele ei erau dulci și moi, iar John îi simți clar răsuflarea cu aromă de măr verde.

– Ia loc, spuse John fâstâcindu-se. Vrei un coniac?

– Mi-aș dori, dar mă grăbesc. Poate mâine.

– Te grăbești? Unde trebuie să pleci?

– Ce tupeu! exclamă brusc enervată Jesse.

Și dispăru.

– La naiba! înjură John punându-și mâinile în cap. Jesse, întoarce-te. Unde ești? Doamne, ce am făcut? Te rog, Jesse, iartă-mă. Uite ce am făcut pentru tine!

John se simțea sufocat de frustrare. O așteptase pe Jesse atâtea zile și ea apăruse, îl sărutase, îi zâmbise, apoi se înfuriase și dispăruse!

– Ce prostie! Ce glumă tâmpită!

*

* *

Când Willy se întoarse acasă de la plimbare, îl găsi pe John în fața televizorului. Era o surpriză plăcută, pentru că de cele mai multe ori, John prefera solitudinea mansardei.

– Cum a fost? o întrebă John cu respirația duhnind a băutură.

– Frumos, spuse ea întristată.

John se apucase de băutură? De ce? Ce îl frământa? De ce nu voia să vorbească cu ea, soția lui, despre problemele care-l măcinau?

– Vai, Willy, oftă John cu tristețe.

Apoi o trase pe Willy spre el și începu s-o sărute. Apoi făcură dragoste, acolo, pe canapeaua din camera de zi. Willy simți că John o făcea dintr-un egoism copilăresc, dar apropierea lui o bucura.

*

* *

John picta în fiecare zi. Și aștepta în fiecare noapte. Femeia apăru în a treia seară. Purta o rochie de zi din mătase gri și avea părul pieptănat într-o coafură sofisticată. Deși părea severă, era la fel de frumoasă.

– Mai ești supărată pe mine? întrebă el.

– Da, răspunse ea. Din mai multe motive.

– Eu ar trebui să fiu supărat pe tine, șopti el agitat.

Willy era acasă și nu voia să-l audă.

– Vii și pleci fără să-mi spui nimic, adugă el, mă faci să aștept ca un prost... M-am deranjat atâta ca să decorez camera pentru tine și tu n-ai catadicsit să vii decât de două ori în două săptămâni! Nu te înțeleg. Măcar spune-mi ce ai de gând.

– Ce am de gând? repetă ea încet așezându-se cu grație pe canapea. Deocamdată am de gând să beau un coniac.

John turnă într-un pahar licoarea cu sclipiri de chihlimbar. Mâinile îi tremurau. Dacă Jesse reușea să golească paharul, el avea dovada că ea exista cu adevărat.

– John, spuse ea zâmbind, privindu-l cu ochi dojenitori.

Apoi Jesse luă o gură de coniac și așeză paharul pe măsuță. John se ridică în picioare și se apropie de ea. O luă de umeri și o forță să se ridice. Degetele lui se implântau în carnea ei moale. Se apropie mai tare de ea, o lipi de trupul lui și o sărută.

Jesse îi răspunse la fel de pasional. Așa că John prinse curaj și își plimbă mâinile pe spatele ei, ridicându-i și frământându-i fesele. Jesse se lipi mai tare de el.

John crezu că Jesse avea să-l respingă. Moralitatea epocii în care trăise fusese mai rigidă, dar ea nu schiță nici un gest de împotrivire.

– Ești reală, ești adevărată! exclamă John sărutându-i gâtul, urechile, afundându-și capul în părul ei. Dumnezeule, te simt!

Jesse îl privi cu ochi strălucitori de dorință, înfierbântată, cu obrajii în flăcări.

– Da, spuse ea. Nu te opri. Încearcă-mă să vezi cât de reală sunt.

Jesse îl ajută. Se dezbrăcă singură, deoarece hainele ei erau ciudate pentru John.

În cele din urmă, goi, se așezară pe canapea. Se priviră cu încântare, ca doi îndrăgostiți care se vedeau dezbrăcați pentru prima oară. John tremura de emoție și teamă. Dar și Jesse tremura.

– Vreau să fac dragoste cu tine, spuse John. Hai să ne băgăm în pat.

Ea îi răspunse punându-și mâinile în jurul gâtului lui și lăsându-și capul pe umărul lui. Când John o ridică în brațe, i se păru ușoară ca un copil. O așeză încet pe pat și o privi. Era așa de frumoasă! Avea buzele umede și obrajii roșii. Și trupul ei era așa de mic, cu pielea ca alabastrul și mirosea a iarbă și flori. Era caldă și dornică. John se așeză lângă ea, dominând-o cu trupul lui mare.

Părul ei se răvăși în timp ce făcură dragoste, încrețindu-i-se la ceafă din cauza umezelii transpirației, sau din cauza lacrimilor ei, sau din cauza sărutărilor lui.

John se bucura de ea toată, privind-o cu ochi dornici și speriați, sperând ca ea să nu dispară. Dar ea nu dispărea. Rămânea alături de el vibrând, fericită, mângâindu-l, înfigându-și dinții și unghiile în carnea lui, până la sfârșit, când, ajungând la apogeu, își dădură drumul împreună, încleștați unul în brațele celuilalt.

Deși epuizat, John o privea în continuare temător. Nu voia ca ea să plece. O dorea lângă el. Nu se sătura de ea.

Și ea nu pleca. Stătea lângă el mângâindu-l cu dragoste, sărutându-i pieptul, mâinile, mulțumindu-i, râzând triumfătoare, împlinită.

– John, John, dragostea mea, iubitul meu! Te iubesc, te iubesc, te iubesc! Mă faci așa de fericită!

În cele din urmă, John adormi răpus de oboseală, cu Jesse în brațe. Când se trezi, ea dispăruse. Privi în jur și observă că nici hainele ei nu mai erau. Mansarda părea rece și tăcută. Își privi ceasul. Era abia ora unu noaptea. Oricum, se simțea dezorientat. Putea să fie și ora patru dimineața, că lui i se părea că se află în alt secol.

Respiră adânc de câteva ori încercând să-și adune gândurile. Deși dormise, se simțea epuizat ca după un maraton.

Un gând îl lovi pe neașteptate. Ceea ce se întâmplase mai devreme fusese realitate sau imaginație? Avea nevoie de o dovadă. Privi pe măsuța de mahon și văzu două pahare pe jumătate pline. Asta nu dovedea nimic. Se ridică dintre cearșafuri și căută înfrigurat un semn, o agrafă, un nasture de-al ei, un fir de păr lung și negru. Dar nu găsi nimic, nici un semn al trecerii ei pe acolo.

Îmbrăcându-se, simți o durere străbătându-i umerii. Da. Asta era dovada. Nu putea să se zgârie singur sau să se muște. Micile semne și vânătăi erau lăsate de gura și de unghiile ei!

*

* *

Și, la naiba, Willy era trează când el intră în dormitor! Veioza de pe noptiera ei era aprinsă și Willy citea o carte, sprijinită de perne.

– John, cât e ceasul?

– Târziu, șopti el. Culcă-te.

John începu să se dezbrace, încercând să iasă din conul de lumină al veiozei, ca Willy să nu-i remarce semnele de dragoste lăsate de Jesse.

– John?

– Ce e?

– S-a întâmplat ceva?

– Ce să se întâmple? râse el ușor intimidat, băgându-se în pat. Am adormit acolo, sus.

John se întoarse cu spatele la Willy încercând să-i evite atingerile. Pentru prima oară în viața lui nu avea chef de atențiile soției sale. Voia doar ca ea să-l lase-n pace.

– John? Ce ai?

– Nimic, spuse John simțind că nu scăpa fără o explicație. Mi se pare ciudat. Nu știu de unde am energia asta. Pictez în neștire. Și în seara asta mi s-a întâmplat același lucru. Am pictat până la epuizare, după care m-am întins puțin și am adormit. Când m-am trezit simțeam nevoia să lucrez iarăși. Vreau să termin lucrarea pe care am început-o. Mă obsedează. Simt că poate ieși ceva bun din ea.

– Mă bucur, spuse Willy mângâindu-l pe cap. Mă bucur că ești optimist.

Willy se apropie de el, lipindu-se de trupul lui încordat. Îl sărută pe ceafă, punându-și un picior lung și subțire pe coapsa lui.

– Nu, Willy. Nu în seara asta. Sunt foarte obosit.

Willy se retrase jignită.

– Johnny... începu ea.

– Te rog, Willy. Înțelege-mă. Sunt epuizat. Așteaptă să termin lucrarea. Nu te supăra. Dar am nevoie de... spațiu. De timp. Nu mă înțelege greșit.

– Bine, spuse Willy, dar ochii ei erau îngrijorați.

Stinse lumina și se retrase în sine gânditoare. John adormi imediat, dar ea rămase multă vreme trează în întuneric.

*

* *

În ziua următoare John termină lucrarea, dar începu nemulțumit alta. Ideile nu-i dădeau pace. Picta o scenă cu orașul Nantucket scufundat în noapte și ceață, văzut dinspre ocean, de pe un vas. Singura pată caldă de culoare era turla luminată a bisericii.

Willy veni să vadă lucrarea terminată a lui John.

– Vai, John, are atâta forță, spuse Willy privind pânza. Dar asta la care lucrezi acum... Pare cam întunecată. De ce nu mai adaugi puțină culoare?

– Așa vreau eu să fie – întunecată. Mie-mi place, spuse el supărat.

Cinaseră împreună într-o tăcere prietenească, după care John alergase la mansardă cu gândul de a o revedea pe Jesse. O chemase pe Willy să-i vadă

lucrările special, ca ea să nu intre la bănuieli. Dar de ce putea să-l bănuiască? Temerile lui erau absurde.

Willy se apropie de John pe la spate și-l luă în brațe lipindu-și obrazul de umărul lui.

– Mmm, ce cald ești, spuse ea. Hai în pat, iubitule.

– Nu pot, Willy. Vreau să mai lucrez.

– Dar ai lucrat toată ziua. Ai progresat foarte mult. Hai, relaxează-te puțin. Vino cu mine în pat și după aceea poți să lucrezi cât vrei.

Trupul lui John era rigid. Atingerile soției lui nu-l mai provocau ca altădată.

– Willy, o respinse el cu fermitate, vreau să lucrez. Dacă mă opresc acum, îmi pierd avântul.

Willy fu tentată să plece fără să-i mai adreseze nici un cuvânt. Dar nu avu puterea. Își iubea soțul așa de mult și îi promisese că-l va ajuta să ajungă un mare artist. Lucrările pe care le făcuse până acum John, ei i se păreau sumbre și lipsite de viață. Dar ea nu era critic de artă și nu voia să-și jignească soțul spunându-i părerea ei sinceră. Poate că acesta era doar un început. Poate că John avea să ajungă în cele din urmă un artist adevărat și ea nu voia să-i stea în cale sau să-l demoralizeze.

– Bine, Johnny. Te las să lucrezi.

John mai pictă o vreme fără să se concentreze la lucrare, privindu-și ceasul din ce în ce mai des. Era abia ora nouă seara. Apoi se făcu zece și Jesse nu apăru. Apoi se făcu unsprezece și douăsprezece.

După ce pendula de alamă din camera de zi de la parter bătu profund de douăsprezece ori, John

întoarse capul și o văzu pe Jesse stând pe canapea. Zâmbea. Avea un zâmbet dulce, seducător. Era îmbrăcată într-o rochie purpurie care constrasta frumos cu părul ei întunecat. Era frumoasă. Nu frumoasă. Era dumnezeiască.

Alergă spre ea și îi căzu la picioare îmbrățișându-i genunchii.

– Mă temeam că nu vei mai veni în seara asta, spuse el.

– Aveam de gând să nu apar. Nu vreau să te plictisești, să te saturi de mine.

– Dumnezeule! Jesse! Niciodată nu m-aș putea sătura de tine.

*

* *

În următoarele două săptămâni Jesse îl vizită în mansardă pe John de șapte ori. În serile în care ea nu apărea, John adormea pe canapea și se trezea în zori după un somn agitat și plin de vise negre. În serile în care venea, făceau dragoste ore-n șir.

Willy nu-l mai întreba nimic. Și John îi era recunoscător. De fapt astea rămăseseră singurele sentimente care-i mai rămăseseră pentru Willy în ultimul timp. Se simțea copleșit de dragoste pentru Jesse Orsa.

De câteva ori, John încercase să deschidă diverse subiecte de conversație cu Jesse, ca să afle cât mai multe despre ea.

– Spune-mi cine ești, o ruga el.

– Știi cine sunt, zâmbea ea cu inocență.

– Dar cum de te afli aici? Nu înțeleg.

– Nici nu trebuie să înțelegi. De ce trebuie să înțelegi? Nu ți-e de-ajuns că mă aflu aici?

– Dar tu ești o fantomă, nu-i așa? O nălucă.

– Da. Sunt o fantomă. Dar sunt reală.

Altă dată, când făceau dragoste, privind-o cu nesaț cum stătea deasupra lui, John îi dăduse părul la o parte, dezvelindu-i sânii.

– Aș face orice pentru tine. Ți-aș da orice, orice, ca să te am pentru totdeauna, spusese el amețit de dragoste.

Noaptea trecută, stând unul în brațele celuilat, epuizați și transpirați, John o privise pe Jesse care-i stătea în brațe caldă și vulnerabilă.

– Cum poți fi aici? întrebase el. Cum poți face dragoste cu mine, ca apoi să dispari fără urmă?

– Este o minune. Serios, John, este un miracol. De ce nu poți să accepți asta?

– Dar doresc să înțeleg. Jesse Orsa, tu ai murit acum o sută de ani. Cum poți să fii acum, aici, lângă mine, atât de vie, vibrantă și proaspătă? Vreau să știu.

– John, ai răbdare. Îți promit că vei afla... curând. Vei afla tot ce știu și eu.

*

* *

John intrase într-o rutină. Dormea dimineața până târziu, epuizat, se trezea la unsprezece dimineața, se spăla, se îmbrăca și se ducea să-și cumpere ziarele. Se întorcea acasă și citea presa bându-și cafeaua, după care urca la mansardă.

Ziua nu făcea mare lucru. Își spăla pensulele, făcea curat, se gândea, își studia lucrările, schița. Adevărata muncă o făcea noaptea. Dormea la prânz în mansardă, simțind că nu se mai satură de somn. Apoi mânca împreună cu Willy în tăcere și se întorcea în mansardă așteptându-și iubita și pictând. Acum lucra la un tablou care reprezenta o biserică scăldată în lumina lăptoasă a lunii.

Era februarie și tâmplarii și muncitorii o țineau pe Willy ocupată. Zgomotele făcute de ei erau scuza perfectă pentru John ca să se retragă singur în mansardă.

Seara se întâmpla să mai coboare în camera de zi. Televizorul era acela care-l salva. Stătea împreună cu Willy pe canapea, urmărind diverse programe. Păreau o familie normală. Câteodată mai discutau știrile din ziare. Și asta îl ajuta pe John să păstreze contactul cu lumea reală.

Willy era în schimb din ce în ce mai îngrijorată. John nu mai avea poftă de mâncare. Slăbise și faptul că nu dormea nopțile îl epuizase, chiar dacă dormea excesiv de mult ziua. Îi apăruseră cearcăne negre sub ochi și avea o privire rătăcită. Dar ea încerca să se prefacă veselă, comunicativă.

John nu observa îngrijorarea lui Willy. De fapt, când stătea cu ea era numai pe jumătate atent la ce-i

spunea. Se gândea la Jesse. Și alerga la mansardă așteptând-o seară de seară cu înfrigurare adolescentină.

Într-o seară o întrebase:

– Jesse, îți plac picturile mele?

– Vai! exclamase ea indignată. Cum poți să vorbești despre picturile tale? Ești atât de egoist! Nu mă interesează picturile tale. Tu mă interesezi!

John ar fi vrut să-i spună că el era artist, că picturile făceau parte din el, din sufletul lui. Jesse îl rănise. După ce făcuseră dragoste John deschisese subiectul iarăși.

Jesse râsese de el.

– Vai, John, ești așa de agasant! Tot ce contează este dragostea dintre noi.

– Ba contează și picturile mele. Dragostea nu este totul.

Jesse se îmbrăcase în grabă, jignită.

– Te las să te hotărăști, spusese ea. Te las cu picturile tale ca să-ți dai seama ce anume contează mai mult pentru tine.

Și dispăruse.

Nu mai revenise o săptămână întreagă. John devenise din ce în ce mai îngrijorat, dornic, nerăbdător și speriat că făcuse o prostie.

Când Jesse se întorsese făcuseră dragoste cu sălbăticie.

– Să nu mă mai lași niciodată să te aștept așa de mult, spusese el sărutând-o flămând, cu disperare. Am nevoie de tine, Jesse. Să nu mă părăsești.

– Și eu am nevoie de tine, șoptise ea.

Capitolul 7

Willy pregătise o cină delicioasă în speranța de a-l face pe John să mănânce mai consistent. Dar John abia se atinse de mâncare.

Era aproape opt și jumătate. Tâmplarii plecaseră după o zi întreagă de muncă.

– Mă duc în mansardă ca să lucrez, îi spuse John, împingând farfuria plină din fața lui.

– Nu, protestă Willy.

John o privi surprins.

– Willy, trebuie să lucrez.

– Nu în seara asta.

– Poftim?

– Te rog, John. Stai cu mine în seara asta. Vreau să stăm împreună.

– Willy... oftă John.

– John, nu vreau să mai aud scuzele obișnuite.

– Scuze? La naiba, Willy, ce vrei să insinuezi? Lucrez. Ai văzut cât mă lupt. Munca de artist este

istovitoare și cere timp, dăruire. Credeam că ai înțeles.

– John, n-am mai făcut dragoste de o lună de zile! spuse Willy cu lacrimi în ochi. Să nu mai pun la socoteală și faptul că abia ai scos două vorbe în ultimul timp. De câtă vreme nu mi-ai mai împărtășit un gând intim? Te văd cu gândul în altă parte, John. Nu sunt oarbă. Parcă ai fugi de mine.

– Willy... oftă John.

– Sunt îngrijorată, John. Sunt îngrijorată pentru relația noastră. Mă ignori, mă dai la o parte.

– Willy...

– Nu, ascultă-mă. Dacă te-ai gândi puțin, ți-ai da seama cât de mult te-ai îndepărtat de mine. De ce? Poți să-mi explici? Parcă am fi doi străini. Unde ți-e gândul? Ce te preocupă? Dacă n-aș ști, aș bănui că ai o relație.

Vocea blândă și îndurerată a lui Willy îl zgudui pe John. Își privi soția și o văzu mai înaltă ca de obicei, cu nasul înroșit de plâns, cu ochii încețoșați și părul blond în dezordine, îmbrăcată în hainele ei fără formă. Simțea că n-o mai iubește. Ce îi plăcuse la ea? Nu era deloc feminină.

– Willy, ai răbdare. Știu că nu ți-e ușor.

Voia să-i spună să-l lase în pace, dar nu voia s-o jignească. Poate că lui i se părea că n-o mai iubește, pentru că îl enerva.

– John, lasă-mă să termin. Te iubesc. Sunt soția ta. Te pot înțelege. Știu că ai nevoie de spațiu pentru creație, dar sunt îngrijorată. Uită-te la tine cum arăți!

– N-am nimic. Niciodată nu m-am simțit mai bine.

– Arăți ca naiba! Ai slăbit zece kilograme. Hainele astea îți atârnă practic pe tine. Și nu mai ai culoare în obraji. Arăți ca picturile tale... Gri!

– Am lucrat mult...

– John, parcă ai fi bolnav, parcă ai fi... bântuit.

John o privi pe Willy în ochi și pentru prima oară după multă vreme, simți legătura nevăzută dintre ei, încă puternică. Aparțineau unul celuilalt și acesta era un sentiment reconfortant. Se simțea în siguranță. Aproape că-i venea să-i mărturisească toată aventura pe care o trăia cu Jesse Orsa. Știa că dacă i-ar fi povestit lui Willy ea nu s-ar fi supărat pe el, ci l-ar fi ajutat.

Dar brusc îi reveni în minte imaginea lui Jesse, fragilitatea ei, nopțile toride de dragoste. Și își lăsă privirile în jos. Nu. Nu-i putea spune nimic lui Willy. Voia doar ca ea să plece. Să-l lase-n pace.

– Știu ce-ți dorești, John.

John tăcu.

– Vrei să te las în pace, nu-i așa? Vrei să te las singur cu picturile tale și cu... fantoma ta.

John nu răspunse. Cât de bine îl cunoștea Willy! Îi era rușine s-o privească. Știa că dacă o privea, toată hotărârea lui se va clătina.

– O voi face, John. Te voi lăsa în pace o vreme. Plec la Boston. Muncitorii au terminat treburile pe-aici. Anne trebuie să nască. Mă duc s-o ajut. Ea are mai multă nevoie de mine decât ai tu.

Inima lui John tresări. Libertate! Ce cuvânt frumos. El și Jesse Orsa, singurii stăpâni ai casei.

– Vezi ce mult te iubesc, John? Îți dăruiesc libertatea, spațiul de care ai nevoie. Plec pentru că te iubesc prea mult. O să lipsesc două săptămâni. O să...

Willy vorbea în continuare, dar John n-o mai auzea. Cuvintele ei zburau pe lângă urechile lui și el se simțea de piatră.

– John, vrei să dormi cu mine în noaptea asta? Ultima noapte înainte să plec...

John tăcu. Îi simțea tristețea lui Willy, lacrimile ei. O rănise. Dar n-o putea ajuta. Se simțea ca o stâncă lovită de valuri. Nu se putea împotrivi sorții.

În cele din urmă Willy se duse la culcare. John se ridică de pe scaun ca hipnotizat și se duse în mansardă unde îl aștepta Jesse Orsa, femeia lui caldă și dornică.

*
* *

Willy petrecu câteva zile pline la Boston. Faptul că era ocupată o împiedica să se mai gândească la problemele de acasă. Imediat după ce sosise la Boston, Anne intrase în travaliu.

– Îmi vine să urlu și să înjur în gura mare, mărturisise Anne chinuită de contracții. Și nu pot s-o fac dacă Mark stă tot timpul lângă mine.

– De-aia l-am trimis să-ți cumpere banane, spusese Willy mângâindu-și prietena pe fruntea udă de transpirație. Diseară o să te ducem la spital și totul o să se termine cu bine. Vei vedea.

Nașterea durase toată noaptea și Mark izbucnise în plâns când aflase că dimineața i se născuse un băiat frumos și sănătos.

Willy era fericită în compania prietenilor ei. Se simțea folositoare.

– Uită-te la el, spusese Willy privind mormolocul cu ciuf blond. Anne, ăsta-i un miracol!

Anne și Mark plesneau de mândrie.

Willy făcea ceea ce credea ea mai bine, ca să-și ajute prietenii. Pregătea mesele, spăla rufele, făcea curățenie prin casă. Când avea timp broda, se ducea la filme, vizita muzee. O singură dată îl sună pe John. Discuția cu el fu scurtă și rece.

Așa că Willy se hotărî să acționeze.

Căută un doctor renumit în parapsihologie și obținu o programare. Doctorul A. Gardner Borgiss avea cabinetul într-un apartament elegant din strada Beacon Hill. Era un bărbat gras, cu figură de bonom, și ochii mici și strălucitori. O ascultă pe Willy cu atenție în timp ce-și mângâia barba deasă. La sfârșitul ședinței doctorul ajunse la aceeași concluzie ca și George Glidden: mintea de artist a lui John plăsmuise fantoma.

– Lasă-l în pace, spuse doctorul. După ce va expune prima oară și va avea conștiința valorii lui, fantoma va dispărea. Ai încredere în mine. Am mai avut asemenea cazuri.

Ședința o costă pe Willy o sută de dolari și degeaba. N-o ajutase cu nimic.

Apoi se hotărî să viziteze un medium. Femeia bătrână, slabă și cu haine murdare, îi oferi un ceai pe care Willy îl refuză politicos. Se așezară împreună pe o canapea slinoasă și bătrâna începu să spună tot felul de aberații. Willy abia se abținea să nu râdă. La sfârșitul ședinței Willy îi lăsă treizeci de dolari și îi ură sănătate. Bătrâna nu părea în toate mințile.

Willy merse mai departe și vizită o vrăjitoare pe nume Mellicent Mogliana, o femeie frumoasă, brunetă. Casa ei mare și frumoasă era plină de antichități și pisici.

– Voi vorbi cu un spirit prieten, îi spuse Mogliana, după ce o ascultă pe Willy cu simpatie.

Atmosfera camerei și incantațiile femeii care-și pusese mâinile deasupra unei sfere de cristal, o înfiorară pe Willy.

Dar spiritul Teddy nu reuși să-i furnizeze nici un fel de informație despre fantoma care-l vizita pe John.

La capătul puterilor, Anne izbucni în plâns.

Mogliana scutură un clopoțel de argint și imediat apăru o servitoare care dădu la o parte draperiile grele de catifea vișinie care acopereau ferestrele înalte.

– Povestește-mi mai multe despre această fantomă, insistă vrăjitoarea.

Willy îi povesti femeii totul. Cum apăruse fantoma în viața soțului ei, cum acesta slăbise, nu mai vorbea

cu ea, se izolase, nu mai făcea dragoste cu ea, și îi mărturisi suspiciunile ei, convingerea că John avea o relație cu acea fantomă.

Vrăjitoarea se ridică îi picioare și o mângâie pe cap cu o mână plină de bijuterii vechi și ciudate.

– Privește-mă, draga mea. Ascultă-mă bine. Am văzut multe și am auzit multe. Un lucru este cert. Spiritele există, dar ele nu pot lua formă umană. Nu se pot reîncarna. Cât și-ar dori s-o poată face! Nu. Le este imposibil. Pot intra în legătură cu oamenii, pot mișca obiectele din casă, dar nu pot avea o relație fizică cu noi, oamenii. Bărbatul tău poate crede că este îndrăgostit de acea fantomă. Este ca o fascinație pentru el, dar sunt convinsă că nu va dura mult. Liniștește-te.

Willy plecă de la vrăjitoare cu șaptezeci de dolari mai puțin în portofel, dar la fel de neliniștită. Se plimbă pe străzi fără să privească vitrinele magazinelor sau figurile oamenilor. Deși era abia luna februarie, era o după-amiază plăcută și însorită, dar nici măcar asta n-o interesa. Simțea nevoia să fie singură cu gândurile ei. Familia Hunter era ocupată cu micul Peter. Dacă acesta dormea, Anne i-ar fi povestit lui Willy tot ceea ce făcuse el în dimineața aceea. Dacă nu dormea, Willy se simțea obligată să se joace cu el, sau s-o ajute pe Anne la treburile casei. Familia Hunter era prea fericită ca să aibă timp și chef să asculte problemele ei neverosimile. Willy avea nevoie de ajutor și nu-l putea găsi decât în ea însăși.

Se plimbă multă vreme până când ajunse în fața cimitirului Auburn. Aici obișnuia ea să se plimbe împreună cu John înainte să se căsătorească. Era un cimitir frumos, înconjurat de un parc minunat, desfășurându-se pe o suprafață mare de teren, cu coline de pe care puteai privi orașul Boston, cu cărări șerpuitoare, flori înmiresmate și copaci seculari.

Willy intră pe porțile înalte de fier forjat și observă că cimitirul era pustiu. Și ea venea aici pentru prima oară singură. Începu să se plimbe printre pietrele funerare, simțindu-se abandonată, părăsită de lume. Cui să-i spună povestea nefericirii ei? Anne și Mark erau ocupați cu copilul, nici o persoană specializată în psihologie sau parapsihologie nu reușise să-i dea un sfat concret, în Nantucket nu-și facuse nici o prietenă adevărată și singură nu putea să găsească o soluție la problema ei. Era din ce în ce mai convinsă că bărbatul ei avea o legătură cu o fantomă. Asista neajutorată la destrămarea căsniciei sale.

O fantomă!

Willy se trânti pe pământul umed, simțindu-se la capătul puterilor. Se afla într-un cimitir și nu avea nici cea mai vagă senzație că ar fi înconjurată de fantome. Ce se petrecea cu ea? Era chiar așa de lipsită de sensibilitate? Cum se făcea că soțul ei putea să vadă acea fantomă, să aibă o legătură cu ea?

Ea era prea practică, prea realistă, prea insensibilă ca să vadă fantomele, ca să le simtă. Nu merita să aibă un soț ca John!

Willy își lipi fața de pământ și începu să plângă.

*
* *

După trei săptămâni Willy simți că era timpul să plece. Familia Hunter era ospitalieră, dar nu putea să profite la nesfârșit de bunătatea lor. Mark și Anne își așteptau părinții care trebuiau să sosească într-o săptămână. Când aflară de hotărârea lui Willy, insistară să mai stea, dar simți că aveau nevoie de puțină intimitate. Le mulțumi frumos și înainte să ia feribotul spre Nantucket se opri la un magazin de animale de casă.

Avea nevoie de un suflet care să-i fie alături. Voia să simtă căldura unei ființe lângă ea, în nopțile în care John dormea în mansardă. Alese o pisică tărcată care stătea mândră în cușca ei și nu cerșea atenție. Willy o boteză Aimée și imediat între ele două se stabili o legătură intimă. Amândouă aveau multă dragoste de oferit dar nu prea știau cum să arate acest lucru.

Willy nu-l sună pe John ca să-l anunțe că avea să se întoarcă acasă în seara aceea. Voia să-i facă o surpriză. Voia să-i vadă reacția. Feribotul ajunse în port la miezul nopții. Îndreptându-se spre casă, se simțea din ce în ce mai înfricoșată. Dacă nu-l găsea pe John? Dar unde putea să dispară? Dacă-l prindea asupra faptului? Dar asupra cărui fapt?

Casa lor era scufundată în întuneric. Intră dintr-o cameră în alta în vârful picioarelor, aprinzând rând pe rând luminile. Se duse la bucătărie cu gândul să-i dea puțin lapte pisicii.

Deschizând frigiderul o izbi un miros rânced. Nu-i venea să creadă. Toul în frigider rămăsese neatins, așa cum lăsase ea cu trei săptămâni în urmă, înainte de a pleca la Boston.

În chiuvetă stătea ceașca de cafea pe care o băuse în dimineața plecării. Alte vase murdare nu mai remarcă, dar îi era greu să creadă că John spălase totul, fără să se atingă de ceașca ei de cafea. Probabil că mâncase în oraș. Așa erau bărbații.

Alergă spre dormitorul lor, bănuind că-l va găsi acolo pe John. Aprinse lumina, dar patul părea neatins. Cearșaful nu avea nici o cută. Era întins perfect.

– O, Doamne! exclamă Willy alergând pe scări spre mansardă.

Inima-i bătea să-i spargă pieptul. Deschise ușa de la mansardă și un aer rece o învălui. Încăperea era luminată. De-a lungul peretelui stăteau înșirate zece tablouri de dimensiuni mari care păreau, la o primă vedere, identice. Toate erau abstracte, colorate în nuanțe de gri, albastru închis și negru.

Erau urâte și înspăimântătoare.

Apoi îl văzu pe John. Zăcea în mijlocul patului, scufundat într-un somn greu. Se apropie de el. Pașii răsunau sinistru în tăcerea mormântală, dar John nu se trezi. Willy își privi îndurerată soțul iubit.

Arăta murdar, neîngrijit și mirosea greu a transpirație, a alcool, a boală. Hainele lui erau murdare,

mototolite, nu se bărbierise de multă vreme și părul lung era slinos, nespălat. Niciodată Willy nu-l văzuse în halul acela.

Iar cearșafurile... Willy se retrase doi pași. Cearșafurile erau pătate!

Își aminti o scenă de pe vremea studenției, pe care i-o povestise John, când el și Mark fuseseră la o petrecere unde vizionaseră filme pornografice. Și atunci ei remarcaseră un lucru scabros: cearșafurile erau mai groaznice decât scenele filmului!

– Dumnezeule, șopti Willy tremurând de groază, milă, scârbă, disperare. Ce se petrece aici?

Îngenunche lângă pat și mângâie cu degete reci, tremurânde fața soțului ei.

– John, șopti ea printre lacrimi, John, trezește-te. Am venit acasă. M-am întors. Trezește-te. Sunt eu, Willy.

John deschise ochii și îi aruncă o privire rătăcită, de drogat.

– Mi-e somn. Lasă-mă să dorm.

Apoi căzu într-un somn adânc.

– John! John! Trezește-te! strigă ea scuturându-l de umeri îngrozită.

– Vreau să dorm, mormăi el în cele din urmă.

– Nu! Te culci jos, cu mine în pat. Hai, ridică-te.

– Lasă-mă.

– Nu te las. Faci un duș și dormi în patul nostru cald. Nu te pot lăsa să stai aici. Dumnezeule, ce-i cu tine? Ai înnebunit? John!!!

– Willy?

– Da, eu sunt. Trezește-te.

– Pleacă, Willy, vreau să dorm. Du-te jos. Vin mai încolo.

– Nu, John, spuse Willy simțind cum i se frânge inima la auzul vorbelor lui. Nu plec fără tine.

John se întoarse cu spatele la ea. Văzând că nu-l poate convinge, Willy începu să se dezbrace.

– Cum vrei. Dacă vrei să rămâi aici, voi rămâne și eu. Mă culc lângă tine.

John se ridică în capul oaselor ametit, îngrijorat, cu o privire speriată.

– Nu! exclamă el șoptit. Nu poți să rămâi aici.

– Nu pot? întrebă Willy tremurând de groază, având certitudinea bănuielilor ei. Atunci vino tu jos.

– La naiba, Willy! înjură John ridicându-se din pat. Cum vrei. Hai jos, în dormitor.

Willy își urmă soțul care se duse în baie. Se spijini de tocul ușii, privindu-l rănită profund.

– Frumoasă primire. Parcă nu ne-am fi văzut de ieri. Am fost plecată trei săptămâni, John, și tu așa mă întâmpini?

– Iartă-mă, Willy, spuse John fără convingere. Dar sunt obosit. Cred că am răcit.

– Se poate, pentru că arăți ca un zombi.

John trecu pe lângă ea, prefăcându-se că n-o aude și se îndreptă spre camera de oaspeți.

– Ce faci? întrebă Willy urmându-l.

– Mă culc. Mi-e somn.

– Nu. Stai așa. Nu ne-am văzut de trei săptămâni, trebuie să stăm de vorbă.

– N-am chef acum de discuții. Sunt epuizat.

– Ai slăbit, John. Arăți ca un cadavru. N-ai de gând să-mi spui ce se petrece cu tine?

– Mâine.

– Nu. Acum!

John se trânti în pat și adormi instantaneu, fără să se dezbrace sau să se învelească.

Willy se așeză lângă el, privindu-l speriată. De ce adormea așa de repede? Era chiar atât de bolnav? Arăta îngrozitor și părea foarte distant cu ea. Crud de distant.

Se ridică de pe pat și se îndreptă spre camera ei care, odată, fusese dormitorul lor, dându-și seama că nu era atât geloasă, cât îngrijorată pentru soțul ei.

Pisica o întâmpină cu un mieunat.

– Draga mea, Aimée, zâmbi Willy pentru prima oară după multă vreme. Am uitat de tine. Hai, spuse ea luând-o în brațe. Hai să dormim împreună.

Willy se dezbrăcă și se băgă în așternuturile curate cu pisica torcând lângă ea. Sufletelul acela o ajuta mult să se calmeze. Abia aștepta să se facă dimineață. Trebuia să aibă o discuție serioasă și directă cu John.

Capitolul 8

Când Willy se trezi în dimineața următoare, observă că pisica încă dormea alături de ea, încolăcită. Se întinse privind soarele dimineții de iarnă care umplea încăperea și privi ceasul de pe noptieră. Era unsprezece dimineața! Niciodată nu dormise așa de mult. Deși era târziu, se simțea obosită. Dar ei nu-i plăcea să trândăvească în pat, așa că se ridică și se duse la baie să se spele.

Trecând prin fața camerei lui John observă că el dormea adânc. Se putea da o explicație stării lui de oboseală. Pictase foarte multe pânze într-un timp scurt. Ce putea ea să facă? Voia să-l ajute. Voia să-și recâștige bărbatul. Dar cum? Cum să-l convingă s-o sărute, s-o mângâie, să facă dragoste cu ea? Nu avea decât o soluție. Trebuia să-l seducă.

Lui Willy nu-i plăcuse niciodată să profite de armele femeiești, dar trebuia să-i stârnească într-un fel

interesul lui John. Se duse în bucătărie, făcu curat, pregăti mâncarea preferată a lui John și ieși în oraș ca să cumpere flori pentru a da o notă de prospețime casei.

Dar când se întoarse acasă, John se dusese deja în mansardă, fără să se atingă de mâncare.

– John? îl strigă ea urcând treptele care duceau la mansardă. Nu ți-e foame?

– Pictez, Willy, răspunse el într-un târziu, cu o voce sfârșită.

John stătea cu spatele la ușă, pictând o scenă zguduitoare, în stilul sumbru care se părea că începuse să-l caracterizeze. Willy profită de poziția lui ca să arunce o privire iscoditoare prin mansardă. Spera să vadă fantoma lui John, femeia care-l inspira, care-l adusese în halul acela.

– Mă mir că poți picta pe frigul ăsta, remarcă Willy.

– Nu mă deranjează, spuse John într-un târziu, pictând în continuare.

Willy și-ar fi dorit ca John să aibă o reacție umană. Mirosul mâncării, de obicei un adevărat afrodisiac pentru el, nu-i mai stârnea nici un interes. Și era aproape șase seara. Cum putea să stea atâta timp nemâncat?

Willy coborî din mansardă și îl mai așteptă pe John până la șapte. Văzând că el nu avea de gând să coboare, se îmbrăcă într-o cămașă de noapte sexy, cea mai sexy pe care o avea, din satin roșu și cu o tăietură îndrăzneață. Își pieptănă părul dându-i o formă mai sălbatică și se fardă ușor. Se privi în oglindă studiind

efectul. Arăta sexy, era provocatoare. Conștientă de acest lucru, urcă în mansardă cu pași siguri.

– Ai terminat de pictat? întrebă ea cu o voce răgușită, luându-l în brațe pe la spate.

– Willy! protestă John simțindu-i buzele pe gât. Lasă-mă...

Willy nu se dădu bătută. I se arătă oferindu-i o priveliște de ansamblu, remarcând sclipirea vagă de surprindere din ochii lui, și se apropie iarăși de el.

– Nu, Willy, se retrase el.

– De ce? Sunt soția ta.

John încercă să se retragă, dar Willy îl luă în brațe.

– Cred că ești obosit, spuse ea sărutându-l. Trebuie să te relaxezi puțin...

Îi sărută gâtul, fața, gura, plimbându-și mâinile pe trupul lui slăbit. De mult timp nu se mai apropiase de soțul ei. Îl dorea. Se lipi de el lăsându-se pradă instinctului, împingându-și ritmic șoldurile spre el.

La un moment dat, John îi răspunse sărutând-o, luând-o în brațe, mângâind-o și Willy simți că-i vine să plângă de fericire.

– Vino, șopti ea trăgându-l spre colțul încăperii, acolo unde se afla patul.

– Nu, Willy, spuse el încercând să-i reziste.

Dar Willy câștigă. John se întinse pe spate și Willy se așeză pe el, desfăcându-i nasturii cămășii și fermoarul pantalonilor. Dar observă surprinsă și întristată că interesul lui dispăruse.

– John?

– Nu merge, Willy. Nu pot.

– Ridică-ți șoldurile ca să-ți dau jos pantalonii, spuse ea.

John făcu ceea ce-i ceruse Willy. În acel moment Aimée sări în pat lângă ei, torcând în semn de aprobare.

Willy îl dezbrăcă pe John, iar apoi își scoase rochia. Se lipi de pieptul lui mișcându-și provocator șoldurile.

– Nu-i nimic, șopti ea încercând mai mult să se liniștească singură. Este normal. Ești obosit, epuizat, nemâncat. Nu mă supăr. Sunt fericită să stau cu tine așa, după atâta timp. Te iubesc atât de mult, Johnny.

Willy simți că John era pregătit și în momentul în care el fu pe punctul de a intra, pisica scoase un mieunat înfiorător.

– Aimée? Ce ai? întrebă Willy tresărind.

Pisica își curbase spatele și tot părul i se ridicase, scuipa și se retrăgea speriată, gata de atac.

Willy privi în jur dar nu văzu nimic neobișnuit. Simți numai un aer înghețat învăluind-o rapid. John o dădu la o parte.

– Johnny... spuse Willy speriată.

– Este soția mea! strigă John privind undeva în spatele lui Willy.

Willy se uită peste umăr, dar nu văzu nimic. În schimb pisica se înfoia și scuipa în continuare.

În încăpere mai era cineva. Willy îi simțea prezența dar n-o vedea. Își îmbrăcă repede cămașa de noapte și strigă:

– Cine ești? Ce cauți aici? Ce vrei? întrebă ea privind în jur.

John îi apucă mâinile și o privi cu ochi rotunzi, îngroziți.

– O vezi? O vezi, Willy?

– Nu. Dar o simt. Știu că fantoma este aici, John.

– Dumnezeule, Willy, cum n-o vezi?

Willy ridică din umeri, din ce în ce mai îngrozită.

– Nu înțelegi, Willy? S-a terminat. Totul s-a terminat. Sunt a ei. Casa asta este a ei și eu sunt al ei.

– Nu! strigă Willy. Nu, nu, nu!

– Te rog, Willy. Înțelege. Lasă-mă-n pace.

John se întoarse cu spatele la Willy și își ascunse fața în palme. Willy îngenunche lângă pat, neștiind ce să facă. Aimée se liniștise și se încolăcise lângă John. Willy nu știa ce s-ar fi făcut fără pisică. Se simțea îngrozitor de singură, de abandonată. Întinse mâna ca să-și mângâie soțul, dar el o respinse.

– Vreau să dorm, Willy.

– Dumnezeule! Cum poți să dormi? Trebuie să vorbim. Nu înțeleg ce s-a întâmplat. Explică-mi.

Dar John nu-i răspunse. Frustrată, Willy se așeză lângă John încrucișându-și brațele. Aparent, situația se calmase. Aerul înghețat se risipise, pisica se liniștise și John... adormise. Adormise atât de rapid! Cum putea să adoarmă așa?

Willy rămase în acea poziție, nemișcată, gânditoare, aproape o oră, ascultând răsuflarea sacadată a lui John și sunetele pe care le scotea pisica.

– Draga mea, șopti ea mângâind-o pe Aimee. Cred că ți-e foame. Hai să mergem jos.

Înainte de a pleca, înveli trupul gol și slăbit al lui John, care părea așa de vulnerabil. Nu avea de ce să se teamă să-l lase acolo, singur. John îi spusese că-i aparținea fantomei și dacă aceasta nu-i făcuse nimic rău atâtea săptămâni, nu avea cum să-i facă ceva tocmai atunci.

Înainte de a ieși din încăpere, Willy mai privi o dată împrejur.

– Minți! strigă ea făcându-și în felul acela curaj. Casa asta nu este a ta. Este a mea și a lui John. Și John este soțul *meu*. Nu-ți aparține!

Willy așteptă câteva secunde, sperând să primească vreun răspuns, dar totul rămase nemișcat.

*

* *

Cu toate astea, nu se putea relaxa. Nu se putea calma. Gândul că ceva sau cineva sau ce naiba era pusese stăpânire pe sufletul soțului ei o umplea de groază.

Se duse în dormitor și se schimbă într-o cămașă de noapte lungă și călduroasă de bumbac după care, cu pisica după ea, se duse la bucătărie.

În timp ce pisica lipăia în lapte, Willy începu să mănânce nervos o porție mare de friptură. După ce termină, constată că abia mai respira. Nu trecu mult și i se făcu rău. Se duse la baie unde dădu afară toată mâncarea. Se întoarse în bucătărie. Pisica terminase de mâncat. Willy și își turnă un pahar de vodcă cu apă tonică, sperând să-și revină.

– Groaznic, groaznic, gemu ea, bătând cu pumnul în masă. Ce naiba ne facem, Aimée? Trebuie să mă calmez.

Luă telefonul și formă numărul familiei Hunter.

– Willy, răspunse Mark nazal, bine că ai plecat. Vreau să te anunț că în casa asta a răcit toată lumea.

– Mark, ascultă-mă. Îmi pare rău, dar am o problemă. Am nevoie de voi, aici. Trebuie să-l vedeți pe John, să vorbiți cu el. Nu ne mai înțelegem. Ne confruntăm cu o mare problemă.

– Despre ce este vorba, Willy? V-ați certat?

– Nu e vorba de asta. Fantoma....

– Willy, potolește-te. Chiar așa de geloasă ai devenit? Te credeam mai rezonabilă, dragă.

– Ascultă-mă! țipă isteric Willy. Știu că nu mă crezi. Nici mie nu-mi vine să cred ce mi se-ntâmplă. Dar ăsta este adevărul. John are o legătură cu o fantomă, un spirit, o nălucă, un strigoi, spune-i cum vrei. Trebuie să mă ajuți. Simt că-mi pierd mințile. Situația asta mă depășește.

– Willy! Potolește-te. În primul rând nu pot să vin. Nici Anne nu poate veni. Suntem răciți cobză. Nu ne putem ridica din pat. Pe Peter l-am dat în grija unei doici.

– Mi-e teamă, Mark, suspină Willy.

– Explică-mi mai exact despre ce este vorba.

– Când am ajuns acasă, începu Willy respirând adânc, încercând să se calmeze, l-am găsit pe John ca într-o cocină, slăbit, tras la față. Mark, nici măcar n-a intrat în bucătărie. Trei săptămâni nu a pus gura pe mâncare.

– Dar ce-a făcut în trei săptămâni? A pictat?

– Da. Nu pot să-ți spun ce pânze teribile a făcut...

– Așa sunt artiștii, Willy. Uită să mănânce, să doarmă, să se spele... Sunt implicați cu totul în munca lor.

– Nu! Tocmai. Doarme prea mult. Și arată îngrozitor. Cred că dacă l-ați vedea nu l-ați mai recunoaște.

– Poate că a răcit. Willy, dacă ne-ai vedea pe noi, cred că nici tu nu ne-ai mai recunoaște. Nu ne putem atinge de mâncare, avem cearcăne, am slăbit amândoi...

– Mark! John n-a mai făcut dragoste cu mine de o lună de zile! Pur și simplu nu-l mai interesez.

– Willy! exclamă Mark surprins de mărturisirea ei. Crede-mă că ultimul lucru de care-ți arde atunci când ești răcit este să faci dragoste cu soția! Abia mai ai energie ca să respiri.

– Ce tot vorbești? John nu este răcit, protestă Willy. Are o legătură cu fantoma asta care-i suge toată energia. Crede-mă, Mark. N-am înnebunit.

– Ai văzut-o cu ochii tăi?

– Nu, dar am simțit-o. Și pisica mea a văzut-o. S-a încordat toată și scuipa, se retrăgea, era speriată, aparent fără motiv.

– Crezi că ai o fantomă în mansardă pentru că pisica ta părea speriată fără motiv?

– Naiba să te ia, Mark! țipă Willy. De ce nu mă crezi? Iartă-mă, dar crezi că aș fi așa de speriată fără motiv? Mă cunoști bine. Eu nu mă sperii ușor.

– Ce face John acum?

– Doarme. În mansardă. În patul ăla murdar. Toată ziua doarme. Și adoarme cum pune capul pe pernă. Ceva este în neregulă cu el. Parcă ar fi... muribund.

Mark tăcu câteva secunde, respirând adânc.

– Willy, uite ce e. Trebuie să închid pentru că a început să mă doară capul îngrozitor. Nu te supăra pe mine. Poate că tu nu ai fost așa de bolnavă niciodată. Părerea mea este că John a răcit. Comportamentul lui este grăitor. Când ești răcit nu ai chef să mănânci, să faci sex, ai vrea să dormi toată ziua. Răceala cumulată cu munca lui istovitoare – pentru că un artist adevărat își pune o parte din suflet în lucrările lui – l-au slăbit și l-au supt de energie. Vino-ți în fire, Willy. John nu are legături cu fantome... Calmează-te. Cheamă un doctor să-l trateze de răceala pe care sunt sigur că o are și tu nu mai fi așa de sensibilă. Bine?

– Bine, oftă Willy renunțând.

Ce putea să mai spună? Era clar că Mark n-o credea. Și de fapt nu-l putea învinui. Avea și el problemele lui. Poate că nici ea nu l-ar fi crezut.

*

* *

Nu era nici măcar ora nouă, când Willy se întoarse în mansardă ca să vadă ce făcea John. Dormea adânc. Se așeză pe marginea patului, gânditoare. Apoi coborî în bucătărie, își făcu o ciocolată caldă, se îmbrăcă mai gros și se întoarse în mansardă.

Ce putea face? Aparent nimic. Soțul ei îi spusese clar că aparținea acelei fantome. Și ea îi simțise prezența. Acum îl credea. Problema era că nimeni n-o credea pe ea. Și John dormea în continuare. Frustrarea o sufoca.

Dar nu voia să se dea bătută. Nu așa ușor. Nu renunța la soțul ei. Nu voia să renunțe. Îl iubea la fel de mult ca-n prima zi și-l dorea înapoi.

Aimée nu se dezlipea de lângă ea. Măcar atâta. Luă o carte de pe măsuța de mahon și începu să citească, pe jumătate atentă la John. Nu știa ce aștepta, dar aștepta să se întâmple ceva. Nu cunoștea regula jocului. Nu-și cunoștea adversarul. Dar trebuia să-l învingă.

În seara aceea nu se întâmplă nimic neobișnuit. Într-un târziu Willy adormi cu cartea în mână, lângă soțul ei și pisica ghemuită la picioarele lor.

*

* *

Willy era un astronaut prins într-o capsulă metalică, zburând prin spațiu. Pereții reci începură să se strângă în jurul ei sufocând-o. Se luptă din răsputeri și reuși să se elibereze. Capsula se spulberă în mii de așchii și ea se trezi prinsă într-un vârtej de aer rece, atât de rece, încât buzele i se învinețiseră. Cădea în gol prin întuneric și nu știa dacă avea să ajungă undeva. Strigă din toate puterile:

– Ajutor!!!

Dar vocea i se opri în gât și nu reuși decât să scoată un scâncet slab. Încercă să se atingă dar nu se simți.

Încercă să deschidă ochii, dar se părea că-i avea lipiți. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, bubuindu-i în timpane, știu că avea să moară. Și nu putea face nimic.

Luptându-se din toate puterile mai încercă încă o dată să-și deschidă ochii și în momentul în care reuși, se simți proiectată pe ceva moale.

Privi în jur. Întuneric. Dar un întuneric real. Ochii pisicii care stătea pe pieptul ei sclipeau misterios în întuneric. Willy o mângâie pe Aimée mai mult ca să aibă o confirmare că nu mai visează. Pisica începu să toarcă, dar nu închise ochii. Își ridică brațul stâng și-și privi ceasul. Era cinci și jumătate. Umerii și picioarele îi erau înghețate de frig. Se frecă energic. Sângele începu să-i circule cu repeziciune, dându-i junghiuri insuportabile în membre.

Dumnezeule, ce vis oribil avusese! Voia să-l trezească pe John ca să i-l povestească și lui. Păruse atât de real.

– John? șopti ea. John?

Dar John nu-i răspunse. Willy intră în panică și începu să-l scuture de umeri. John stătea în continuare nemișcat. Îi ascultă respirația, îi luă pulsul și se liniști. Trăia.

Se întinse lângă el și-l luă în brațe. Era așa de rece și nemișcat. Și parcă abia mai respira. Pisica se mai foi pe lângă ei și în cele din urmă se așeză pe picioarele lui Willy. Dar nu se culcă.

Cu simțurile ascuțite, gata să sesizeze orice schimbare a atmosferei, Willy rămase trează până apăru prima geană de lumină a dimineții.

*

* *

Willy își privi ceasul de mână. Era șapte și jumătate. Era epuizată dar nu putea să mai doarmă. Recapitulă evenimentele prin care trecuse în ultimele zile, încercând să fie cât mai rece și logică.

Un lucru era cert. Simțise o prezență. Simțise că într-un fel sau altul era pe punctul de a-l pierde pe John. De fapt aproape îl pierduse.

Nu mai putea să stea în pat. Se ridică și coborî în bucătărie, lăsând-o pe Aimée în mansardă cu John, închizând ușa în urma ei. Făcu repede un ibric mare de cafea, ouă prăjite și câteva felii de pâine unsă cu unt. Când se întoarse în mansardă cu tava plină de bunătăți, John încă mai dormea. Aimée sări din pat și se frecă de picioarele ei.

– Bună dimineața! strigă Willy cu falsă veselie. Micul dejun a sosit la pat!

Dar John nu era ușor de trezit. Ea așeză tava pe măsuța de mahon, împingând paharele elegante de cristal și începu să-l scuture pe John.

– Willy?

– Da, eu sunt. Trezește-te.

– Nu pot.

Dar Willy nu ceda ușor. Începu să-l gâdile, să glumească cu el până când, piezându-și răbdarea, strigă:

– John, trebuie să te trezești. Acum. Hai. Scularea!

– Lasă-mă, mormăi el.

– Ți-am pregătit micul dejun așa cum îți place ție. Hai, că se răcește, spuse ea trăgându-l de mâini și încercând să-l ridice în capul oaselor.

Și reuși, pentru că John pierduse mult în greutate. Părea un bătrân bolnav.

– Bine, bine. Mă trezesc, spuse el ridicându-se cu greu în picioare.

Willy îl ajută să se așeze pe scaunul de lângă măsuță și-l îmbie cu mâncarea caldă. Dar John refuză și nu luă decât o cafea fără zahăr. Nu-i aruncă nici măcar o privire lui Willy. Stătea cu nasul în ceașca lui cu cafea, părând gata-gata să ațipească.

Pisica mieună cerând și ea ceva de mâncare. Willy îi puse pe podea puțină omletă și îl privi îngrijorată pe John. Dacă adormea?

Spre surprinderea ei, John mormăi:

– Ce pisică frumoasă.

– Da. O cheamă Aimée. Este foarte deșteaptă și cred că mă iubește mult. Nu se dezlipește de mine.

– Voiam să-ți fac cadou o pisică, Willy. De Crăciun. Da. De Crăciun. Dar nu am găsit nici un pui. Nu știam că vrei o pisică mare. Câți ani are?

– Un an.

Discuția era atât de normală și relaxată încât Willy se mai liniști. Dar John vorbea greu. Parcă se chinuia să scoată sunetele din gât.

– John, spuse Willy încet acoperindu-i mâna rece și firavă cu mâinile ei, vreau să vorbim. Trebuie să vorbim. Sunt îngrijoartă din cauza ta. Din cauza noastră.

– Willy, oftă John cu lacrimi în ochi privind-o îndelung. Willy, te-am iubit așa de mult...

– Poftim? Cum adică *m-ai* iubit? De ce vorbești la trecut? Nu mă mai iubești?

– Nu. Nu așa cum te iubeam odată.

– John...

– O iubesc pe ea, spuse John privindu-și soția în ochi. Da, Willy. O iubesc *numai* pe ea.

Willy își retrase mâinile de pe mâna soțului ei, încrucișându-și brațele la piept în semn de apărare. Îi venea să strige, să înjure, să lovească pe cineva.

– Pe care ea? întrebă Willy. Cine este ea?

– Știi tu...

– FANTOMA??? întrebă Willy aproape scuipând cuvintele. Cred că nu ești în toate mințile.

– Dacă aș putea face ceva...

– Da? Termină-ți propoziția. Dacă ai putea face ceva, ce? Ai înceta s-o mai iubești și m-ai iubi pe mine? Nu vezi ce prostii spui?

– Poate că ție ți se par prostii, dar așa este. O iubesc și nu pot face nimic.

Willy tăcu tremurând de supărare, simțind cum o trec fiori reci pe spate.

– Bine, spuse ea cât de calm putea. Mai spune-mi și mie despre ea. Cred că merit câteva explicații.

– O cheamă Jesse Orsa Wright. A trăit acum o sută cincizeci de ani în această casă, construită de soțul ei. Soțul ei era căpitan de vas. A murit pe mare. S-au iubit foarte mult și eu semăn cu el. De asta s-a îndrăgostit de mine. Nu-mi place să vorbesc despre ea. Simt că o trădez.

– Simți că o trădezi? Pe ea? Dar mie ce simți că-mi faci?

John își lăsă privirile în pământ. Era un bărbat înfrânt.

– Este o fantomă? întrebă Willy.

– Da.

– O vezi, o auzi, o simți? Poți s-o atingi?

– Da.

– Cum arată?

– Willy, zâmbi John.

– Te rog, John, spune-mi. Vreau să știu.

– Este minionă. Slabă. Și foarte frumoasă. Foarte tânără. Parcă ar fi un copil. Are părul lung, negru, ochii mari, negri, pielea catifelată, albă, ca petalele de gardenie.

– Înțeleg, înghiți Willy greu. Și te vizitează des?

– Da.

– Și faceți... dragoste?

– Da.

– Cum? Îți apare în carne și oase? O simți, o atingi, o mângâi, o săruți? Cum? Nu pricep. Fă-mă să te înțeleg, spuse Willy implântându-și mai adânc cuțitul în inimă.

– Da, răspunse John simplu.

– Și... Este drăguță?

– Adică?

– Este interesantă, inteligentă?

– Da.

– Despre ce vorbiți voi doi? Îți povestește cum era în secolul nouăsprezece?

– Nu. De fapt nu vorbim prea mult.

Willy își lăsă înfrântă capul pe masă și dădu frâu liber lacrimilor. Situația o depășea.

– Nu voiam să te rănesc, Willy, spuse John neajutorat. Nu știu cum s-a întâmplat. N-am vrut să se ajungă aici. Dar este peste puterile mele.

– Ba nu! izbucni Willy cu fața răvășită de lacrimi.

– Willy...

– Nu, ascultă-mă, spuse ea ștergându-și lacrimile cu furie. Sunt sigură că nu este peste puterile tale. Știu cum poți scăpa de ea. Trebuie să plecăm din casa asta blestemată. Ții minte că la Boston nu ne-a deranjat. Numai aici are putere asupra ta. De asta te ține aici, legat în mansardă. Hai să plecăm. Acum.

– Nu pot....

– NU!!! Nu vrei.

John tăcu multă vreme, stând cu privirea în podea. În cele din urmă își ridică ochii spre Willy și mărturisi:

– Da. Nu vreau. Willy, cum să-ți explic? Mai degrabă mi-aș da viața decât să plec de aici.

– Dumnezeule... șopti Willy privindu-și cu ochi rotunjiți de groază soțul pe care nu-l mai recunoștea. Și ce ai de gând să faci?

– Să fac?

– Adică, râse isteric Willy, vrei să divorțăm? Serios, John, asta vrei? Vrei să plec de lângă tine? Ai de gând să continui așa? Nu vezi că mori cu zile? Dacă plec, John, vei muri. Nu vezi că nu te mai hrănești?

– Știu, Willy. Nu știu ce vreau.

– Hotărăște-te.

– Vreau... să mă lași câteva zile să mă gândesc.

– Bine. Și apoi?

– Nu știu. Lasă-mă în pace câteva zile și apoi vom vedea.

– Bine, spuse Willy simțind cum se sufocă de gelozie și neputință. Facem un pact. Nu te mai deranjez... o săptămână. Dar vreau ca azi să te vadă un doctor.

– Nu.

– De ce?

– Nu pot să ies din casă.

– Deci recunoști că ea te ține aici, legat.

– Da. Cred că da.

– O să chem un doctor acasă.

– Dar nu am nevoie de doctor.

– Ba da.

– Nu sunt nebun!

– Poate că nu ești, dar abia te mai ții pe picioare. Poate că ai răcit. Trebuie să te vadă un doctor.

– Nu.

– Ți-e teamă?

– Willy, sunt obosit. Nu am nevoie de doctor, crede-mă.

– Bine. Văd că mă lupt cu morile de vânt. Nu voi chema nici un doctor, dar nici nu te voi lăsa singur o săptămână.

– De ce?

– Nu știu. Pur și simplu nu pot. Este peste puterile mele, cum spuneai și tu.

– Doamne... șopti John nereușind să protesteze mai vehement.

Afară începu să ningă. Cerul era gri și fulgi pufoși și mari dansau prin fața ferestrei, ca aripile a mii de îngeri.

– De fapt, John, cred că este mai bine să te las în pace, spuse în cele din urmă Willy. Un timp. Dar numai ziua. Fantoma ta poate să-ți apară ziua? Nu cred. Acum mă duc să cumpăr câte ceva de mâncare. Mă întorc repede.

Willy se ridică în picioare și înainte de a închide ușa în urma ei îl mai privi încă o dată pe John, care era pe punctul de a adormi pe scaun.

– John?

John ridică ușor fruntea, ca un om beat.

– Te iubesc, spuse ea și plecă.

*

* *

Împingând căruciorul cu alimente Willy simțea că-i vine să urle de neputință. Înnebunise și ea pe lângă John? Lumea în jurul ei își petrecea viața făcând lucruri normale, în timp ce ea se lupta cu o fantomă care voia să-i fure soțul. Nu era drept. Cum putea ea să se apere? De ce nu avea și ea parte de o viață liniștită și normală ca toată lumea? Îi venea să oprească o gospodină cu sacoșe și să-i spună: „Apropo, știți că soțul meu s-a încurcat cu o fantomă? Ce sfat puteți să-mi dați?"

Împinse nervoasă căruciorul aruncând în el la întâmplare provizii de mâncare. După ce plăti, în loc să se îndrepte spre casă, se duse pe malul mării.

Începuse să ningă abundent și vântul spulbera zăpada amestecată cu nisip în vârtejuri amețitoare. Se făcuse frig și Willy tremura toată, dar nu mai realiza. Încerca să-și imagineze cum era viața în Nantucket la sfârșitul secolului trecut. Citise multe cărți în care acțiunea se petrecea în secolul nouăsprezece, dar voia să știe cum se reflecta în viețile oamenilor din Nantucket. Trebuia neapărat să afle.

*
* *

Înghețată până în măduva oaselor, dar plină de speranță, Willy se opri la biblioteca cea mare de pe insulă. Îi ceru bibliotecarului o listă de cărți despre Nantucket și astfel înarmată se îndreptă spre sala de lectură.

Nu cercetă mult și găsi povestea lui Jesse Orsa Wright, pe care i-o relatase pe scurt John. Numai că John nu apucase să termine istorisirea. Willy întoarse pagina și găsi printre rânduri răspuns la problema ei.

– Ha! exclamă ea triumfătoare în tăcerea mormântală a sălii de lectură.

Plecă de la bibliotecă plină de speranțe, gata să înceapă bătălia cu fantoma.

Capitolul 9

Pe la ora prânzului Willy sosi acasă. Aruncă la întâmplare proviziile pe masa din bucătărie și alergă pe scări la mansardă. Acea ieșire, contactul cu oamenii, cu lumea normală, cu bibliotecarul, amănuntele istoriei lui Jesse Orsa, îi insuflaseră un sentiment de siguranță și optimism.

John dormea. Willy îl mângâie pe frunte și el nici măcar nu se mișcă. Dormea profund.

Se așeză pe marginea patului și îl privi o vreme. Arăta îngrozitor. Și într-un fel era normal, pentru că nu se hrănea. Dar de ce oare își făcea singur asta? Voia să moară de malnutriție? Lipsa poftei de mâncare era ceva normal atunci când erai îndrăgostit, dar John exagera. Chiar așa de mult se consuma? Willy se hotărî să-l convingă să mănânce. Nu se mai putea. Iar dacă se opunea, avea de gând să-i bage mâncarea în gură cu forța.

John dormea în continuare. Willy începu să se plimbe prin încăpere. Aimée dormea la picioarele lui John. Asta o liniștea mult pe Willy. Dacă pisica dormea, nu avea de ce să se teamă.

Privi în jur. Nimic nu părea ieșit din comun, paranormal. De fapt mansarda devenise, datorită mobilierului, o cameră foarte primitoare. Și avea o priveliște minunată.

Willy se îndreptă spre fereastră. Ninsoarea se înteți̧se și se părea că la noapte avea să fie viscol.

Se însera și urma să fie o noapte lungă. Fantoma putea să apară oricând după lăsarea întunericului. Și Willy trebuia să fie pregătită. Coborî în bucătărie și pregăti un coș cu alimente. Apoi intră în camera ei de lucru. Nu putea să ia tapiseria pentru biserică. Era o lucrare prea mare și avea nevoie de spațiu ca să se desfășoare. Așa că luă o cuvertură pe care o începuse pentru micul Peter, câteva ziare, o carte, și urcă la mansardă.

John dormea la fel de profund. Willy se așeză pe canapea și începu să brodeze. Nu se mai gândea la nimic. Stătea în expectativă.

Puțin înainte de ora cinci mai coborî încă o dată în bucătrie. Uitase să ia de mâncare pentru Aimée. Nu putea s-o lase să flămânzească. Era o pisică așa de deșteaptă și devotată.

Înainte să urce înapoi în mansardă, Willy deschise ușa de la intrare. Vântul rece o făcu să tremure. Dar îl simțea ca pe un întăritor.

Strada Orange era cea mai importantă arteră a insulei. Lega centrul orașului de principalele puncte

de interes și se termina în port. Cu toate astea, în seara aceea părea pustie. Doar vântul spulbera zăpada care se depusese pe trotuare. Casele vecine erau scufundate în întuneric. Willy se simțea ca pe o insulă pustie. Unde se ascunseseră toți locuitorii? Era abia ora cinci după-amiază.

Închise ușa cu regret. Dar n-o încuie. Nu-i era teamă de oameni. Îi era teamă de fantome. Și fantomele nu intrau pe ușă. Ce putea să facă? Să-și pună usturoi la ferestre? Nu. Asta era împotriva vampirilor.

Se lăsase noaptea. O noapte neagră, adâncă. Furtuna se pornise și vântul puternic zguduia obloanele ferestrelor. Willy aprinse luminile în toată casă, dădu drumul la căldură și urcă temătoare la mansardă.

Ușa mansardei era închisă. John se trezise!

– John? îl chemă ea ciocănind cu putere. John, deschide-mi ușa.

Dar John nu-i răspunse. Willy își lipi urechea de ușă dar nu auzi nimic.

– John! La naiba, John, nu-mi plac glumele astea. Deschide-mi ușa odată!

Ușa mansardei era din lemn masiv de stejar. Era o ușă de modă veche, cu o clanță de alamă. Dar nu avea zăvor și nici broască. Ce se petrecea în mansardă? Cum se încuiase John acolo? Proptise un scaun în ușă?

Willy alergă în bucătărie și căută disperată o unealtă, ceva cu care să deschidă ușa. Dar nu găsi nimic. John nu obișnuia să mestereasca prin casă. Își aminti că tâmplarul uitase la ei o cutie cu unelte. Unde

o pusese John? Căută în cămară dar nu găsi nimic. Apoi își aminti. John o dusese în pivniță.

Cu inima cât un purice, Willy coborâ scările înguste care duceau la subsol. Întotdeauna o speriaseră pivnițele întunecate și reci. În mai toate filmele de groază acțiunea se petrecea în pivniță. Dar pivnița lor era caldă și bine luminată.

Găsi repede cutia cu unelte și luă cel mai mare ciocan pe care-l găsi. Fără să mai stingă luminile urcă într-un suflet la mansardă.

– John! țipă ea gâfâind de frică și oboseală. John, deschide-mi sau sparg nenorocita asta de ușă! Nu glumesc!

Așteptă puțin și începu să bată cu forță în ușă. Dar nimic. Se părea că ciocanul acela mare nu avea nici un efect. Se luptă din ce în ce mai înverșunat până când începură să sară aschii mari din ușă. Încurajată, deși obosită, Willy lovi în continuare. Aschiile îi săreau în față rănind-o, intrându-i în ochi, mâinile o dureau îngrozitor, dar nu mai conta. Singurul ei scop era să facă o gaură în ușă, atât de mare încât să-și poată strecura mâna înăuntru.

După o jumătate de oră reuși să facă o gaură în ușă. Dar era prea mică. Încercă să-și strecoare mâna înăuntru dar nu reuși. Mai bătu de câteva ori cu ciocanul. Ce naiba făcea John? Zgomotele făcute de ciocanul acela imens puteau să trezească și morții!

Willy se opri gâfâind și cu greu reuși să-și strecoare mâna înăuntru. Aschiile îi intrară în încheietură

rănind-o, dar ea nu le mai simțea. Voia să știe ce anume bloca ușa. Și găsi. Era o tijă de metal care stătea proptită în clanță. Reuși s-o dea la o parte rănindu-se și mai tare, dar în fine, deschise ușa.

– John, ce naiba ți-a venit să te închizi în mansardă? Ți-am spus că nu am de gând să te las în pace. Am făcut un pact și nu l-ai acceptat. John?

John dormea profund. Willy tremură înfrigurată. Dăduse drumul la căldură și cu toate astea în mansardă era frig. Un frig mușcător. Parcă mai frig decât afară.

– John?

Willy se apropie cu ezitare de pat. Pisica stătea în poziție defensivă, cu spatele curbat și blana zbârlită. Ochii ei mari parcă cereau ajutor. Fantoma revenise.

– Bine, bine! strigă Willy privind în jur și tropăind curajoasă. Hai, joacă murdar, fantomă proastă ce ești! Abia aștept să-i povestesc lui John totul despre tine. Află că ești jalnică. Ești de plâns. Când o să afle John tot adevărul o să râdă cu gura până la urechi. O să-și dea seama ce prost a fost.

Willy îngenunche lângă John și-l scutură de umeri până când el deschise ochii.

– Nu, Willy, murmură el stins.

– Ba da! Stai treaz și ascultă-mă. Am aflat ceva despre fantoma ta minunată. Cred că nu știi, dar ea are nevoie de tine și te ține înlănțuit aici pentru că n-a reușit să-și păstreze propriul bărbat. Soțul ei a părăsit-o. Te-a părăsit, fantomă proastă ce ești! strigă Willy

privind în jur. Ha! Te-a părăsit pentru o altă femeie! John, ascultă-mă, spuse Willy frecându-i fața soțului ei ca să-l încălzească. Nu ai citit toată povestea. Nu ai întors pagina. Dacă întorceai pagina aflai întreaga poveste. Autoritățile i-au dat lui Jesse Orsa vestea morții soțului ei, dar ei știau că nu acela era adevărul. În cele din urmă toată lumea a aflat. Și Jesse Orsa a aflat de la vecinele ei care abia așteptau s-o rănească. Soțul ei n-a murit pe mare. A părăsit vasul, s-a refugiat pe o insulă ca să trăiască împreună cu amanta lui. Amanta lui era o tânără de culoare, o localnică. Căpitanul Wright a renunțat la viața lui, la civilizație, ca să trăiască fericit cu o băștinașă. De asta Jesse Orsa te vrea pe tine. N-a reușit să-și păstreze bărbatul. Ducea o viață destrăbălată, îl făcea de râs pe soțul ei, n-o interesa nimic decât propria persoană, era egoistă și de asta l-a pierdut. N-a reușit să-și păstreze propriul bărbat și acum vrea să-l ia pe al meu. Ești jalnică! strigă Willy bătând aerul cu mâinile. Nu-i de mirare că ești o fantomă, un suflet rătăcit. Bărbatul tău n-a murit pe mare. Dacă ar fi fost așa, atunci n-ai mai fi bântuit, ci ai fi stat alături de sufletul lui. Sufletul lui este acum în rai și tu nu-ți găsești liniștea. Și nu-i lași nici pe alții să trăiască. Ești singură! Ești părăsită. Vrei să furi sufletul bărbatului meu, dar să știi că nu te las! Ai dat de naiba cu mine! Nu-ți merge! Ce poți să-mi faci? Ha! Mi-e milă de tine. Ești de plâns. N-ai reușit să-ți păstrezi bărbatul nici măcar un an de zile!

– Nu mai contează, suspină John. Willy, acuma sunt al ei.

– Ba nu ești al ei!

John adormi.

– John! Ce naiba? Cum vrei. Dormi. Dar să știi că nu te las. N-o las să mi te ia.

Vântul zgudui puternic obloanele și luminile din toată casa se stinseră.

– Ha! Crezi că mă sperii? Nimic nu mă sperie pe mine. Știu că nu tu ai oprit luminile. Așa se întâmplă în Nantucket pe furtună. Văd pe fereastră că toate luminile din oraș sunt stinse. Ești jalnică!

Willy alergă pe scări împiedicându-se, strângându-și halatul gros în jurul ei și se duse în bucătărie ca să ia niște lumânări. Era pregătită pentru astfel de situații. Își făcuse un adevărat depozit de lumânări de diverse forme și mărimi. Luă câteva lumânări groase și o cutie de chibrituri, aprinse una și începu să înainteze mai încet spre mansardă, încercând să nu stingă flacăra.

Trecând pe lângă camera ei de lucru observă că ușa era deschisă. Ținea minte că o închisese înainte să urce la mansardă. Întinse mâna ca să apuce clanța, dar în acel moment simți că ceva nu mai era ca înainte.

Intră încet. Încăperea era scufundată în întuneric. Îndreptând lumina lumânării în față, Willy începu să privească împrejur. Camera ei preferată, la care muncise o lună de zile, era distrusă. Cutiile cu ață colorată, acele erau aruncate care-ncotro, lucrările ei erau rupte, distruse, obiectele de porțelan erau sparte, cuvertura de la bunica ei era sfâșiată...

– Dumnezeule! Nu!

Abia acum Willy făcea cunoștință cu adevărata putere malefică a fantomei.

Alergă pe scări spre mansardă, cu lacrimile curgându-i pe obraji, dar mai hotărâtă ca niciodată. John era mai important decât camera ei de lucru, decât lucrările ei, decât cuvertura de la bunica.

Intră în mansardă. John dormea în continuare. Willy se așeză lângă el tremurând. Aimée îi privea speriată, cu simțurile alertate.

– Târfă proastă ce ești! N-o să mi-l iei tu pe John! O să stau aici toată noaptea. O să stau aici, în întuneric, chiar dacă mi se termină toate lumânările. O să stau aici și o să ascult vântul și nu voi pleca, nu ți-l voi lăsa.

Willy își turnă un pahar de brandy și dădu băutura tare pe gât dintr-o suflare. Lichidul tare îi arse gâtul dar îi alină suferința. Aștepta. Nu știa ce. Să vină lumina, să se trezească John, să se confrunte cu fantoma. Aștepta.

Un gând îngrozitor o lovi cu forță pe neașteptate, revelându-i un adevăr pe care nu-l sesizase până atunci. Cum de fusese așa de oarbă, așa de proasă? Fantoma n-o asculta pe ea. Nu-i păsa de prezența ei. I-l lua pe John. I-l lua pe John de sub ochii ei.

Cât de proastă fusese! John nu dormea. John era pe moarte!

Fantoma făcea cu ea un schimb. I-l lua pe John și o lăsa pe ea îndurerată de gelozie și disperare amară.

– Dumnezeule, ajută-mă! strigă Willy ridicându-se de la picioarele patului și aruncându-se lângă soțul ei.

Îl luă în brațe încălzindu-l cu corpul ei, încercând să-i transmită viață. Inima lui încă mai bătea, dar parcă din ce în ce mai rar și mai slab. Dacă John murea, dacă sufletul lui se ducea cu Jesse Orsa, și ea murea. Sau dacă trăia, avea să-și petreacă tot restul vieții într-o disperare neagră.

Stând întinsă lângă John, Willy văzu conturându-se în fața ei, lângă pat, o siluetă neclară, slabă, de femeie gârbovită.

Willy nu se mai gândea la ea sau la John, ci la suferința femeii care trăise acum o sută cincizeci de ani. Cât de mult trebuie să-și fi iubit Jesse Orsa soțul și cât de mult trebuie să fi suferit când aflase de trădarea lui. Fusese tânără când se măritase și de atunci trăise o viață plină de regrete, disperare, dorință de dragoste, până acum, când îl înlănțuise pe John. Așa avea să se întâmple și cu ea, cu Willy? Avea să sufere o viață după John și apoi o întreagă veșnicie?

– Dumnezeule! țipă WIlly, îngenunchind în pat, lângă John. Dumnezeule, dacă exiști, te implor alină-i sufletul acestei femei. Salvează-i sufletul și așa ni-l vei salva și pe al nostru. Nu ne lăsa. Nu mă lăsa!

Silueta de lângă pat dispăruse. Sau poate fusese doar în imaginația lui Willy. Începu să se roage. Dar numai rugăciunile n-o puteau ajuta. Trebuia să se ajute singură. Încercă să-l trezească pe John și să-l convingă să iasă din casă. Îl trase de mâini, îl scuturâ, dar nu obținu nimic.

Alergă în dormitorul ei ca să dea un telefon la salvare. Dar telefonul era mort. Îi venea să alerge pe străzi și să convingă trecătorii, vecinii sau orice ființă umană s-o ajute să-și scoată soțul din casă. Dar asta era o nebunie. Pe cine să cheme? Nu cunoștea pe nimeni.

Se întoarse în mansardă. John zăcea în poziția în care îl lăsase ea. Aimée se plimba neliniștită prin încăpere, cu blana zbârlită.

Willy îl trase pe John de mâini cu toată puterea. Voia să-l ridice în picioare. Dar nu reuși. Îl trase cu ultimele puteri. Reuși să-l ridice, dar John se prăbuși peste ea și căzură amândoi pe podeaua tare și rece, peste lumânări, lovindu-se.

– Au! John, ce naiba! Trezește-te odată!

John zăcea peste ea inert, rece, rigid ca un mort.

– La naiba! icni Willy încercând să se strecoare de sub el.

În mansardă era îngrozitor de frig, dar ea transpirase. Pisica miorlăia sinistru.

Willy îngenunche lângă John și îl luă în brațe, încercând să se ridice cu el. Reuși, dar simțea cum i se rupe spatele în două. John era mult mai ușor din cauză că slăbise, dar faptul că era inert îi îngreuna mult truda lui Willy.

Începu să meargă cu spatele, trăgându-l spre scările care duceau la parter. Dar când ajunse în dreptul scărilor simți o rezistență. John parcă se îngreunase. Se îngreunase de zece ori mai mult, pentru că Willy nu mai reușea să-l urnească din loc. Realiză că fantoma îi ridica obstacole. Încerca s-o împiedice.

O clipă renunță. Îl lăsă pe John pe podea și începu să privească disperată în jur. Avea nevoie de ajutor. Nu se mai descurca singură. Privi spre luminator, atrasă de lumina pe care acesta o împrăștia. Noaptea nu mai părea așa de întunecată. Fulgii de zăpadă și norii albi luminau palid mansarda.

Nimeni n-o putea ajuta. Cum nu mai avea puterea să-l tragă pe John, începu să-l împingă spre scări. Spera că dacă ajungea la prima treaptă legea gravitației avea să-și facă datoria. Icnind, Willy împinse cu forță și reuși să-l miște pe John din loc. Cu efortul pe care-l depusese ar fi putut muta un pian.

Aimée se plimba neliniștită pe lângă ea, dându-i forță și curaj. Încet-încet reuși să-l împingă pe John până la marginea primei trepte. John începu să se rostogolească pe scări. Willy alergă ca să-l prindă, ca nu cumva John să se lovească la cap, pentru că era inconștient. Nu reuși să-l oprească. Ba mai mult, se simți smulsă cu forță și ateriză împreună cu el pe palierul primului etaj. Trupul ei era prins sub al lui John și o durea îngrozitor. Bine că el nu pățise nimic.

Dacă reușea să repete manevra până la parter, era perfect. Spera că puterile fantomei încetau din acel punct. Începu să-l împingă pe John spre treptele care duceau la parter. Era la fel de greu. Willy se temea să nu-l lovească, dar nu avea de ales. Trebuia să-i salveze viața, cu riscul de a-l răni. Faptul că inima lui mai bătea îi dădea speranțe și motiv ca să lupte.

Se aplecă și începu să-l împingă, moment în care pisica scoase un mieunat înfiorător.

Willy se simți apucată de două mâini puternice care o aruncară prin aer cu o forță de neînchipuit. Țipă și încercă să se prindă de ceva. În cădere se agăță de balustrada șubredă care cedă sub greutatea ei și forța cu care fusese aruncată. Căzu de la etajul unu până pe podeaua de lemn a parterului.

Rămase un moment nemișcată, neștiind dacă mai trăia sau nu, dacă leșinase sau își rupsese vreun os. După ce reuși să se dezmeticească, îngrozită de oroarea prin care trecuse, se ridică încet în picioare. Nu se mai temea pentru ea. Singurul ei scop era să-l salveze pe John.

Își ridică privirile spre etaj, acolo unde rămăsese el. Întunericul era mai profund. Acolo o aștepta fantoma, păzindu-l pe John. Pisica mieună de pe scări, făcându-i curaj. Willy deschise ușa de la intrare. Vântul rece intră în casă împrăștiind zăpadă pe covorul de la intrare.

Își făcu curaj și începu să urce scările. Balustrada se rupsese, nu mai avea de ce să se țină, așa că urcă lipindu-se de perete. Îl găsi pe John acolo unde-l lăsase. Se agăță de el și începu să tragă. O forță invizibilă înerca s-o oprească, dar voința ei era de fier. Willy gâfâia obosită, dar nu se oprea. Cu fiecare treaptă pe care o cobora se simțea mai aproape de victorie.

Când ajunse la parter nu se opri. Îl târî pe John care părea mult mai ușor, până la ușa deschisă de la

intrare. Apoi se opri și căzu. Rămase nemișcată câteva secunde. Nu putea să stea acolo. Ei nu-i mai era frig, dar John putea să înghețe. Se ridică în picioare. Trebuia să-și ia haina groasă ca să-l învelească pe John. Trebuia să-și găsească cheile de la mașină, ca să-l ducă pe John la spital. Dar îi era groază să mai intre în casă. Cuierul se afla la câțiva metri distanță de ea. Începu să tremure. Se simțea ca un copil în mijlocul unui coșmar.

Făcu un pas și se opri. Casa se umpluse de zgomote sinistre și atât de puternice încât trebuia să-și pună mâinile la urechi. Respiră adânc și intră în casă cu greutate, ținută de o forță nevăzută. Dar răzbătu. Își luă haina din cuier. Și un alt semn de victorie: în buzunar erau cheile de la mașină!

Restul fu floare la ureche. Sau cel puțin așa i se păru. Ca prin vis, își aminti mai târziu, cum condusese până la spital, unde medicul de gardă și asistentele medicale îi luaseră în primire. După ce John fusese dus la reanimare, Willy leșinase.

Capitolul 10

Îl ținură pe John în spital trei săptămâni. Diagnosticul care îi fusese pus era malnutriție severă și cădere psihică. Îl ținură la reanimare cu perfuzii, hrănit intravenos. Semnele vitale erau stabile, dar el nu se trezi în prima săptămână.

Pe Willy o ținură la spital o noapte. Era plină de zgârieturi și contuzii și se afla într-o stare de șoc emoțional. În dimineața următoare se trezi aptă să părăsească spitalul pe propriile-i picioare.

Willy trebuia să dea o explicație doctorilor. Le povesti că fusese plecată de acasă o lună de zile. Soțul ei era artist, procupat de pânzele lui, uitase să se alimenteze. Îl găsise în mansardă adormit și nu reușise să-l trezească. Îl cărase singură pe scări și căzuseră împreună, lovindu-se, până la parter. Nu reușise să sune la salvare pentru că liniile telefonice căzuseră, ceea ce era adevărat. Povestea ei era veridică.

– Puteți să plecați acasă, o întâmpinase sora medicală a doua zi de dimineață.

Acasă? Unde era casa ei? Îi era teamă să se întoarcă în iadul acela. Casa de pe strada Orange nu mai era a ei.

Dar trebuia să se întoarcă pentru Aimée. Săraca pisică rămăsese singură. Se întrebă dacă ușa de la intrare mai era deschisă, așa cum o lăsase.

După ce semnă niște acte, îl mai vizită încă o dată pe John și plecă spre casă. Era o zi frumoasă de sfârșit de iarnă, cu cer senin și soare strălucitor. Nimic nu amintea de furtuna înfricoșătoare din noaptea trecută.

Ușa de la intrare fusese închisă de vreun trecător milos. Intră temătoare, gata să fugă la nevoie. Casa era luminată de soarele puternic, iar frigiderul zumzăia domestic. Singurul lucru care-i mai amintea de noaptea de coșmar era scara. Balustrada de lemn ruptă zăcea pe podea.

– Aimée? strigă Willy mai mult ca să-și audă glasul și să se încurajeze. Aimée?

Willy se îngrijoră. Dacă i se întâmplase ceva pisicii? Dar Aimée apăru din spatele ușii mieunând fericită.

– Slavă Domnului! oftă Willy luând-o în brațe zâmbind.

Nu mai avea puterea să mai rămână în casa aceea. Își făcu curaj, alergă în dormitorul ei și împachetă la repezeală niște haine. Apoi o luă pe Aimée în brațe și plecă fără să se mai uite înapoi.

*

* *

Willy își petecu următoarele trei săptămâni la o gazdă. Vorbi cu un agent, dornică să-și vândă casa cât mai repede. Agentul de vânzări îi spuse că nu era un anotimp potrivit pentru vânzarea caselor. Trebuia să mai aștepte până la primăvară. Dar pe Willy n-o deranja. Avea suficient de mulți bani în cont. Nu se baza pe banii luați în urma vânzării casei. Dar nu voia să mai fie proprietara acelei case bântuite.

În prima săptămână Willy petrecu mult timp pe marginea patului de spital, lângă John, așteptând ca el să-și recapete cunoștința. Se gândi mult, dar se părea că gândurile ei alergau în cerc, pentru că nu ajunse la nici o concluzie. Când nu stătea lângă John, lua masa în camera de oaspeți a pensiunii sau dormea. Era foarte obosită. Nu se refăcuse psihic, emoțional. Sătea în pat până dimineața târziu, cu Aimée ghemuită lângă ea, ascultând zgomotele oaspeților, care-i ofereau un confort psihic.

Prima săptămână nu-i sună pe Anne și pe Mark. Era supărată pe ei. O părăsiseră atunci când avusese nevoie mai mare de ei.

La sfârșitul primei săptămâni John își recăpătă conștința. Dar era încă slăbit. Deschidea ochii și vorbea puțin dar inteligent cu Willy. Nu-i spunea mare

lucru, ci doar cuvinte obișnuite pe care le-ar fi putut adresa și unui străin, cum ar fi: „mulțumesc”, „bună”, „da”, „mă simt bine”. Dar nu-i luă mâna, nu dorea s-o simtă, nu-i spunea că o iubește. Nici măcar n-o întreba cum ajunsese la spital. Dar bine măcar că nu pomenea numele lui Jesse Orsa.

După încă o săptămână, Willy, stând la căpătâiul lui John, începu să plângă. El era treaz, dar nu părea să-i pese de prezența ei. În seara aceea Willy îi sună pe Mark și Anne.

– Willy! exclamă Mark. Ce bine că ne-ai sunat. Eram îngrijorați de moarte din cauza voastră. V-am sunat acasă de o mie de ori. Vi s-a stricat telefonul? De ce nu l-ați reparat? De ce nu ne-ați anunțat? Era cât pe ce să venim după voi ca să ne asigurăm că n-ați pățit ceva.

Grija și dragostea din vocea lui Mark îi înmuie inima lui Willy. Câteva secunde nici nu reuși să vorbească din cauza nodului care i se pusese în gât. În cele din urmă, printre lacrimi, îl rugă pe Mark să vină cât mai repede la Nantucket. Avea nevoie de prietenii ei.

*

* *

Se lăsase seara. Willy tocmai plecase de la spital. John stătea nemișcat în patul alb de spital. Nu era mulțumit. O muzică suavă și tentantă îi gâdila plăcut urechile. Știa că Jesse Orsa îl chema.

Își scoase perfuziile din brațe, se îmbrăcă și ieși fără să-l oprească nimeni din spital, îndreptându-se direct spre casa de pe strada Orange. Știa că ușa de la intrare era deschisă. Știa că Willy nu mai stătea acolo.

Casa era caldă și tăcută. John urcă treptele, ademenit de chemările lui Jesse Orsa. Mansarda era luminată de felinarele galbene ale străzii. Văzuse balustrada ruptă, iar acum privea lumânările stinse de pe podea. Dar nu-i păsa și nu se întreba ce era cu ele. Își privi cu regret pânzele întunecate. Ar fi vrut să mai picteze. Dar Jesse îl chema.

Vocea ei era ca un cântec de sirenă. John nu avea putere să-i reziste. Jesse era dragostea lui miraculoasă. Era ca un miraj, ca o reflectare în apa mării, ca un joc al minții. Nu exista decât pentru el.

Deschise luminatorul și aerul rece îi lovi obrajii, dar el îl simți ca pe o mângâiere. Privi în larg, spre port. Zgomotele orașului le auzea din ce în ce mai vag. Atenția lui era îndreptată spre chemarea lui Jesse.

Fără ezitare ieși pe acoperiș. Cu grație, ușor, dintr-o singură mișcare, se aruncă în gol.

*

* *

John stătea în patul de spital. Mintea lui zbura liberă. Poate că totul nu fusese decât o închipuire. Dar viziunea i se păruse incredibil de reală. Se văzuse aruncându-se în gol, cu inima ușoară și cu un curaj inconștient. Se simțea ca un marinar care părăsea siguranța portului pentru a naviga în ape necunoscute. Avusese un sentiment de eliberare și triumf când plutise prin aer. În momentul în care trupul lui lovise violent pământul, sufletul lui se eliberase. Se ridicase deasupra acoperișurilor din Nantucket, privind în jos. Se petrecuse un miracol. Era mai fericit ca niciodată. I se păruse că găsise esența vieții. Apoi totul în jurul lui se întunecase și de undeva de departe o văzu venind spre el pe Jesse Orsa zâmbind, îmbrăcată într-o rochie de muselină roz. Știa că ea îl așteptase. Știa că îl dorea. De ce spunea lumea despre fantome că erau înspăimântătoare? Jesse era cea mai frumoasă, seducătoare și gingașă ființă pe care o cunoscuse John în viața lui.

Dar înainte ca Jesse să ajungă la el, lui John începu să i se deruleze prin fața ochilor cu o repeziciune de neînchipuit toată viața. Și se opri asupra lui Willy.

Willy, soția lui, care fusese totul pentru el. Ea fusese femeia care-i alinase sufletul și trupul opt ani de zile, cei mai frumoși ani din viața lui. Willy fusese prietena, iubita și mama lui. Făcea parte din el. N-o putea lăsa. Avea nevoie de ea. Voia să se întoarcă și s-o ia și pe ea în acea călătorie.

Dar Jesse stătea în fața lui și-l privea întrebător.

Jesse Orsa. Ce reprezenta Jesse pentru el? O simplă, dar puternică atracție fizică. O femeie care nu-l iubea decât pentru trupul lui, pentru asemănarea cu soțul ei pe care-l pierduse. Jesse nu-i iubea sufletul.

Sufletul lui era legat de al lui Willy. Așa că o alese pe Willy, devotata lui soție.

Nu. Adevărata lui călătorie și tentație era pe pământ. Provocarea vieții era mult mai tentantă.

Jesse întinse mâinile spre el. Nu-i vorbea. Nu mai aveau nevoie de cuvinte. Comunicau altfel acum.

John scutură din cap. Ochii lui Jesse se măriră de groază, apoi de furie. Dar John era hotărât. Rezistă eroic atracției fizice pe care Jesse o exercita supra lui. Scutură hotărât din cap. Convins.

Jesse era furioasă și în furia ei era și mai frumoasă. Dar încet-încet, John văzu cum conturul ei fizic începuse să pălească. Sau poate că el pălea. O lumină caldă începu să-i înconjoare, apoi se simți supt de un vârtej. Leșină. Se trezi o clipă în patul alb de spital, apoi căzu într-un somn profund, vindecător.

*

* *

Cei patru prieteni stăteau în camera de zi ai familiei Hunter. Râdeau și beau șampanie relaxați. Aimée

stătea gemuită lângă Willy. Micuțul Peter se juca pe o pătură pe podea în mijlocul camerei, privind cu uimire și curiozitate figurile vesele ale oamenilor mari din jurul lui.

– Trebuie neapărat să sunați la familia Martin, spuse Anne notând un număr de telefon pe o carte de vizită. O să vă simțiți extraordinar de bine cu ei. Sunt foarte amuzanți.

– Mulțumim, Anne. O să ne facem timp să-i sunăm, spuse Willy. Nu-i așa, John?

– Sigur. Vom sta două luni în insulele Bermude. Vom avea nevoie de prieteni.

– Sigur, tu, John, o să fii ocupat și cu picturile, spuse Mark. Am înțeles că te vei apuca iarăși de lucru. Sper că n-o s-o lași pe Willy singură, să se plictisească.

– N-o să mă plictisesc, spuse Willy liniștită. Cred că o să fiu ocupată să rămân însărcinată, râse ea.

– O să te ajut și eu, doamnă, nici o problemă, spuse John pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios.

– Ce fericiți trebuie să fiți! exclamă Anne. Două luni de plajă, soare și sex în insulele Bermude! Vă invidiez.

– Și noi v-am invidiat. Este rândul vostru să ne invidiați, spuse Willy.

– Sunteți doi oameni norocoși, spuse Anne. Știți bine că sunteți.

– Știm, spuse John luându-și în brațe soția și sărutând-o.

– Hei, hei! exclamă Mark. Doar n-aveți de gând să începeți de-acum, pe canapeaua noastră, să faceți copii.

Cei patru prieteni izbucniră în râs. Se simțeau bine. Erau fericiți.

După ce Willy îl sunase pe Mark, familia Hunter, însănătoșită după răceală și foarte îngrijorată, venise pe insulă ca să-și ajute prietenii. În timp ce Willy și John se recuperau, Anne avea grijă de ei și Mark se ocupa cu formalitățile. Îi ajută să-și vândă casa mai repede, se ocupă cu transportul mobilei la Boston și trimise picturile lui John la câteva galerii de pe insulă.

Pânzele întunecate nu avură succes. Dar primele schițe ale lui John se vândură pe câteva sute de dolari. Nu era mult, dar era un început.

Anne umblă pe la toate agențiile de turism din Nantucket și le cumpără două bilete de călătorie în insulele Bermude. Și John și Willy aveau nevoie de o schimbare de piesaj. Aveau nevoie de mult soare și căldură.

John se bucură mult când auzi că schițele lui se vânduseră și abia aștepta să picteze aceleași teme în insulele Bermude. Era fericit. Mai fericit ca niciodată. Și se simțea mai viu ca niciodată. Se simțea *normal*, alături de Willy.

Willy era ancora lui, plasa lui de siguranță.

Și el era al ei.

El o alesese. Pentru el, Willy reprezenta viața. Poate că niciodată nu avea să trăiască cu Willy experiențele

trăite în brațele lui Jesse Orsa. Dar Jesse Orsa nu fusese reală. Fusese un miraj. O tentație întunecată, malefică. Un spirit rău. Acum își dădea seama. Doar alături de Willy putea încerca să prindă esența vieții. Era posibil să n-o găsească niciodată, dar nu conta. Importantă era călătoria, provocarea. Și nu avea de ce să se teamă. Willy îi stătea alături. Și John îi stătea ei alături.

Pentru că și Willy putea să aibă nevoie de el. Și atunci el avea să fie ancora ei.

Poate că asta avea să se întâmple atunci când Willy se va apuca să brodeze. Sau când va fi însărcinată. Sau la noapte, când vor face dragoste.

Și când Willy avea să strige în extaz: „ Johnny, te iubesc!", el avea s-o mângâie și să-i aline sufletul luând-o în brațe și șoptindu-i: „Și eu. Și eu te iubesc, Willy, dragostea vieții mele."

Sfârșit

Epilog

„ O stradă din Nantucket...”. Așa se numește acum aleea Hawthorn străjuită de măceși spinoși, cu ramuri întortocheate.

„Legenda spune că acei măceși sunt fecioare nefericite reîncarnate, care și-au pierdut iubiții pe mare, sau ai căror bărbați au fost furați de femei din alte porturi, sau care n-au avut niciodată un iubit și au trăit o viață lungă, chinuită de remușcări și dorințe neîmplinite. O dată pe an, în mai, măceșii înfloresc. Florile lor sunt albe, virginale. O dată pe an, în octombrie, ramurile lor se umplu de fructe roșii ca picăturile de sânge dintr-o rană adâncă. Și tot anul ramurile lor sunt pline de spini sălbatici.”

William O. Stevens, „ Insula îndepărtată”